

Джона Линдзи

Ъниа десета
от незабравимата
пореџица
"Матъри"

Съвършен годеник

Съвършен годеник

Джона
Линдзи

ДЖОАНА ЛИНДЗИ СЪВЪРШЕН ГОДЕНИК

Превод: Fantastique

chitanka.info

Преди девет години Ричард Алън бяга от Англия и от властния си баща, решен да заживее своя собствен живот. Установява се на Карибите, където се присъединява към група пирати и ловци на съкровища под името Жан Пол. Спешна заръка на капитана го води обратно в Англия, където среща Джорджина Малъри. Запленен от нея, той се опитва да я омае на един маскен бал, но това се оказва най-голямата грешка в живота му.

Обнадеждена от факта, че адвокатите ѝ най-сетне са открили начин да я освободят от годежа със сина на граф Манфорд, който от години я е изоставил, Джулия Милър е готова да се омъжи. Богатата наследница отива на бала, организиран от Джорджина с надеждата да открие своя свършен годеник. Тя е очарована от французина, който ѝ подарява първата целувка и няма да спре, докато не открие кой е мъжът, скрит зад тази загадъчна маска.

ГЛАВА ПЪРВА

Сигурно бе странно да считаш Хайд парк за задния си двор, но не и за Джулия Милър. Отраснала в Лондон, тя бе яздила там почти всеки ден откакто се помнеше. Най-напред първото си пони, а по-късно през годините и чистокръвните кобили, които го бяха последвали. Хората приветливо ѝ помахваха, независимо дали я познаваха или не, просто защото бяха свикнали да я виждат там. И всички — от представителите на висшето общество, през чиновниците тръгнали на работа, та до градинарите — я забелязваха и се отнасяха с нея сякаш е една от тях.

Висока, русокоса, облечена по последна мода, тя винаги отвърщаше на усмивките и поздравите. В повечето случаи беше приятелски настроена и хората се стремяха да се отнасят с нея по същия начин.

Положението ѝ в обществото, навярно бе още по-странно от факта, че тя считаше този огромен парк за свой собствен двор. Макар и израсла в аристократичен квартал на Лондон, тя не произхождаше от семейство на аристократи. Живееше в една от огромните къщи на „Бъркли скуеър“, защото не само от висшата класа можеха да си позволят такива домове. Всъщност семейството ѝ се беше сдобило с фамилното си име още преди векове от един занаятчия. Било от първите, построили дома си на „Бъркли скуеър“ в средата на осемнадесети век, когато е бил обособен и самият площад. И затова семейство Милър живееше тук от поколения.

Джулия бе доста известна в квартала и всички я харесваха. Най-добрата ѝ приятелка Карол Робъртс, бе аристократка. Познаваше и други дами от висшето общество покрай Карол, а също и от частното училище, което бе посещавала. Всички те редовно я канеха на своите сбирки. И не се чувстваха застрашени нито от красивата ѝ външност, нито от пълните ѝ джобове, защото тя беше сгодена. Едва ли не още от раждането си.

— Радвам се, че те срещам тук — дочу се женски глас зад нея. Карол Робъртс се приближи с кобилата си, която яздеше в лек тръст до тази на Джулия.

Джулия се усмихна на своята дребна чернокоса приятелка.

— Това трябваше да са мои думи, тъй като напоследък много рядко те срещам да яздиш тук.

Карол въздъхна:

— Знам. Хари не одобрява това особено откакто се опитваме да си имаме дете. Не иска да поемам никакъв риск, преди да знаем, че със сигурност съм заченала.

Джулия знаеше, че язденето може да причини помятане.

— Тогава защо поемаш риска?

— Защото не можах да зачена и този месец — каза Карол с разочарована извивка на устните си.

Джулия кимна съчувствено.

— Освен това — добави Карол, — толкова много ми липсваха разходките ни, че съм готова да се противопоставя на Хари през няколкото дни месечно неразположение, в които не се опитваме да зачена.

— Значи не е бил въщи, за да разбере? — предположи Джулия.

Карол се засмя и очите ѝ проблеснаха игриво.

— Не разбира се, а и аз ще се прибера преди него.

Джулия не се тревожеше, че нейната приятелка може да си навлече проблеми със съпруга си. Харолд Робъртс я обожаваше. Познаваха се и се харесваха още от преди първия сезон на Карол, от който минаха три години. Така че годежът им, седмица след дебюта ѝ, и последвалата няколко месеца по-късно сватба не бяха изненада за никого.

И двете момичета живеяха на „Бъркли скуеър“ и бяха съседки откакто се помнеха. Къщите им се намираха една до друга, отделени само от тясна алея и дори прозорците на спалните им гледаха един към друг. Те се бяха погрижили това да се уреди. Затова дори когато не си ходеха на гости, можеха да разговарят, без да се налага да повишават глас. Нищо чудно, че станаха най-добри приятелки.

Джулия усещаше болезнено липсата на Карол. Все още се виждаха често, когато Карол беше в Лондон, но тя вече не живееше в съседната къща, а доста по-далеч. Освен това, няколко пъти в годината,

тя и Харолд прекарваха седмици наред в наследственото му имение в провинцията. Той се надяваше да се установят там за постоянно, но Карол все още се противопоставяше на идеята. За щастие съпругът ѝ не бе властна натура и не би си позволил да пристъпи към толкова крайно решение, без да вземе под внимание мнението на съпругата си.

Продължиха да яздят заедно още няколко минути, но Джулия яздеше в парка вече от час, така че предложи да спрат до чайната да похапнат сладолед на път за вкъщи.

— Твърде е рано и не е достатъчно горещо за сладолед. Обаче умирам от глад, а сутрешните сладкиши на мистър Кейбъл ми липсват ужасно. Подреждате ли все още сутрешна маса със закуски?

— Разбира се. Нима това би се променило само, защото си се омъжила?

— Харолд отказва да откраднем готвачката ти. Умолявах го поне да опита.

Джулия избухна в смях.

— Знае, че не може да си го позволи. Всеки път, когато някой се опита да я наеме, тя идва при мен, а аз ѝ повишавам заплащането. Знае от коя страна се маже филията.

Джулия вземаше решенията по тези въпроси, тъй като нейният баща Джералд не можеше да го направи. Майка ѝ също не го беше правила, докато бе жива. Хелън Милър така и не пое отговорност в живота си, та дори и за поддръжката на дома. Тя беше плаха, стеснителна жена, която се страхуваше да се опълчи на някого, било то и прислугата. Беше починала преди пет години в злополука с карета, която превърна Джералд Милър в инвалид за цял живот.

— Как е баща ти? — попита Карол.

— Все така.

Карол питаше винаги, а отговорът на Джулия си оставаше един и същ.

„Има късмет, че е жив“ — така ѝ бяха казали докторите, след като я зашеметиха с прогнозите си, че Джералд никога няма да бъде същият. Главата му беше претърпяла много тежка травма по време на инцидента. Въпреки че седем от костите му, които бяха счупени през онзи ден, заздравяха, разумът му така и не се възстанови. Докторите бяха откровени. Не ѝ дадоха никаква надежда. Баща ѝ щеше да спи и да се събужда както обикновено, но щеше да се налага да се храни с

чужда помощ, и говорът му щеше да си остане нечленоразделен. „Късметлия е, че е жив?“ — Джулия често плачеше, преди да заспи, припомняйки си тази фраза.

И въпреки това, Джералд бе опровергал прогнозите на лекарите. Още същата година, няколко месеца след инцидента, той имаше моменти на просветление, когато осъзнаваше, макар и за кратко, кой е, къде е и какво се бе случило. В началото бе изпълнен с толкова много гняв и болка от преживяното, че тези проблясъци трудно можеха да се нарекат благословия. После винаги, когато възвръщаше разума си, бе способен да си спомни за предишни моменти на яснота. За няколко минути или няколко часа той идваше на себе си отново, но това никога не траеше дълго. Нито можеше да възстанови в паметта си нещо от интервалите между проясненията.

Докторите не можеха да го обяснят. Според тях не бе възможно той да идва на себе си и все още не даваха на Джулия никаква надежда, че някой ден баща ѝ ще се възстанови напълно. Наричаха тези състояния „чиста случайност“ и твърдяха, че няма документиран друг такъв случай и тя не би трябвало да се надява да се случи отново. Но то се случваше.

Сърцето ѝ се скъса от мъка, при третия път, когато баща ѝ дойде на себе си я попита:

— Къде е майка ти?

Бяха я предупредили да се старае баща ѝ да бъде спокоен, ако някога се „събуди“ отново, а това означаваше да не му казва, че съпругата му е починала в инцидента.

— Днес е на пазар. Ти знаеш колко много обича да пазарува.

Тогава той се засмя. Да купува ненужни вещи, бе едно от нещата, в които майка ѝ беше убедителна. Но за Джулия с все още прясна рана от загубата, да се усмихва и да съдържа напирещите сълзи, докато баща ѝ отново се връщаше в онова сиво царство на нищото, се оказа едно от най-трудните неща, които бе правила.

Беше се консултирала с различни лекари. И всеки от тях я уверяваше, че баща ѝ никога повече няма да се възстанови, а тя го отправяше и намираше нов. Но с течение на времето спря да го прави. Продължи да се консултира единствено с доктор Андрю, защото само той се оказа достатъчно проникателен да определи случая на баща ѝ като уникален.

Малко по-късно в трапезарията на семейство Милър, Карол носеше препълнената си чиния и голяма кошница пълна със сладкиши, когато внезапно спря, забелязала новото допълнение в стаята.

— Мили Боже, кога направи това? — извика Карол, завъртайки се да погледне Джулия с блеснали от изненада очи.

Джулия хвърли поглед на богато украсената кутия върху шкафа с порцелан, която бе привлякла вниманието на приятелката ѝ. Беше облицована в син атлаз, ръбовете ѝ бяха украсени със скъпоценни камъни, а под стъклото, с което бе покрита, се разполагаше прекрасна кукла. Джулия зае мястото си на масата и се постара да не се изчерви.

— Преди няколко седмици — отговори тя и кимна на Карол да седне. — Попаднах на един човек, който отвори магазин наскоро, до един от нашите. Той изработва тези прелестни кутии предназначени за предмети, които искаме да съхраним. И тъй като не искам тази кукла да се повреди с годините, поръчах кутия за нея. Все още не съм решила къде да я сложа, а стаята ми е толкова претрупана. Но вече свикнах да я виждам тук.

— Не съм предполагала, че пазиш тази стара кукла, която ти дадох — каза учудено Карол.

— Разбира се, че я пазя. Все още ми е много скъпа.

Беше истина, не защото Джулия ценеше куклата толкова много, а защото ценеше приятелството им, което тя олицетворяваше.

Отначало на Карол не ѝ бе хрумвало да подари куклата си, но после, когато получи нова си спомни, че на Джулия ѝ харесва тази и вместо да я захвърли на тавана ѝ я даде.

Карол се изчерви при спомена за този ден, но накрая се засмя.

— Беше такова малко чудовище тогава.

— Никога не съм била лоша — изсумтя Джулия.

— Беше! Избухваше непрекъснато, отнасяше се лошо с всички и постоянно искаше нещо. Сърдеше се за всичко! Когато се срещнахме за първи път, за малко да ме удариш по носа и със сигурност щеше да го направиш, ако преди това не те бях съборила на земята.

— Бях много впечатлена — засмя се Джулия. — Ти беше първият човек, който ми каза „не“.

— Е, нямаше да ти позволя да ми вземеш любимата кукла. Не и след като току-що се бяхме запознали. Не трябваше дори да ме питаш

за това. Но сериозно — каза изненадано Карол, — никога ли не са ти отказвали нищо?

— Не. Майка ми беше твърде слабохарактерна и нерешителна, е ти си я спомняш много добре. Винаги ми отстъпваше. А баща ми бе с много добро сърце. Не отказваше на никой, а още по-малко на мен. Имах пони много преди да съм достатъчно голяма, за да мога да го яздя, само защото бях поискала да ми купят.

— Аха! Ето защо беше такова малко чудовище, когато се срещнахме. Безобразно разглезена!

— Не беше така. Е, може да съм била малко разглезена, защото родителите ми не бяха достатъчно строги с мен, а моята гувернантка и прислугата със сигурност не са могли да ме възпитават. Но не бях крещяща и ревлива скандалджийка до деня, в който срещнах годеника си. Беше взаимна омраза от пръв поглед. Никога не искам да го виждам отново. За първи път родителите ми не позволиха да бъде на моето, би могло да се каже, че по онова време бях изпаднала в нещо като гневен пристъп, който продължи години наред. Преди да те срещна няха никакви приятели, които да ми покажат колко съм била глупава. Ти беше тази, която ми помогна да забравя за него, поне във времето между срещите ни, настойчиво устройвани от родителите ни.

— Промени се ужасно бързо, след като се срещнахме. На колко бяхме тогава?

— На шест, и не се случи толкова бързо. Просто се погрижих да не ставаш свидетел на избухванията ми. Е, освен когато годеникът ми не ни беше на гости. Тогава не можех да се удържа дори в твое присъствие.

Карол се засмя, и то само защото Джулия се усмихна при спомена. Знаеше добре, че по онова време не ѝ е било никак забавно. Някои от кавгите им бяха доста свирепи. Веднъж дори за малко да му отхапе ухото. Разбира се вината беше негова. Още от първата им среща, когато Джулия беше на пет и бе сигурна, че ще станат най-добри приятели, той грубо беше разбил надеждите ѝ от гняв, че тя е избраната за него годеница. Всеки път, когато се виждаха, я вбесяваше толкова много, че ѝ идеше да се хвърли и да му избоде очите. Не се и съмняваше, че той предизвикваше тези войни съвсем преднамерено. Глупавото момче си мислеше, че тя може да сложи край на годежа им, който нито той, нито тя искаше. Когато ясно осъзна, че Джулия няма

да има дума по въпроса с техния годеж, той напусна Англия и това беше начин да спаси и двамата им от един адски брак. Колкото и да бе странно, изпитваше благодарност към него. Ако не друго, след като бе заминал, вече можеше да види хумора в цялата ситуация и нямаше как да не признае, че се беше държала прекалено свадливо в негово присъствие.

Джулия кимна към храната пред тях, която вече изстиваше, когато Карол промени темата на разговора им.

— Организирам малко вечерно събиране тази събота, Джули. Ще дойдеш, нали?

Прякорът ѝ бе измислен още когато бяха деца и дори баща ѝ я наричаше така. Винаги бе смятала, че е глупаво да имаш прякор, който е дълъг, колкото истинското ти име, но тъй като нейният бе със звук покъс нямаше нищо напротив.

Усмихна се на приятелката си през кифлата, от която тъкмо щеше да отхапе.

— Забрави ли, че тогава е балът у семейство Идън?

— Не, само си помислих, че можеш да се вразумиш и да измолиш да бъдеш освободена от тази покана — каза нацупено Карол.

— А аз се надявах, ти да си промениш решението и да приемеш поканата.

— Никакъв шанс.

— О, хайде Карол — заумилква се Джулия. — Мразя да влача с мен, онзи безделник, братовчед ми по такива събития. Още щом прекрачим прага и той ще се втурне да търси задна врата, през която да се измъкне. На него не може да се разчита да остане. Но ти...

— И за какво ти е? — прекъсна я Карол. — Познаваш всички и не оставаш дори за миг сама. Пък и годежът ти те освобождава от нуждата от придружителка. Брачният договор с граф Манфорд те прави почти омъжена. О, Боже не исках да подхващам пак това. Съжалявам.

— Няма нищо. Не е необходимо да отбягваш тази неприятна за мен тема. Като се има предвид колко се мразехме двамата, най-доброто, което можеше да стори този глупак бе да се махне.

— Така говореше преди три години, но тогава още не беше на възраст за женене. Не можеш да отречеш, че ще ти е неприятно да те нарекат стара мома.

Джулия избухна в смях.

— Така ли мислиш? Забравяш, че аз не съм аристократка като теб, Карол. Изобщо не ме интересува каква ще ме нарекат. Това, което искам, е, да не завися от никого, освен от себе си. Нямах представа колко е хубаво това чувство. Вече е факт — семейното богатство, и къщата ще са мои, освен ако този грубиян не се завърне.

ГЛАВА ВТОРА

Джулия въздъхна, когато видя ужасеното лице на Карол след необмисления си коментар.

— Нямах предвид това! Казах ти, че състоянието на баща ми не се е променило.

— Тогава как богатството и бизнесът му са твои, без той да е починал? — попита внимателно Карол.

— Защото по време на един от редките си дни на просветление, преди няколко месеца, той повика адвокатите и банкерите си у дома и ми прехвърли всичко. Не че не бях поела управлението още след инцидента, но сега поне адвокатите няма да ми се месят. Все още могат да ми дават напътствия, но не съм длъжна да ги слушам повече. В онзи ден татко просто ми преписа наследството по-рано от очакваното.

Адвокатите не можеха да развалят брачния ѝ договор, но тя вече знаеше това. Баща ѝ бе направил безуспешен опит още преди няколко години, когато стана ясно, че годеникът ѝ е изчезнал. Но договорът можеше да бъде прекратен само със съгласието на родителите от двете страни, тоест тези, които го бяха сключили. А граф Манфорд — този ужасен човек, не се съгласи. Той все още се надяваше да се добере до богатството на Милър, чрез този брак. Това беше планът му от самото начало и затова бе предложил на родителите ѝ да сгодят децата си, почти веднага след раждането ѝ. Хелън беше много развълнувана, че ще се сдобие с лорд в семейството и веднага сграбчи възможността да омъжи дъщеря си за член на висшето общество. Джералд, който не бе толкова очарован от аристократите, се съгласи с годежа само, за да достави удоволствие на съпругата си. Всичко можеше да завърши щастливо, ако годениците не се мразеха.

— Разбирам, защо се радваш на свободата си, но това не означава ли и да се примириш с мисълта, че никога няма да се омъжиш, да имаш деца? — попита Карол предпазливо.

Джулия не се учуди, че приятелката ѝ повдига въпроса за деца, след като толкова искаше да има свои и затова каза:

— Не, в никакъв случай. Аз искам деца. Осъзнах го, когато за пръв път спомена, че с Хари се опитвате да заченеш. И рано или късно ще се омъжа.

— Как? — попита Карол учудена. — Мислех, че ще останеш обвързана с този договор завинаги.

— Само, ако синът на графа е жив. Но минаха повече от девет години откакто той замина и няма никаква вест от него. Може да е мъртъв, да е заровен в някоя канавка, да е станал жертва на обир или на друго престъпление.

— О, Господи! — възкликна Карол, а сините ѝ очи се разшириха. — Това е, нали? Можеш да подадеш молба до съда, за да го обявят за мъртъв, след като е минало толкова много време. Чудя се как не ми е хрумнало до сега?!

— Нито пък на мен, но един от адвокатите на баща ми ми даде този съвет преди три месеца, когато получих наследството си — каза Джулия, кимайки. — Графът ще се възпротиви, но предвид ситуацията, всичко е в моя полза... Трябва да призная, че ще ми липсват свободата и неограничените възможности, които годежът ми предоставя — добави Джулия. — Само помисли. Ти самата каза, че не се нуждая от компаньонка, защото съм сгодена. Всички виждат в мен жена, която все едно вече е омъжена. На колко приема мислиш, че ще бъда поканена, след като хората разберат, че съм богата наследница, която си търси съпруг.

— Не се дръж като глупачка — каза Карол иронично. — Добре знаеш, че всички много те харесват.

— А ти си твърде пристрастна, за да видиш по-ясно нещата. В момента не съм заплах за никого и затова всички ме приемат за удобно допълнение към списъка им за гости. Когато ме погледнат те не се тревожат, че бих могла да повлека синовете им надолу по социалната стълбица или че бих могла да отмъкна първокласния улов на техните дъщери точно изпод носа им.

— Глупости, глупости, пълни глупости — каза Карол съвсем сериозно. — Ти, моето момиче, не вярваш достатъчно в себе си. Хората те харесват заради самата теб, а не заради богатството или, както каза, заради факта, че не си „на разположение“.

Карол говореше така, защото я обичаше, но Джулия знаеше, че аристократите гледаха на търговците отвисоко и често го правеха несъзнателно. Иронията беше в това, че тя не бе страдала от подобно отношение, може би защото бе сгодена за аристократ през целия си живот. Или може би, защото семейството ѝ бе толкова дяволски богато, че бе почти смущаващо. Човек би си помислил, че баща ѝ е банка, с всичките тези благородници, които идваха за заеми, през годините. Но и бащата на Карол беше използвал някои връзки, по молба на дъщеря си, за да уреди приемането на Джулия в същото елитно училище, където учеше и Карол, и там тя се бе сприятелила и с други благородници.

Така пред нея се бяха отворили много врати, но същите тези врати можеха доста бързо да се затворят, ако се разчуеше, че си търси съпруг.

— Не мога да си представя, че не се сетихме за това решение порано — отбеляза Карол. — Значи сега остава само да се отървеш от този проблем, за да започнеш да си търсиш истински съпруг.

Джулия се усмихна:

— Аз си търся. Просто все още не съм намерила мъжа, за когото искам да се омъжа.

— О, не бъди толкова капризна — каза Карол, без да осъзнава, че звучи точно като съпруга си Хари. — Сещам се за толкова подходящи... — когато Джулия започна да се смее, Карол спря и я попита: — Какво ти е толкова смешно?

— Ти мислиш, за мъже от твоя социален кръг, но аз не съм се вкопчила в мисълта да си намеря за съпруг друг лорд, само защото сега съм сгодена за такъв. Далеч съм от тази мисъл. Имам и други възможности. Не че подценявам аристократите. Дори очаквам с нетърпение този уикенд, балът, с който се открива светския сезон.

Карол се намръщи.

— Значи напоследък никой не е привлякъл вниманието ти?

Джулия се изчерви.

— Е, може и да съм малко капризна, но да си признаем истината — ти извади голям, ама наистина голям късмет като срещна Хари. Но колко са мъжете като него? Все още мечтая за съпруг като твоя, който да стои гордо до мен, вместо да ме зареже в някой ъгъл и да ми обърне гръб. Освен това трябва да внимавам за наследството си, не бих искала

да попадна на някой, който ще го пропилее. Трябва да остане и за децата, които възнамерявам да родя един ден.

Очите на Карол изведнъж се разшириха тревожно.

— Погледни колко време си пропиляла! Ти си на двадесет и една и още не си омъжена!

— Карол! — възкликна Джулия, подсмивайки се. — Аз съм на двадесет и една вече от няколко месеца. Какво толкова се е променило?

— Но преди бе на двадесет и една и сгодена. Това е напълно различно от това да си на двадесет и една без годеник. А и когато обявиш сина на графа за мъртъв, ще се появи във вестниците. Всички ще узнаят... О, спри да ме гледаш кръвнишки. Не те наричам стара мома...

— Ти вече го направи, на тази маса, преди петнадесет минути.

— Нямах това предвид. Просто се опитвах да ти обясня и... О, за Бога, знаеш, че не е същото. Ще го разбереш, когато си вече без годеник.

Джулия поклати глава.

— Ти виждаш нещата през твоите очи, вместо да се опиташ да ги видиш през моите. Ти и другите момичета, с които ходихме на училище, вярвахте, че трябва да се омъжите още през първия си сезон или ще настъпи краят на света. Това е толкова глупаво и аз ти го казах още тогава. Тази година, след пет години или след десет години, за мен няма да има разлика кога ще се омъжа, стига да не е за настоящия ми годеник и стига да съм достатъчно млада, за да имам деца.

— Не знам дали можеш да си позволиш лукса да мислиш по този начин? — въздъхна Карол отново.

— Явно все пак има полза от това да не си аристократ.

Заради начина, по който го каза, Карол избухна в смях.

— Предавам се. Но знаеш, какво означава това, нали? Сега ще трябва да организирам доста приеми в твоя чест.

— Не, няма.

— Да, ще го направя. Така че може да не ходиш на бала в чест на Малъри този уикенд. Няма да срещнеш много млади мъже там, а пък аз ще прегледам списъка си с гости, за да мога да включа...

— Карол, държиш се глупаво! Знаеш много добре, че това ще е балът на сезона. Поканите сега са много скъпи. Аз самата дори предложих триста лири за моята.

Очите на Карол се ококориха.

— Сигурно се шегуваш.

— Да. Струваше само двеста лири.

Джулия не чу смеха, на който се надяваше. Вместо това Карол я погледна сурово и каза:

— Знам за кой е този бал, въпреки че трябва да е тайна. Ти се сприятели с Джорджина Малъри и дори ѝ ходи на гости няколко пъти...

— Те са ни съседни, за Бога, и то от близо седем или осем години? Живеят надолу по улицата.

— ... но няма да ме подлъжеш да ида там — продължи Карол, сякаш не са я прекъснали.

— Балът не е в дома на Джорджина. Племенницата ѝ лейди Идън го организира.

— Няма значение. Съпругът ѝ ще бъде там, а аз успешно избягвам Джеймс Малъри през всичките тези години. Чула съм какви ли не истории за него и не искам да го срещна, благодаря ти много.

Джулия извъртя очи.

— Той не е чудовището, което описваш, Карол. Сто пъти ти казах, че не е никак страшен.

— Разбира се, той не се държи така със съпругата или приятелите си.

— Никога няма да разбереш, докато не се запознаеш с него, Карол. Освен това той мрази обществените прояви толкова много, че може и да не присъства.

— Наистина ли?

Джулия замълча. Разбира се, че щеше да присъства, все пак балът бе в чест на съпругата му. Но тя остави Карол да премисли нищожната възможност той да не е там и получи отговорът, на който се надяваше.

— Много добре, ще дойда с теб — Карол обаче не беше наивна и добави: — Но ако той е там, предпочитам да не знам.

ГЛАВА ТРЕТА

Габриел Андерсън бе застанала на кормилото на „Тритон“. Морето бе спокойно и не ѝ костваше никакви усилия да задържи руля стабилен. Съпругът ѝ, Дрю, не се притесняваше, че би могла да потопи така обичния му кораб. Той знаеше, че през онези три години, когато бе пътувала с баща си, Нейтън Брукс и екипажа му из Карибите, Нейтън бе научил дъщеря си на всичко, което бе нужно за управлението на един кораб. И на нея наистина ѝ харесваше да го прави. Просто не можеше да издържа дълго, защото ръцете ѝ започваха да треперят от усилието.

Без да каже нито дума, Дрю пое управлението и я целуна по бузата. Не ѝ даде никаква възможност да се измъкне, а и тя нямаше нищо напротив да бъде обгърната от ръцете му и с доволна въздишка облегна гръб на широките му гърди.

Майка ѝ често я бе предупреждавала, никога да не се влюбва в мъж, който обича морето. С баща, който винаги отсъстваше, докато бе малка, Габриел приемаше този съвет съвсем сериозно. Но откри, колко много харесва морето! Така че Дрю нямаше да има възможност да я оставя на брега, а той да пътува. Тя щеше да е винаги до него, точно както сега.

Откакто се ожениха миналата година, това бе тяхното първо дълго пътуване заедно. Направиха няколко по-кратки между островите и няколко до дома на Дрю — Бриджпорт, Кънектикът — за да купят мебели. Но това пътешествие, най-накрая ги връщаше в Англия, където се бяха срещнали за първи път и където сега живееше по-голямата част от семейството на съпруга ѝ.

В началото на годината бе пристигнало писмо от Бойд, съобщавайки прекрасната новина, че също се е оженил, и то малко след като примката на брака се бе затегнала около врата на самия Дрю. Бойд не беше заклет ерген както брат си, затова женитбата му беше малко неочаквана, но не и изненадваща. Интересното бе, че Бойд се

оказа третия от фамилията Андерсън, който се бе оженил за член на голямото английско семейство Малъри.

А най-шокиращ бе фактът, че за тази конкретна Малъри, в която се бе влюбил, никой не знаеше до този момент. Нито баща ѝ, нито съпругата му.

Бойд бе написал съвсем малка част от цялата история, а Дрю бе нетърпелив да научи всичко, затова беше готов да отплава за Англия, в мига, в който получи писмото на брат си. За съжаление то ги завари наред строежа на новата им къща, на малкия красив остров, който Габриел бе получила като сватбен подарък.

Най-сетне къщата им бе завършена и сега пътуваха към Англия. В писмото си, Бойд беше намекнал, че тази година цялото семейство ще се събере за рождения ден на сестра им Джорджина, което си беше чудесен повод да се видят всички. Очертаваше се Габриел и Дрю да успеят да пристигнат навреме за събитието. Като единствено дете, Габриел бе очарована, че се е омъжила в голямо семейство. Андерсън бяха петима братя и една сестра. Засега тя се бе запознала само с тримата по-млади, но не се притесняваше от срещата и с по-възрастните. Очакваше я с нетърпение.

Усетил, че Габриел потръпва от студ, Дрю я обгърна с тялото си. Макар и лято, не можеше да става и дума за сравнение между студения Атлантис и топлите карибски води, с които бе започнала да свиква. Слава богу, утре щяха да стигнат Англия. Е, ако вятърът не сменеше посоката.

— Защо вие двамата не се приберете в каютата си? — каза Ричард Алън, който се появи зад тях с дяволита усмивка. — Да поема ли руля?

— Глупости, вече не сме младоженци — започна Дрю, но Габи се обърна, за да го прегърне още по-силно. — Всъщност... — изстена той.

Тя се засмя и започна да го гъделичка. Случваше се и да ѝ позволи да го дразни, но обикновено не успяваше да ѝ се размине и той я понасяше на ръце към най-близкото легло.

— Ако размислиш ме извикай — предложи Ричард като се подсмиваше, преди да поеме към долната палуба. — Знаеш, че аз не бих се поколебал.

Габриел се загледа след него. Нейният скъп приятел бе прекарал почти половината от живота си, е тази половина, за която поне знаеше, плавайки из Карибите и очевидно усещаше същия този хлад във въздуха, както и тя. Вече бе облякъл зимно палто! Откъде, по дяволите, се бе сдобил с тази английска дреха?

Висок, греховно красив, дързък младеж — може би твърде дързък — но с толкова очарователно чувство за хумор... беше чудно, че Габриел не бе привлечена от него, а вместо това се бяха превърнали в най-добри приятели. Черната му коса беше толкова дълга, че я носеше на опашка. Тънкият мустак му придаваше елегантен вид, а зелените му очи блещукаха дяволито. Когато Габриел го срещна за първи път преди четири години, Ричард бе много по-слаб. Но сега, на двадесет и шест, тялото му бе станало по-едро и мускулесто. Държеше изключително много на чистотата и хигиената си. С чистата си коса и дрехи, с лъснатите си до блясък ботуши, той винаги се открояваше от останалите пирати. Беше се присъединил към екипажа на баща ѝ скоро, след като бе пристигнал на Карибите от... всъщност, никой не знаеше откъде идваше той. Повечето пирати никога не казваха откъде са и използваша фалшиви имена, които често сменяха. Жан Пол бе името, което Ричард ползваше най-често, в повечето време, придружено и от френски акцент, който звучеше толкова смешно, когато прибягваше към него. Отне му доста време да усъвършенства акцента, но веднага след като го направи, спря да използва както него, така и фалшивото си име. Просто не искаше да се откаже, докато не го изглади, а после го загърби доволен от постигнатото.

Баща ѝ не беше типичен пират. Малко или много се бе превърнал в посредник, който взимаше заложенници от другите пирати и ги връщаше при семействата им срещу откуп. А ако семействата на някои заложенници не можеха да платят откупа, той просто ги пускаше на свобода. Междувременно търсеше и съкровища! Но след като бе пленен от един истински пират и прекара няколко месеца в тъмницата му, Нейтън повече не се свърза със старите си приятели. Влияние върху решението му оказа и женитбата на Габриел в семейство, което се занимаваше с легален корабен бизнес и което считаше пиратите за свои врагове. Все още търсеше изчезнали съкровища и понякога превозваше товари на корабната компания Скайларк, особено, ако

маршрута включваше някоя следа за изчезнало съкровище, което да издирва. Тогава пръв предлагаше услугите си.

Дълбоко замислена, Габриел не забеляза Ричард, който се бе опрял на перилата на долната палуба и бе вперил взор към Англия. Веднага щом спря да използва този глупав френски акцент, за всички бе станало очевидно, че той е англичанин. Но тя отдавна го подозираше заради случаите, в които вмъкваше по някое „по дяволите“, или друг, характерен за видните англичани израз. Но, въпреки че звучеше като истински англичанин, никога не го бе изтъквал, а тя не посмя да повдигне открито въпроса, защото пиратите, обикновено или криеха нещо от миналото си, или бягаха от закона, а Ричард бе доста неспокоен при заминаването им за Англия миналата година. Беше сложил маската на безгрижния, вечен шегаджия, но когато най-малко усещаше, Габриел го наблюдаваше и чувстваше неговото... Какво? Безпокойство? Страх? Страхът да бъдеш затворен в най-близкия затвор заради нещо, което си извършил в миналото? Тя нямаше представа. После той бе срещнал Джорджина Малъри и тогава Габриел наистина се бе разтревожила.

И сега, докато го наблюдаваше, тя отново улови внезапната промяна в неговото поведение, дълбоката меланхолия, която го бе обзела. Габриел подозираше, че той отново си мисли за Джорджина и всички съмнения, които имаше преди отплаването, се върнаха с пълна сила.

— Как успя да ни убеди да го вземем с нас? — каза го на себе си, но Дрю проследи втренчения ѝ поглед и изсумтя.

— Защото е най-добрия ти приятел.

— Сега ти си моят най-добър приятел — увери го тя като се обърна към него.

— Аз съм твой съпруг, а той все още е най-добрият ти приятел. И ти се остави другият ти „най-добър“ приятел Охър, да те убеди, че Ричард не е влюбен в сестра ми. Знаеш ли, Габи — добави рязко Дрю като присви тъмните си, почти черни очи — имаш твърде много приятели мъже.

Тя се засмя на изблика на ревност у съпруга си и това отвлече мислите ѝ от Ричард и въпросите, които досега занимаваха съзнанието ѝ. Когато Дрю свеждаше поглед към нея, дори и така намръщен, тя не можеше да устои на желанието си, да го целуне. Обичаше го толкова

много и беше наистина трудно да държи ръцете си далеч от него, още повече, че и той се чувстваше по същия начин.

— Спри — той я предупреди дрезгаво. — Или ще приема предложението на Ричард да ни замести на кормилото.

Тя се усмихна. Всъщност това не беше толкова лоша идея. Определено беше за предпочитане да се прегръща с Дрю в тяхната каюта, пред това да мисли за Ричард, смело пътуващ към смъртния си капан в Англия. Но този „смъртен капан“ продължи да се върти в ума ѝ, защото Дрю добави:

— По-добрият въпрос е как ти успя да ме убедиш да взема тези двамата с нас?

Тя се обърна, така че той не успя да види лекото ѝ трепване. Колкото и много да обичаше Охър и Ричард, сега като че ли съжаляваше, че им позволи да дойдат с тях.

— Знаеш, че беше спонтанно решение — припомни му. — След като Ричард ме помоли да дойде с нас, му отказвах с месеци преди да отпътуваме. Но после баща ми си счупи крака, точно преди да отплаваме, а това щеше да го принуди да си остане вкъщи за месец или два, заедно с целия екипаж. Знаеш как може един екипаж да си навлече неприятности, ако остане твърде дълго време на сушата, без да има какво да прави.

— Да, но *тези* двамата можеха да намерят какво да правят. Приеми го, баща ти искаше да дойдат, за да се правят на кучета пазачи. Все още не ми вярва, че мога да се грижа за теб.

— Не го мислиш наистина, не и след като знаеш колко е щастлив, че си му зет? Освен това, той не ме е молил да ги взема с нас, макар че би могъл да го направи, ако се беше сетил. Той се тревожи за тях. Те приемат баща ми като свое семейство и той чувства същото към тях.

— Знам, едно голямо щастливо семейство — засмя се Дрю. — Все пак се ожених за една от него, нали?

— Ти си този с голямото семейство, който даже се ожени в още по-голямо. И твоят зет не трябваше да обръща внимание на Ричард при последната им среща, но Джеймс си беше наумил съвсем друго, като това да спасява баща ми от ужасния затвор. Което не означава, че е забравил обещанието, което направи в градината, когато видя съпругата му да лепва плесница на Ричард, заради неприличното му

държание към нея. Още там, без да го увърта ми каза, че ако Ричард се доближи отново до жена му, ще бъде принуден да го убие. И за минута не се усъмних, че наистина ще го направи. Познаваш го много по-добре от мен и можеш да потвърдиш, че изобщо не се е шегувал.

— Разбира се. И аз бих направил същото, ако видя някой мъж да злоупотребява с благоразположението на жена ми. Мисля, че се тревожиш напразно, скъпа — добави Дрю, когато тя се сгуши в него. — Ричард не е глупав. И всеки с достатъчно здрав разум, трябва да се отнесе сериозно към предупреждението на *точно този* Малъри и да не го разиграва.

— Ммм, не направихте ли ти и твоите братя същото, когато го принудихте да се ожени за сестра ви? След като го пребихте до неузнаваемост, разбира се?

— Скъпа, успяхме, само защото го нападнахме и петимата накуп. Първоначално пробвахме един по един, но просто не действаше! И казах ти, Джеймс го направи нарочно. Принуди Джорджина да се омъжи за него по неговия си странен начин, без да попита нас или нея, и всичко това, заради някаква си глупава клетва, която бил дал — никога да не се жени.

— Мисля, че е било доста романтично.

Дрю се засмя.

— Ти можеш така да го наречеш, но само инатлив англичанин би могъл да прибегне до тези методи, за да запази клетвата си относно брака. Ако ставаше въпрос за чест или родина, или... знаеш какво имам предвид, можеше да бъде разумно. Но женитба? И не забравяй, споделям всичко това с теб, само защото вече си моя съпруга. Джеймс никога не трябва да научи, че братята ми и аз сме разбрали истината. Той все още си мисли, че е успял да ни премеетне. Повярвай ми, Джеймс е по-поносим, когато мълчаливо злорадства, отколкото когато се заяжда и дразни.

— Заклевам се, че ще пазя тайната — увери го тя с усмивка. — Но си напълно прав за Ричард. Не е глупав, но го познаваш какъв е. Той е очарователен мъж, с чувство за хумор, малко дразнещ, но винаги усмихнат...

— Спри да го възхваляваш!

— Не ме остави да довърша. Щях да кажа, докато не си спомни за Джорджина. Тогава той става толкова тъжен, че може да ти разбие

сърцето, като го гледаш.

— Моето не го разбива.

— О, хайде, харесваш го, знаеш, че е така. Как може да не го харесваш?

— Вероятно, защото е влюбен в сестра ми. Късметлия е, че не размазах лицето му по палубата.

Тя пренебрегна мърморенето на мъжа си.

— Охър казва, че Ричард не е наистина влюбен в Джорджина. Ако не вярвах в това, нямаше да му позволя да дойде.

Габриел беше скептична относно твърдението на Охър, докато не откри, че през последната година Ричард бе имал най-малко три афери. Като че ли това беше най-основателната причина да им позволи да се присъединят към тях.

— Може и да е прав — каза Дрю, — но какво значение има, след като Ричард си мисли, че е влюбен в сестра ми?

— Да, но Охър каза, че Ричард е мъж, който толкова много иска да е влюбен, че не прави разлика между похот и любов. Той дори не знае какво търси, може би, защото не е изживял истинската любов и не може да различи едното от другото.

Дрю също се беше сблъсквал с тази дилема и точно това имаше предвид, когато каза:

— Именно, но сега изведнъж взе да се съмняваш?

— Не, но не мога да забравя нещата, които Ричард наговори на Джорджина. Когато му споменах, че тя е щастливо омъжена жена и би трябвало да я забрави, той ми каза, че се опитва, но просто не може да се откаже от неговата „единствена истинска любов“. Колко пъти един мъж нарича една жена по такъв начин?

— Мога да преброя поне два, три или дузина пъти, в които съм го казал или съм си го помислял — *за теб*.

Тя едва чу отговора му, но все пак се обърна, за да го прегърне. Още помнеше разговора, който проведе с Ричард, когато осъзна, че обича Дрю и беше толкова сигурна, че той не споделя нейните чувства. Тогава Ричард я прегърна и ѝ каза:

— Всичко ще бъде наред, *cheri*^[1] Той те обожаваш.

— Той обожаваш всички жени — беше му отговорила тя.

— Също и аз — се бе засмял той. — Но от всички щях да се откажа, заради...

— Шшш! — беше му се скарала тя. — Ричард, спри да мечтаеш за жената на друг мъж. Малъри няма да допуснат никаква скандали в семейството им. Караш ме да се страхувам за живота ти, не разсъждаваш разумно.

— Кой казва, че любовта е разумна? — беше отговорил той.

Тези думи се загнездиха в съзнанието ѝ и сега тя ги повтори на своя съпруг.

— Виж колко е вярно — добави. — В твоя случай, ти беше заклет ерген с любовница във всяко пристанище — той не отговори и тя се обърна, за да види сериозния „изчакващ“ поглед, с който обикновено я удостоверяваше, но само за да разбере, че не е реагирал на последните ѝ думи. Тя се усмихна и обви врата му с ръцете си.

— И да! Чух те — каза му. — Можеш да преброиш поне дузина пъти, в които си ме наричал „моя единствена любов“?

Вече успокоен той я прегърна и ѝ отвърна:

— Не. Бях скромен за бройката. Но относно последния ти коментар, бих казал, че имаше достатъчно добра причина да бъда заклет ерген. Бях твърдо решен никога да не причинявам на една жена мъката, която майка ми е преживяла — отправила тъжен поглед към морето, очаквайки кораба, който рядко се прибира у дома. Нито веднъж през тези години не съм си и помислял, че ще намеря жена, която ще бъде щастлива да плава с мен. Съпругата на брат ми Уорън, обича да е с него, но не очаквах да имам и аз такъв късмет. Е, ти сама призна, колко неразумна може да бъде любовта. Тя преобърна всичките ми представи. Всъщност, сигурно дори щях да се откажа от морето заради теб. Боже, не мога да повярвам, че току-що казах това, но знаеш, че е вярно.

Изведнъж почувства толкова много емоции да напират в него, че я притисна отново в силната си прегръдка.

— Не е нужно да се отказваш от морето. Аз го обичам толкова колкото и ти — побърза да го увери Габриел.

— Знам. Знам също и какъв късметлия съм, че те имам. А сега, не мислиш ли, че този ден се тревожи достатъчно за своя приятел?

— Искаше ми се да мога да спра — въздъхна тя. — Просто се страхувам, че когато види отново сестра ти, ще захвърли цялата си предпазливост и...

— Той не би могъл да се пребори с Джеймс — предупреди я Дрю. — Знаеш го, нали?

— Да — отново въздъхна.

— Винаги мога да ги изхвърля с Охър през борда, със спасителна лодка, разбира се. Докато доплават до Англия, ние вече ще сме си тръгнали и ще си спестим проблемите.

Тя знаеше, че не мисли, нито дума от това, което казва. Просто се опиваше да я успокои, да намали тревогата ѝ, но не можеше да пренебрегне лошото предчувствие, което я бе обзело. Дали заради миналите постъпки на Ричард или заплахата, която го грозеше, задето още преследваше жената, която вярваше, че обича, но не спираше да се страхува, че нещо лошо предстои да се случи и цялата вина щеше да бъде нейна. Нали тя беше отговорна за завръщането на Ричард в Англия.

---

[1] Cheri (фр.) — скъпа — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Ричард придърпа шапката си по-ниско. Не, че се страхуваше, че ще го разпознаят. На лондонските докове? Едва ли. Но би било глупаво да се излага на показ, само за да изкуши съдбата. Имаше малка вероятност, едно на милион, някой негов приятел да се завръща от пътешествие на същите тези докове и да го разпознае, но защо да рискува?

Съблече палтото си, тъй като му беше топло и остана по обичайното си корабно облекло, което беше удобно за работа. Бялата риза с дълги ръкави беше широка, за да улеснява движенията, дълбоко изрязана отпред и пристегнатата отвън. Тъмните панталони бяха затъкнати в излъскани до блясък, черни Хесенски ботуши — единственото, което го отличаваше от общите работници на доковете.

Вероятността да го разпознаят след всичките тези години бе малка. Бе напуснал Англия като кльощаво седемнадесет годишно момче, непораснало на височина. Постепенно добави няколко инча към ръста си, което го издължи повече, отколкото му се искаше, но след това наедря достатъчно и вече не изглеждаше като вейка. Дългата черна коса, която допълваше маскировката му, беше далеч от модата в Англия. На Карибите този стил бе много харесван и той също го бе възприел. Не сплиташе косата си като Охър, но беше толкова дълга, че се налагаше да я връзва на опашка, за да не му пречи на кораба. Явно трябваше да се подстриже, докато се намираше в Англия. И миналата година, когато бе тук си бе помислил същото, но от друга страна, защо да го прави, след като нямаше да се задържи за дълго. А и харесваше косата си. Тя бе символ на бунта, който започна, преди да напусне дома си завинаги. Не би си позволил да носи косата си дълга, ако все още живееше под железния контрол на баща си.

— Лорд Алън?

Ричард не бе усетил, кога мъжът се бе приближил, но след като огледа внимателно лицето му го разпозна — един от развратниците, с

които бе дружил, преди да замине. Шанс едно на милион да го разпознаят? По дяволите!

— Грешите, мосю. Аз съм Жан Пол от Ле Хавър — той се поклони почитателно, но в действителност искаше косата му да се разпилее по раменете, за да подсили лъжата му. — Корабът ми току-що пристигна от Франция.

Всеки мускул в тялото му бе готов за бой, ако заблудата и неясният френски акцент не проработеха. Но мъжът само го огледа възмутено и явно реши, че се е заблудил.

— Много жалко. Новината щеше да бъде пикантна хапка за клюкарските кръгове.

Наистина щеше да бъде. И баща му щеше да узнае, че е жив. Мъжът си тръгна, но Ричард се нуждаеше от малко време, за да нормализира дишането си. Беше твърде опасно. И непланирано. Добре, че мъжът не му бе по-близък приятел и наистина не бе сигурен, че той е лорд Алън. Ричард бе убеден, че само някой от семейството му би могъл да го разпознае, тъй като се бе променил доста.

— Казах ти, че съм по-добра в намирането на превоз, отколкото ти — започна да злорадства Марджъри, когато се върна при багажа и нареди на кочияша да ги чака. — Къде е Габи? Още ли е на кораба?

Прислужницата на Габриел отправи поглед към мястото, където „Тритон“ бе закотвен — по средата на Темза. Корабът нямаше да акостира скоро, тъй като беше лято и доковете бяха претъпкани. Може би, щеше да настъпи време отново да отплава, докато намери място за пристан.

Ричард тръсна глава, за да прогони останалото напрежение и весело се усмихна на прислужницата.

— Тя чака Дрю. Знаете какви са капитаните. Обръщат внимание на десетки детайли, в последната минута преди да слязат от кораба.

Охър прекарваше останалите им сандъци с лодка през доковете. Съдейки по броя им, човек би помислил, че не идват за две седмици, а за два месеца — толкова много бяха.

— Усещаш ли аромата? — каза Марджъри възторжено. — Ухае прекрасно.

Ричард погледна жената, като че ли беше луда.

— На какво, по дяволите, ти мирише? Всичко, което аз усещам, е...

— Англия!

Той извъртя зелените си очи.

— Тук вони и ти го знаеш. Доковете у дома, въпреки постоянните пасати, ухаят на цветя в сравнение с това.

Тя изсумтя насреща му.

— Габи сигурно греши в предположението си, че си се родил и отраснал тук. Щеше да си по-признателен към родината си, ако беше така. Признай, че английския акцент, който използваш сега е фалшив колкото и френския ти отпреди малко. Просто се справяш доста по-добре с този.

Ричард сбърчи нос и само, за да я подразни каза:

— Дано някой ден, тази страна издаде закон за изхвърлянето на боклуци в реката.

Марджъри не очакваше такъв отговор, само защото бе засегнала миналото му и просто отвърна:

— Може би ще го направят. Доковете наистина не са най-почтеното място в Лондон и никога не са били. Не че се оплаквам. Чудесно е да съм отново у дома, дори и на гости.

Прислужницата бе решила да последва Габриел в Новия Свят и въпреки че привикваше към новия си начин на живот, все още ѝ беше мъчно за дома. Ричард не тъгуваше за Англия, но Чарлс, брат му, му липсваше ужасно. Толкова близо до него, не можеше да спре да се чуди, дали ще успеят да се видят, без баща им да разбере.

— Стига си мечтал — каза Марджъри, привличайки вниманието му отново към себе си. — Достатъчно помечта на кораба. Използвай добре развитите си мускули и започвай да товариш сандъците на каретата. Кочияшът ме предупреди, че само ще кара и няма да товари. Арогантен мъж. Знае, че ще трябва да му платим допълнително. Също така знае, че ще спечели пари, докато седи и ни чака — след това добави със сияйна усмивка: — Нищо не се е променило в този стар град. Не е ли чудесно?

Марджъри беше от хората, които постоянно се оплакват за нещо. Приповдигнатото ѝ настроение и радостното изражение бяха толкова необичайни за нея, че Охър се приближи до Ричард и отбеляза:

— Отново познатото „всичко е чудесно, защото съм в Англия“ поведение?

— Право в целта, както обикновено — усмихна се Ричард на приятеля си.

— Няма разлика от последния път, когато бяхме тук. Когато ти липсва нещо твърде много и накрая се добереш до него, може да изпаднеш в лека еуфория, която се стопява набързо щом реалността се завърне.

Ричард трепна. Охър беше твърде прозорлив и бе кристално ясно, че сега не говори само за Марджъри. И двамата знаеха, че Ричард не може да получи това, което иска. Тънкият намек бе, че заради мимолетно удоволствие, не си струва да умреш.

— И ти ли ще започнеш да ме поучаваш? — попита Ричард.

Знаеше, че Охър му мисли само доброто, както и Габриел впрочем. Ако не бе сигурен в това, вероятно много щеше да се дразни от постоянните им опити да отвлекат мислите му от Джорджина Малъри по време на пътуването. И все пак, Охър не го бе правил толкова явно, колкото Габи.

Ричард беше висок шест фута, но също като Дрю, Охър имаше няколко инча в повече и сигурно десет години отгоре, но те не се забелязваха. Дете на майка азиатка и баща американец плавал из Далечния Изток, лицето на Охър не остаряваше и той изглеждаше по същия начин, както преди осем години, когато се срещнаха. В този ден, Охър измъкна от затвора в Санта Лучия^[1] няколко човека от екипажа на Нейтън, а Ричард беше в една килия с тях. Някак успя да ги придума, да го вземат със себе си и когато разбра с какво се занимават, не мисли дълго преди да се присъедини към тях.

Карибите не бяха желаната от Ричард посока, но първият кораб, който отплаваше, когато реши да напусне Англия, потегляше натам. Хилядите острови в Карибско море, бяха отлично място за криене, но не и за работа, особено, за млад английски сноб. На седемнадесет и твърде взискателен, за да осъзнае, че трябва да се промени, Ричард обикаля цяла година разорен, от остров на остров и сменяше работа след работа. Продължаваха да го уволняват, тъй като беше твърде арогантен за слуга. Също така често влизаше в затвора, защото не можеше да си плати наема, дори за стая в най-жалкия бордей.

По ирония на съдбата, той и Охър се бяха озовали на Карибите по сходна, но и много различна причина. Охър търсеше баща си, когото не бе срещал никога, а Ричард искаше да избяга от своя, когото не понасяше. Срещата им в затвора на Санта Лучия вероятно бе спасила живота му. Той откри семейство в лицето на Нейтън Брукс и екипажа му, намери близки приятели, каквито не бе имал, а приключенията го забавляваха.

— Защо „и ти ли“? Да не би Габи пак да те заля с вълна от загриженост — попита Охър.

— Кога ли това мило момиче, ще започне да си гледа работата? — отвърна Ричард.

— Има само едно нещо, което наистина те заплашва и мразя да го казвам, но...

— Да, да, ти си напълно съгласен с нея — прекъсна го Ричард с раздразнение.

— Докачлив си, но ще ми отговориш ли, дали наистина обичаш Джорджина Малъри или просто си запленил от красотата ѝ? Всъщност, не е необходимо да ми отговаряш, просто си помисли.

Наистина ли приятелите му смятаха, че любовта му е толкова повърхностна? Ричард не смяташе да отговаря на този въпрос.

— Говорих с нея дълго, Охър. Никога не съм се чувствал така с друга жена, освен..., е, освен с Габи. Но знам, че Джорджина има чувство за хумор. И видя колко е отдадена на децата си. Смела е — виж за кого се е омъжила, също така е и авантюристка — миналата година тръгна сама, за да спаси приятел. Тя е идеална за мен във всяко отношение.

— Освен, че обича друг.

Едно малко препятствие в живота, но той нямаше нищо против. Жените, с които обикновено се срещаше, бяха слугини от кръчмите или изкусителни лудетини, но нито една от тях не можеше да си представи като майка на децата си. През всичките тези години не беше срещнал свободна жена, освен Габриел, която можеше да му даде голямото любящо семейство, за което винаги бе мечтал — семейство, коренно различно от това, в което се беше родил. Ако той и Габи не бяха станали добри приятели и тя не бе дъщеря на капитана, щеше да я поиска за жена. Не срещна друга подходяща за него, преди Джорджина

Малъри. Тя символизираше всичко, което искаше от бъдещата си съпруга. Не можеше да се откаже от тази жена.

Иронията бе в това, че мъжът, в когото бе влюбена тя, не го уплаши. Точно обратното — вдъхна му надежда. Как би могла да се влюби в брутален тип като Джеймс Малъри? Ричард просто не го проумяваше. И точно поради тази причина, бе твърдо решен, да я отдалечи от съпруга ѝ. Искаше тя да знае, че ще я очаква с отворени обятия.

Охър поклати глава.

— Няма да говоря повече. Всъщност, ще кажа само още едно нещо. Не обичам погребенията. Не ме карай да присъствам на твоето.

Ричард потрепери.

— Противно на това, което мислите с Габи, предпочитам да завърша земния си път по естествен начин, а не в ръцете на този огромен звяр. И се кълна, че няма да я съблазнявам под носа на съпруга ѝ. Кълна се Охър.

— Съгласен съм. Ако стоиш далеч от нея, всичко ще е наред.

Ричард не отговори, само извърна поглед.

Охър изсумтя.

— Така си и помислих. Но запомни, предупреждението на Малъри бе не само да не оказваш неподходящо внимание към съпругата му, но и да не се доближаваш до нея.

— Преувеличаваш. Повечето заплахи са изречени, за да внушат страх. Колко от тях се осъществяват?

— Зависи от това, кой ги отправя. Ако Джеймс Малъри твърди, че ще те убие, можеш да заложиш живота си, че ще го направи.

— Мислех, че няма да говориш повече — измърмори Ричард.

Охър се подсмихна.

— Ти си този, който говори по темата, приятелю. Може би губиш увереност и имаш нужда от помощ.

Така ли беше? Ричард си обещаваеше, че няма да се опита да примами Джорджина Малъри далеч от съпруга ѝ, но ако не можеше да устои? Не, той не бе идиот.

— Защо стоите още там? — попита Габриел, появявайки се зад тях, заедно с Дрю. — Трябваше вече да сте натоварили сандъците и да сте готови тръгнем. Не сте никак полезни.

— Чакахме съпруга ти — каза Охър. — Има повече мускули.

Габриел отправи възторжен поглед към съпруга си, който бе достатъчно близо, за да чуе Охър.

— Така е, нали? — съгласи се тя с усмивка.

Дрю би се изсмял на закачката с мускулите, но погледът на жена му го накара да се изчерви, което предизвика смях у другите. Доброто настроение се завърна и Ричард остави настрана опасенията си за това пътуване.

Само ако можеше и приятелите му да направят същото...

---

[1] Санта Лучия/Сейнт Лусия — на английски: Saint Lucia, френски: Sainte-Lucie, испански: Santa Lucia — е островна държава в източната част на Карибско море. Никой друг карибски остров не е сменял собственика си толкова често. Първоначално владение на Испания, после на Франция, а от 1814 г. владение на Британската корона. През 1979 г. получава независимост — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Джулия Милър бе убедена, че балът на семейство Идън щеше да се превърне в събитието на сезона. Не само, че всяка покана бе приета, но от тълпата в балната зала на Парк Лейн си личеше, че присъстват и много натрапници. Което обясняваше защо домакинята, Реджина Идън, изглеждаше толкова изтощена. На един маскен бал нямаше как да се разпознаят повечето гости, прикрити зад сложно изработени маски, затова тя не можеше да посочи някого с пръст и да каже „Не сте поканен, напуснете“

Всъщност Реджина Идън, племенница на четиримата братя Малъри, бе прекалено мила, за да направи нещо толкова грубо. Самата Джулия не би имала такива скрупули в случай, че предвидените храна и напитки се окажеха недостатъчни заради многото неканени гости.

Тази вечер Джулия бе облечена в любимите си цветове. Новата ѝ бална рокля бе в морскосиньо, обшита с тюркоазни лентички прихванати със сребрист конец. Морскосиньото и тюркоазът караха синьо-зелените ѝ очи да проблясват и им придаваха нюанси от двата ѝ любими цвята. Беше направо престъпление да носи домино, което отчасти ги скриваше, но от всевъзможните модели маски, доминото бе най-оскъдното и покриваше само очите ѝ. Нейното бе доста пъстро и обрамчено с блестящи скъпоценни камъни.

Но от друга страна, доминото беше толкова тясно, че почти бе невъзможно да скрие нечия самоличност. Лесно успя да разпознае лорд Пърсивал Алдън, който си проправяше път през тълпата, за да стигне до нея. Познаваше го покрай семейство Малъри, тъй като той им бе дългогодишен приятел и изглежда бе малко увлечен по нея, независимо от годежа ѝ. Беше висок, на не повече от тридесет и пет години и очите му излъчваха особена непринуденост.

Пърси, както го наричаха повечето от приятелите му, непохватно хвана ръката ѝ и галантно я целуна.

— Спирате дъха ми, мис Милър. Никога не съм бързал да се оженя, но съм наясно, че все някога трябва да го направя. За Бога,

всичките ми приятели вече надянаха оковите. Но съм сигурен, че ако бяхте свободна, щях да съм склонен да се обвържа много по-рано от предвиденото.

Тя се изчерви. Това не беше първият път, в който ѝ го казваше. Пърси бе доста нетактичен и често изричаше неща, без да мисли. Представяше си колко дразнещо бе това за приятелите му. Но в повечето случаи беше безобиден. Тя не му бе казала, че обстоятелствата много скоро ще се променят. Въпреки че бе приемлив за съпруг не спираше дъха ѝ. Но определено беше крайно време да потърси мъж, който би могъл да го стори.

— Срамота, Пърси, всички знаят, че сте заклет ерген — даде му тя, заслуженият за такива смели думи, отговор.

Въобще не беше сигурна дали я чу, тъй като един от приятелите му го повика да се присъедини към него. Изглеждаше така, сякаш не иска да напусне компанията ѝ, но накрая въздъхна примирено.

— Моля ви, имайте ме предвид, ако все пак обстоятелствата около вас се променят — тъй като бързаше се обърна и се провикна: — И ми запазете един танц!

Танц в тази блъсканица? Джулия се изсмя тихичко. В полунощ всички щяха да свалят маските си и бе сигурна, че поне една трета от гостите ще си тръгнат. Дотогава щяха да са постигнали това, за което бяха дошли — да зърнат онзи Малъри, който избягваше подобни събития и затова винаги бе обект на много слухове и предположения. Но тази вечер бе изключение. Джеймс Малъри присъстваше на бала, тъй като бе организиран в чест на съпругата му.

Малъри не бяха просто голямо семейство, защото освен богатство, притежаваха и титли. Оказа се, че тази вечер всички присъстваха на рождения ден на Джорджина. Джулия се беше запознала с повечето и дори успя да опознае добре някои от тях. Всъщност, тя се бе сприятелила със съседката си много отдавна и бе канена на малки вечеринки, даже и на тихи семейни вечери. Джорджина бе американка и нейните братя се занимаваха с търговия точно както и семейството на Джулия. Един от братята на Джорджина беше сключил сделка с баща ѝ, преди да претърпи инцидента — договор за редовни товари на вълна. Текстилът бе само едно от многото начинания на Милър.

В края на миналата година Джулия бе помогнала на най-младия брат на Джорджина, Бойд Андерсън, който току-що се бе оженил за една от дъщерите Малъри и търсеше да купи къща, за себе си и за съпругата си, в града. Баща ѝ бе придобил доста имоти в Лондон, някои от които се намираха в заможните квартали, в резултат на неизплатени дългове към него. Веднъж сдобил се с дадена собственост, той никога не продаваше и тя бе изцяло съгласна със стратегията му. Затова вместо да продаде къщата, която искаше Бойд, му я отдаде под наем, което напълно го устройваше.

Да, тя познаваше добре Малъри и знаеше, че някои от тях я съжаляваха точно, както повечето от членовете на висшето общество. Не защото се беше превърнала в стара мома, а защото не можеше да се омъжи, докато отдавна изчезналият ѝ годеник не се завърне в Англия... което, едва ли щеше да се случи. Джулия нямаше нищо против. Небеса, тя също щеше да се почувства по този начин, ако някой друг попаднеше в нейното положение. А и повечето хора бяха достатъчно учтиви, за да не засягат темата. Е, Пърси беше изключение, но тя се надяваше в скоро време положението да се промени. След разговора, който проведе с Карол, посети адвоката си на следващия ден. Той вече беше започнал да работи по въпроса, но я предупреди, че графът на Манфорд ще направи всичко възможно, за да забави процеса. Така че да се отърве от този проклет договор, щеше да ѝ отнеме повече време, отколкото тя бе предвидила.

— Знаех си — възкликна Карол. — Нужен е само един поглед, за да разбереш, че всичко е истина, всяко едно ужасно и брутално нещо, което някога са казвали за него.

Джулия едва се стърпя да не се засмее. Карол звучеше толкова сериозно! Но когато погледна отблизо лицето на приятелката си, което бе прикрито от бледорозово домино, украсено с камъни, подобно на нейното, разбра, че е сериозна. Щеше да изхвърчи през вратата на мига, ако Джулия не успееше да я накара да осъзнае колко глупаво постъпва, като оформя мнението си за Джеймс Малъри позовавайки се единствено на слухове.

Преди години двамата най-млади братя Малъри — Джеймс и Антъни — бяха непоправими развратници, прочути с това, че никога не са губили дуел, било то с юмруци или пистолет. Всички казваха, че са смъртоносно опасни и никой не се осмеляваше да го оспори. Това

породи и още по-лоши твърдения и сега слуховете около миналото на Джеймс извън Англия включваха и доста нелепи твърдения. Като например, че е бил изпратен в наказателна колония в Австралия, където избил пазачите, за да избяга и станал пират, който започнал да потапя всички изпречили се на пътя му кораби само за забавление. Шушукаха още, че бил водач на контрабандистите в Корнуол и накрая бил арестуван за убийство. Това бяха само част от нещата, които се говореха по негов адрес и то от хора, които никога не са познавали него или някой от семейството му.

Не че касаше някого, защо Джеймс бе изчезнал в продължение на толкова години или какво бе правил през това време. Но висшето общество бе печално известно с афинитета си към всякакъв род клюки и докато едни от тях предпочитаха да обсъждат някой действителен скандал, други, които нямаше как да узнаят истината, просто си измисляха своя версия.

Джулия не се съмняваше, че голяма част от слуховете за Джеймс Малъри не са основателни. Вероятно заплашителният му вид, в добавка с тайнствеността, в която бе обвито миналото му, както и факта, че странеше от хората, допринасяха значително за това. Да, той можеше да бъде смъртоносно заплашителен, но само ако го провокират, а кой разумен човек би дръзнал подобно нещо?

Едър, рус и мъжествен, Джеймс щеше да е център на внимание дори и ако хората не знаеха кой е придружител на красивата дребничка гостенка в рубиненочервена рокля. Двамата бяха поразително красива двойка! Но тази вечер той не носеше маска както всички останали. Тя бе в ръката на Джорджина, която постоянно го уговаряше да си я сложи. А той я гледаше безизразно, отказвайки да се съобразява с каквото и да е било. На Джулия това ѝ се струваше много забавно. Бе толкова типично за него да пренебрегва подобни лекомислени забавления.

Повечето от маските прикриваха цялото лице или само част от него и за разлика от доминото, действително можеха да скрият самоличността на човек. Но Джулия бе сигурна, че ще разпознае Джеймс дори ако бе с плътна маска върху цялото лице. Тялото му бе толкова мускулесто и някак грубовато, че го отличаваше от всички. А и никой друг не носеше косата си толкова дълга, разпиляна по раменете

и съвсем не по модата, като него. Може би, ако бе сложил маската си Карол щеше да успее да прекара вечерта, без да умре от страх.

Джулия трябваше да разясни някои неща на приятелката си.

— Карол, знаеш, че Джеймс Малъри мрази обществените събирания. Той наистина не може да ги понася. Тази вечер е тук, защото обича съпругата си и не може да си позволи да я разочарова като не присъства.

— Наистина ли ги мрази?

— Да.

— Това обяснява защо никога не ги посещава, нали?

— Именно.

— Мислех си, че е защото е презрян от обществото — после Карол продължи с по-нисък глас. — И то толкова, че никоя домакиня не би го включила в списъка си за гости.

Джулия успя да сдържи напирания смях и добави.

— Нали знаеш за кого говорим? Едно от най-влиятелните и големи семейства в града. Те винаги са поканени на всички събития.

— Останалите може би, но за него се съмнявам — намуси се Карол с очевидно несъгласие.

— *Него* най-вече, Карол, или не си забелязала колко претъпкано е тук? Не мислиш наистина, че лейди Идън е поканила толкова много хора, нали? Ако репутацията му не беше скандално известна, никой нямаше да бъде толкова нетърпелив да го види най-накрая на обществено събитие. Което прави поканите изключително важни и обяснява защо толкова много хора са дошли. Мислиш ли, че той не го знае? Но е тук само заради жена си, с ясното съзнание, че ще бъде център на вниманието.

— Много достойно от негова страна, нали?

— Нека да те представя — предложи Джулия. — Той може да бъде много мил към дамите. След като веднъж го опознаеш, никога повече няма да повярваш на тези глупави слухове.

Карол не помръдна и с енергично кимане отказа:

— Не, благодаря. Нека да се придържаме към тази страна на залата, а той да си стои там. Може да няма и частичка истина в тези слухове и да е много по-мъжествен, отколкото очаквах, но ни най-малко не изглежда безопасен. Та той нито веднъж не се е усмихнал на жена си. Сигурно въобще не знае как се прави. А и не виждам друг,

дръзнал да го приближи. Все едно какво казваш Джули, в него има нещо, което ме кара да изтръпвам. Сякаш се готви да се нахвърли на всеки, който се осмели да го доближи и да му откъсне главата.

— Какъв ужас — каза Джулия, като все още се сдържаше да не избухне в смях при развинтеното въображение на приятелката си. — Засрами се.

— Но е истина! Може и да е най-приятния човек, който можеш да си представиш. Вероятно е така. Ето, виждаш ли, изслушах те. Но той все още изглежда като чудовище, както го нарече.

— Нищо подобно не съм казвала — възрази Джулия. — По-скоро се опитвах да те накарам да си промениш мнението и да не го мислиш за такъв.

— Че не е чудовище ли? — попита Карол с внезапна тържественост. — Я го виж в момента. Ако това не е човек замислил убийство, то тогава не знам какво е.

Джулия се намръщи, проследи втренченият ѝ поглед и по дяволите, трябваше да се съгласи. Нито веднъж, при всичките си посещения не го бе виждала такъв. Ако погледите можеха да убиват, то някой в тази стая вече бе мъртъв.

ГЛАВА ШЕСТА

— Не мога да повярвам, че си тук! — каза Габриел, като удари грубо Ричард по гърба, за да привлече вниманието му.

Той се обърна с раздразнение. Досега съвсем успешно бе успявал да се измъкне от полезрението, и на Габи, и на Джеймс, както и на двама отдавнашни познайници. Малко вероятно бе да го разпознаят, защото носеше плътна маска на тъжен клоун, покриваща цялото му лице. И заради нея му беше адски горещо. Но нямаше да позволи на Габи да го напада, след като самият той имаше да ѝ каже една-две приказки.

— А аз не мога да повярвам, задето не ми каза, че ще отпразнуват рождения ден на Джорджина Малъри с бал с маски. Не разбираш ли, колко е удобно? Нямаш повод да се притесняваш. И как, по дяволите, ме позна?

— По косата, разбира се.

— Може би трябваше да облека рокля — каза Ричард саркастично. — Защо не се сетих по-рано?

— Защото не си достатъчно слаб, а и няма толкова високи момичета. И си сложи маската преди Джеймс да те е видял — изсъска тя и го задърпа към края на тълпата.

Разговорът им подозрително започваше да прилича на последната им дискусия, а Ричард изобщо не бе сигурен дали ще понесе още някое „Не!“.

Габриел не бе спряла още от момента, в който стъпиха на брега. Тъй като успяха да намерят само една карета съставиха план да оставят първо нея, Дрю и Марджъри в градската къща на Малъри и после с Охър да си потърсят хотел. Габи обаче веднага се възпротиви. Тя дръпна Ричард настрана и го уведоми, че не иска да го вижда наоколо, дори и на тротоара пред въпросната къща.

— Нямаш основание да ми се караш, той едва ли ме помни. Два пъти по-стар е от мен и сигурно вече забравя.

— Наричаш Джеймс Малъри стар в разцвета на силите му? Не се заблуждавай. Може да си напълнял малко след последната ви среща, но лицето ти е същото, Ричард. Имаш запомнящо се лице, при това доста красиво. Бих те разпознала навсякъде, както и той. По дяволите, сигурно и бавачката ти ще те познае.

— Не съм имал бавачка — отвърна ѝ рязко.

— Не се опитвай да сменяш темата. Няма да успееш да се скриеш от погледа му и той веднага ще си спомни мъжа, когото жена му зашлеви, защото ѝ направи неприлично предложение пред двете ѝ деца, в собствената ѝ градина! Джеймс щеше да те намери още същия ден, ако не му бях обещала, че няма да се доближиш до нея отново. И все пак ти обясни доста добре, какво ще стане, ако нарушиш обещанието ми.

Като че ли не знаеше всичко това? Или пък не копнееше да зърне Джорджина с цялото си същество?

— Имай милост, Габи — каза той, в опит да я умилостиви. — Няма да се доближавам до нея, но трябва да ми позволиш поне да я видя за последен път. Можеш да го уредиш. Звярът, за когото е омъжена, дори няма да разбере. Ще избереш ден, в който отсъства.

— Защо не можеш...? — започна Габи, но постепенно осъзна какво ѝ казваше Ричард и рязко продължи. — За последно? И след това ще я изхвърлиш от ума си?

Не искаше да я лъже, но просто нямаше как иначе да я успокои.

— За мен тя е изгубена кауза. Наистина ли мислиш, че не го знам?

Тъкмо си помисли, че ще му помогне, когато тя изведнъж каза разтревожено:

— Търсиш си белята, Ричард — но след това вдигна упорито брадичка и добави: — Всъщност не. Съжалявам, но ти си най-скъпият ми приятел, и няма да ти помогна да се самоунищожиш. Забрави за нея.

Разочарован от Габи, и в безизходица, той вдигна ръце.

— Добре. Ти печелиш. Ще оставя времето да излекува мъката ми. Сигурен съм, че Охър, който е съгласен с теб, ще ми помогне поне за това — след тези думи тръгна към каретата.

Реши да не спори повече с нея. Трябваше да намери друг начин да види Джорджина отново. И се нуждаеше от късмет в това

начинание.

— И как така си намери вечерно облекло толкова бързо? — попита Габи, като ядосано оглеждаше официалните му вечерни дрехи. — Тук си само от два дни. Мислех, че старите ти дрехи, не ти стават.

— Така е, но имам добър шивач на Сейнт Кит, чийто услуги ползвам от години, така че тръгнах подготвен на това пътуване.

— Дошъл си подготвен да умреш! Господи, не мога да повярвам, че си тук!

— Преувеличаваш, Габи. Няма да ме убие, само защото я гледам.

— Той те предупреди да не я доближаваш. Можеш да подминеш такава заплаха отправена от всеки друг, но не и от него. И как въобще разбра за бала?

— Трябваше да ми кажеш.

Погледът ѝ потъмня от вина.

— Не, не трябваше, затова и не ти казах. Как разбра?

Той въздъхна, като знаеше колко е упорита.

— Хотелът, в който ни остави — между другото, благодаря, че си избрала най-добрия в града — разполага с няколко карети за гостите. Наех една от тях и дадох на кочияша свободен ден, след което спряхме срещу къщата на Джорджина. Седях там и се надявах просто да я зърна, но тя така и не излезе.

— Имаше гости и е разбираемо, че не може да напусне къщата. Но това не обяснява как си разбрал за бала и къде си се крил.

— Седях в каретата през по-голямата част от деня. Две местни дами минаха покрай мен и може би, защото къщата на Малъри бе оттатък улицата, те се заговориха за бала. За малко да падна от каретата, докато опитвах да доловя разговора им.

— Обикновено имаш добре развит слух, освен когато се отнася за Джорджина, тогава оглушаваш. А как влезе тук без покана?

Изведнъж Ричард се усмихна. Спомни си за белите, който вършеше докато се опитваше да накара баща си да се отрече от него. За съжаление нито една не му помогна. Той каза на Габи:

— По същия начин, както и двамата млади лордове, които стояха отвън и се чудеха как да влязат. Последвах ги зад къщата и видях, че прескачат през градинската ограда. Дяволски малка градина сравнена с онази на Малъри, и твърде претъпкана, особено за всички решили да влязат по този начин. Тези, които ни забелязаха, само се засмяха.

Габриел се възмути:

— И Охър се е съгласил с тази глупост? Трябваше да те държи под око. Не взехте ли само една стая, за да може да те наглежда.

— Да, но го ядосах достатъчно, за да излезе да се успокои, преди да е избухнал.

— О, не! — прошепна тя.

— Не беше лесно. Знаеш колко е спокоен.

— Нарочно ли го ядоса? — виновното му изражение, я подтикна да му се скара. — Знаеш, че му дължиш извинение, нали?

— Знам.

— Сега е точното време да го направиш. Махай се оттук, Ричард, докато все още можеш.

Той прецени възможностите си и реши, че спора с нея няма да доведе до никъде, така че ѝ кимна и се запъти към градината. Поне видя Джорджина. Господи, бе толкова красива, колкото си я спомняше и все още я искаше много! Времето не беше намалило желанието му. Надяваше се Габриел да помисли, че е получил това, за което е дошъл и вече си тръгва. Но един поглед към любимата не му бе достатъчен. Не и докато бе в Англия и толкова близо до нея.

Очевидно Габи не му се доверяваше достатъчно, особено след като залогът бе толкова голям. Всъщност тя го последва до вратата на терасата, която водеше към градината, което го накара да прескочи оградата и да изчезне от погледа ѝ. Ричард не се отдалечи много и изчака десет минути, след което погледна дали приятелката му се е присъединила към Дрю в балната зала.

Беше толкова просто да се скрие отново. Благодарение на възхитителните маски — поне тази вечер всички ги носеха. Те покриваха цялото лице, освен очите, което ги правеше неудобни за носене. Забеляза един мъж, с маска различна от неговата, който стоеше под терасата в градината.

Ричард прескочи оградата и бързо се приближи към него. Погледна към терасата, за да се увери, че Габи няма да се появи отново. Отне му само миг, за да осъзнае, че мъжът също гледа натам.

— Искаш ли да си сменим маските, приятелю? — попита Ричард.

— Не.

Мъжът дори не го погледна! Очите му не се отделяха от двата изхода на терасата и непрекъснато следеше джобния часовник в ръката си. Очевидно чакаше с нетърпение някой да се присъедини към него. Но сякаш съдбата се бе намесила в избора му, защото този мъж носеше различна маска. И след като вече бе видял няколко мъже маскирани също като него реши да бъде по-настоятелен.

— За десет паунда?

Мъжът погледна към него и се разсмя:

— Доста си отчаян. Бих се съгласил, ако моята любима не ми бе купила тази маска специално, за да може да ме открива лесно в тълпата. Дадох ѝ дума да се срещнем в градината. Имам чувството, че къщата е претъпкана.

— Тогава не би трябвало да има проблем. Ще я разпознаеш нали?

— Не мога да кажа със сигурност, но не смятам да я изпусна за нищо на света.

Тъй като дамата явно закъсняваше и щеше да се появи всеки момент, Ричард предложи:

— А след като се появи?

Мъжът поклати отрицателно глава.

— Не мога. Тя ми я купи. Осъзнаваш ли какво се случва, ако подариш нещо, което любимата ти е купила?

Ричард издаде стон на отчаяние, тъй като в балната зала нямаше друг с такава идеална маска. Трябваше да си тръгне. Вероятно съдбата пак се намесваше.

Младият мъж сигурно бе чул стона му.

— Не можеш да вземеш моята маска, но дойдох с един приятел, който може и да склони да ти отстъпи своята.

Като се забавляваше от ситуацията, младият лорд намери приятеля си и скоро осъществиха размяната. За съжаление новата маска не се понрави на Ричард — дяволско лице с керамични рога, която покриваше само половината му лице. Устните му бяха открити, но по дяволите, те не бяха толкова отличителни. А и нямаше друга възможност. Поне Габриел едва ли щеше да го познае, въпреки че можеше да заговори мъжа с неговата маска. Щеше да се изложи и да се откаже, уверена, че си е тръгнал.

Маскиран отново и доволен, този път скри косата си под палтото и бе готов отново да рискува всичко, за да погледа още няколко часа отдалеч Джорджина. В ума му се въртеше мисълта, че може би ще се изкуши да направи нещо повече от това, само да я наблюдава, но после решително я отхвърли. Трябваше да я отхвърли. Не му се искаше да умре, заради съпругата на друг мъж.

ГЛАВА СЕДМА

Смъртоносният блясък в очите на Джеймс Малъри не отслабваше и това допълнително разпали любопитството на Джулия. Ала не можеше да види кой или какво бе предизвикало тази ярост. Който и да беше, се намираше от същата страна на залата като нея, но тълпата от хора ѝ пречеше да види. Така че, когато Карол се опита да я насочи обратно към съпруга си, Хари, за да я запознае с приятеля, с когото разговаряше той, Джулия се извини за няколко минути и си проправи бързо път сред тълпата. Трябваше от време на време да наднича над раменете на хората и да се повдига на пръсти, за да зърне Джеймс и да прецени дали е проследила правилно погледа му.

След няколко минути успя да го види ясно, но остана доста разочарована, когато откри, че е закъсняла. Той бе насочил вниманието си обратно към съпругата си и се бе навел, за да ѝ каже нещо. Дори я целуна по бузата, което веднага предизвика всеобщото възклицание — „О, не е ли очарователно“, както и няколко смутени кикота.

Джорджина се засмя като чу реакцията на хората. Джеймс погледна към тавана в знак на раздразнение, тъй като без съмнение също бе чул възклицанията. Но след това вниманието на съпругата му бе привлечено от един от многото ѝ роднини, който я приближи, за да поговори с нея, а погледа му се върна към предишния си обект.

Също като Карол, и Джулия я побиха тръпки, когато той сякаш прикова заплашителния си поглед в нея! Осъзна, че би трябвало да се взира в някой от четиримата души отпред, които бяха обърнати към танцуващите. Музиката спря за кратко, така че няколкото танцуващи двойки се оттеглиха и това ѝ предостави по-добър изглед към Джеймс. Макар каменното му изражение да не издаваше нищо, зелените му очи святкаха смъртоносно. Удивително бе как можеше да мисли за убийство и никой не би разбрал, докато не срещнеше този поглед.

Тогава тя се сети, че този човек винаги прикрива много умело емоциите си, тоест явно сега нарочно изпращаше послание до някого. Кой ли бе привлякъл вниманието му?

От четиримата, стоящи с гръб към нея — една жена и трима мъже, жената и единият мъж очевидно бяха заедно. Вторият беше нисък, набит младеж, над когото се виждаше лесно. Третият мъж беше достатъчно висок, за да се отличава сред хората.

Двойката беше толкова погълната от разговора си, че изобщо не забеляза нещо нередно и веднага щом музиката започна отново, се присъедини към танцуващите. Погледът на Джеймс не ги последва, и остана насочен към двамата мъже. Ниският изведнъж се обърна забързан нанякъде, и Джулия не можеше да сбърка потръпването му, когато я подмина. Той изчезна през вратите, водещи към терасата, но Джеймс не му обърна внимание. Очевидно оставаше високия мъж.

Тя не познаваше много мъже извън семейство Малъри, които да са толкова високи, а и едва ли Джеймс би се ядосал толкова на свой роднина... Всъщност това трябваше да е! Братята на Джорджина, разбира се! Как можа да забрави, че Джеймс не се стеснява да показва враждебността си към тях. Едва ги понасяше.

Този висок, широкоплещест мъж можеше да е един от петимата братя на жена му. Джулия все още не се бе запознала с всичките, макар че от тези, които познаваше, никой нямаше такава черна коса. А и като се замислеше, Джеймс можеше и да не харесва братята Андерсън, но и не би им изпращал убийствени погледи.

Започна да осъзнава колко глупава беше задачата ѝ. Освен ако не разпознаеше този мъж, което беше съмнително, тъй като всички носеха маски. Какво си мислеше? Не можеше да му изтъкне, че е на път да умре и да го попита защо. Не, тя едва ли щеше да разбере нещо.

Точно когато се обърна, за да потърси Карол, една доста шумна въздишка я спря и я накара отново да се вгледа в широкия мъжки гръб. Дали мъжът най-сетне бе забелязал зловещия поглед на Джеймс? Ако беше така, тя очакваше да го види да бяга покрай нея и да се измъква от залата, ала той не го стори. Всъщност, тази въздишка бе прозвучала по-скоро жалостиво, почти сърцераздирателно. Това определено нямаше нищо общо с Джеймс Малъри, така че този господин явно все още не знаеше, че е в опасност.

Трябваше ли да го предупреди? Докато присъстващите титулувани дами бяха ограничавани от правилото да не разговарят с мъж, на когото не са били представени, това не важеше за Джулия. В света на бизнеса на нея постоянно ѝ се налагаше да разговаря с

непознати. От друга страна наистина не беше нейна работа, но любопитството ѝ я подтикваше да прави предположения, които можеше и да не са правилни.

Отново се обърна, за да си тръгне, но вместо това за свой ужас се улови да потупва мъжа по рамото. Всичко беше, заради тази трогателна въздишка! Как можеше да пренебрегне толкова отчаян човек?

— Добре ли сте? — попита Джулия.

Той се извъртя към нея и за момент тя се изплаши от дяволската маска, която носеше. Макар че, не покриваше цялото му лице, под нея се виждаше подобие на мустак, двойка чувствени устни и строга брадичка. Но мъжът едва я удостои с поглед, преди отново да погледне през рамо към мястото, където до сега се бе вторачвал.

С още една въздишка каза:

— Погледнете я, не е ли прекрасна?

Имаше лек акцент, макар че Джулия не можеше да определи какъв точно, но се зачуди дали изобщо бе чул въпроса ѝ:

— Звучите измъчено — отвърна тя, отбелязвайки очевидното.

— Повече от това. Влюбен съм в нея, откакто за първи път я видях миналата година.

— В коя *нея*?

— Лейди Малъри.

Джулия едва успя да потисне смеха си, тъй като това беше последното нещо, което бе очаквала да чуе. Но пък определено обясняваше враждебността на Джеймс. В крайна сметка любопитството ѝ беше задоволено.

Малъри бяха изключително сплотено семейство. Без значение за коя от жените им говореше този мъж, всички присъстващи тази вечер бяха омъжени, така че това би оскърбило Джеймс. „Провини се спрямо един и ще отговаряш пред всички тях“ явно беше семейното им мото. Освен ако... не, този приятел не беше един от съпрузите Малъри, който просто се любуваше на жена си от разстояние. Те всички бяха разпръснати някъде из залата, но все пак се разпознаваха лесно със своите домина.

— За коя лейди Малъри, по-точно, става въпрос — попита го. — Тази вечер присъстват поне пет и всичките са...

— Джорджина.

— ... омъжени жени! — завърши тя, ахвайки. Не стига, че бе влюбен в една Малъри, ами беше избрал възможно най-неподходящата — съпругата на Джеймс.

— Наясно съм до болка с този ужасен факт — отвърна той.

— Но наясно ли сте, че съпругът ѝ ви гледа кръвнишки поне през последните петнадесет минути?

Това го накара да свали очи от Джорджина и да погледне Джулия:

— Но той няма как да знае, че съм аз! Не бях поканен. Не може да ме е познал!

Тя сви рамене:

— Няма значение дали ви е познал, но определено е недоволен от начина, по който съзерцавате съпругата му.

— Мъртъв съм — изстена той.

Точно както си мислеше и тя, но се застави само да го смъмри:

— Не забелязахте ли, че той ви гледа?

— Не можех да сваля очи от нея.

Заслепен от любов? Все още го съжаляваше, но чувството избледняваше, защото познаваше добре въпросната двойка и прекрасно знаеше колко щастлив е бракът им. Освен това ѝ бяха приятели, за разлика от този мъж.

— Трябва да си вървите.

— Няма да помогне. Ще ме преследва докато не се увери, че е сбъркал. Но вие можете да ми помогнете да го убедим, че греша. Ще имате ли нещо против да ми спасите живота?

— Искате да го накарате да повярва, че сме заедно?

— Точно така.

— Предполагам, че можем да потанцуваме.

— Благодаря ви, но това няма да е достатъчно. Той трябва да мисли, че вие сте единствената жена в живота ми, може би дори, че сме женени. А брачните двойки се целуват...

— Чакайте малко — твърдо запротестира тя. — Не съм склонна да стигна *толкова* далече, когато дори...

— Моля ви, *cherie* — прекъсна я той с умоляващ тон.

Внезапният френски акцент я стресна. Той бе говорил толкова правилен английски, че тя никога не би предположила, че е французин. Акцентът му стана още по-изразен, когато продължи:

— Ако не демонстрирам тази привързаност и не докажа, че сърцето ми принадлежи на друга жена, той няма да ме остави на мира. Ще ме преследва и ще ме унищожи. Това бяха точните му думи в случай, че доближа съпругата му отново.

— Тогава не е трябвало да идвате тук!

— Знам — отчаяно въздъхна мъжът отново. — Но не можах да устоя, след като толкова много бях копнял поне само да я зърна. Никога ли не сте била влюбена, не знаете ли какво е?

Отново я караше да му съчувства. Разбира се, че си нямаше и представа какво е, след като бе обвързана със своя ужасен годеник през целия си живот, което държеше всички мъже на една ръка разстояние от нея. Всъщност, дори не бе целувана досега. А и кой би посмял, щом вече бе обвързана? И все пак, когато спомена „целувка“ ѝ стана трудно да отдели очи от устните му, от...

— О, много добре, но побързайте — отвърна тя, надявайки се, че няма да съжалява. — Не искам никой, освен Джеймс да забележи.

ГЛАВА ОСМА

Джулия не би приела в никакъв случай, но това щеше да е първата ѝ целувка и тази възможност се превърна в непреодолим стимул за нея. Вече бе навършила двадесет и една и никога не бе получавала романтична целувка. Това не беше просто любопитство, а силно желание да узнае какво е и се бе загнездило в нея още от както навърши четиринадесет. По онова време приятелките ѝ вече бяха изпитали емоцията и споделяха колко е вълнуващо.

Това още повече подсилваше пламенната ненавист към годежа ѝ. Толкова много неща бе пропуснала заради него докато растеше. Вълненията от първия сезон, например. Мили Боже, та приятелките ѝ цяла година се кикотеха и не говореха за нищо друго. Те бяха преживели вълненията от невинния флирт, още преди началото на първия си сезон, но не и Джулия. Всеки път, когато си спомнеше колко много е пропуснала заради *него*, желанието ѝ да го застреля, ако въобще се завърнеше някога, се усилваше.

Но най-много от всичко съжаляваше, че не се бе целувала досега, че никога не бе изживявала този трепет. А би трябвало това да е най-естественото нещо на света, след като в края на краищата имаше годеник. Само дето при последната им среща, когато тя бе едва на десет, а той на петнадесет, тържествено си бяха обещали, че ако се видят още веднъж, взаимно ще се избият и това въобще не бяха празни приказки. Толкова се мразеха, че всяка визита завършваше със свирепи спорове. Затова през следващите две години направиха всичко възможно да се избягват, а после, слава на Бога, той изчезна и вече не ѝ се налагаше да се среща с него.

Но щеше да е хубаво, ако имаше спомен поне за една целувка, с която да сравни тази. И може би сега нямаше да е така запленена.

Той започна да я целува в момента, в който се бе съгласила. Не свали маската си, но това не попречи на чувствените му устни да достигнат до нейните. За миг я обхвана разочарование, че няма да може да види останалата част от лицето му. Успя да види само

зелените му очи, преди да затвори своите, за да се наслади напълно на непознатото усещане от допира на устните му.

Беше по-вълнуващо отколкото някога би могла да си представи. А и фактът, че бе непознат и не знаеше как точно изглежда, може би допринасяше допълнително за това. Можеше да си представи всеки, когото пожелае или най-красивия мъж, за който се сети. В такъв случай би трябвало да е копие на Джереми Малъри, защото не бе виждала по-привлекателен мъж от него, но той вече бе зает... или пък чичо му Антъни... или братовчед му Дерек. О, по дяволите, какво значение имаше, след като всички те вече бяха женени. Освен това видът му едва ли бе толкова важен, след като в този миг преживяваше нещо, което бе очаквала толкова дълго.

Той определено не се целуваше, като мъж влюбен в друга. Бе се отдал на целувката, точно, колкото и тя. Едната му ръка бе обгърнала раменете, а другата — талията ѝ. Притискаше я толкова плътно до себе си, че пространството, останало между тях никак не създаваше впечатление за целомъдрена прегръдка, а точно обратното. Тя трябваше да си напомни, че той се опитваше да имитира целувка между женени и едва ли би се увлякъл. За него това бе само малка хитрост, с която да заблуди Джеймс Малъри.

Въпреки че осъзнаваше всичко, изживяването бе невероятно вълнуващо и истинско. Кой би помислил, че целувката е нещо много повече от обикновено докосване на устни? Тя беше и прегръдка, и чувствено усещане за силни ръце, обвити около тялото ѝ, и твърди мъжки гърди притиснати към нейните. Косъмчетата по горната му устна я погъделичкаха и това я накара да потръпне. Езикът му я подразни и се опита да разтвори устните ѝ, но не успя, защото тя не знаеше, че това може да е част от целувката. Възхитителни тръпки преминаха през стомаха ѝ, краката ѝ омекнаха и тя се вкопчи още по-силно в него.

— Много добре се справяш. Още минута-две ще са напълно достатъчни — прошепна той срещу устните ѝ, преди да продължи, но ѝ припомни, че нейната първа целувка, всъщност не е истинска, а само демонстрация за някой друг. Това я върна в действителността и сякаш я обляха със студена вода. Чувствената мъгла, в която се носеше се разсея бързо и тя пристъпи назад, за да сложи край на мига на интимност, който бяха споделили.

— Знам, че е малко късно — каза развеселено той и устните му се извиха в половинчата усмивка, — но позволете ми да се представя. Аз съм Жан Пол и ще съм ви задължен до края на живота си.

Усмивката му я смая толкова, че спря дъха ѝ. Току-що бе вкусила тези устни! Сега те ѝ изглеждаха толкова пленителни, че не можеше да откъсне поглед от тях.

— Малъри гледа ли още насам?

На Джулия ѝ се наложи да си поеме дълбоко дъх поне няколко пъти, за да се концентрира върху въпроса му.

— Не бива да поглеждам — отвърна тя. — Той не е глупав. Ще разбере, че говорим за него.

— Права сте.

— Казвам се Джулия, между другото — чу се да казва тя и долови срамежливост в гласа си, която я учуди. Срамежлива? Не си спомняше някога да е била срамежлива. Този мъж ѝ въздействаше по много странен начин. И то само защото бяха споделили първата ѝ целувка?

— Изключително хубаво име и от двете страни на океана — отвърна той.

— Къде отвъд океана сте бил?

— Просто съм на посещение в Англия с приятели.

Тя забеляза, че той всъщност не отговори на въпроса ѝ, но може и да не бе умишлено.

— Значи не живеете тук?

— Не.

— Но вие звучите като истински англичанин.

— Опитвам се, *cherie* — подсмихна се той.

— О! — смути се, че толкова бързо бе забравила акцента, който се долавяше в говора му. Но той може да бе англичанин отраснал във Франция и за да е напълно сигурна го попита: — Значи сте французин?

— Много мило от ваша страна, че забелязахте.

Тези думи ѝ се сториха странни. Но ѝ хрумна, че макар той да се справяше добре с английския език, на моменти не успяваше да намери точните думи и затова звучеше объркващо.

Сега, след като му бе помогнала каквото и да ѝ бе струвало, знаеше, че трябва да го остави и да се върне при Карол, но откри, че не ѝ се иска да се сбогува с него. Осъзна, че в крайна сметка може и да не

бе успяла да му предложи помощта, на която се бе надявал. Когато му позволи да я целуне, бе мислила само за себе си, не и за неговото положение. Налагаше се да го предупреди. Така бе правилно да постъпи.

— Тази целувка може и да не е заблудила Джеймс, защото ме познава.

— Господи, трябваше да попитам дали сте омъжена.

Само това ли бе разбрал от предупреждението й? Тя повдигна вежди и отбеляза:

— Бракът изглежда не ви спира.

— Искане ми се да не бе така, *cherie*. Болезнено е да обичаш някого, когото не можеш да имаш.

Въздишка потвърди думите му и тя отново почувства съжаление към него. Предположи, че дори се е изчервил под маската, въпреки че долната половина на лицето и врата му бяха твърде загорели от слънцето, за да е сигурна.

В случай, че бе права, тя призна.

— Не съм омъжена.

— Но сигурно имате ухажори.

— Не, всъщност...

— Вече имате.

Джулия не можа да се сдържи да не се засмее. Този мъж наистина ли флиртуваше с нея? Имаше малко опит с флиртовете, откакто бе навършила осемнадесет. А и сега всичко бе толкова невинно, защото знаеше, че мъжът не е сериозен. Всъщност се бе сблъскала с няколко мъже със съмнителен морал, които, знаейки за разочароващите обстоятелства около годеща й, й бяха предлагали тайни връзки. И въпреки, че се срамуваше да го признае всъщност бе изкушена да се поддаде. Но това беше преди да открие начин да сложи край на ужасното си положение. Освен това никога не бе изкушена чак дотолкова.

Но Жан Пол беше наистина очарователен, особено когато не въздишаше по разбитото си сърце, затова реши да продължи играта и отвърна свенливо:

— Трябва ли да ви напомням, че сте влюбен в друга?

Той погали бузата й с опакото на ръката си.

— Вие бихте могла да ми помогнете да я забравя. Ще се съгласите ли да опитате?

Да го отдалечи от другата жена ѝ се струваше малко нечестно, но тази жена, така или иначе, вече бе омъжена за друг. В такъв случай нямаше ли да е благородно да му помогне да излекува разбитото си сърце?

Джулия рязко сложи край на тези мисли. Какво, по дяволите, си въобразяваше? Само защото той неочаквано ѝ звучеше сериозно, бе готова да обмисли предложението му? *Беше* изкушаващо. Не можеше да го отрече. Но всъщност не желаше да се сближи с някой, който не възнамеряваше да остане в Англия за дълго. Това щеше да я постави в същото положение, в което бе той — да желае някого, когото не можеше да има.

И преди да е променила решението си каза:

— Време е да се връщам при приятелите си, а вие трябва да напуснете бала, преди усилията ни да ви спасим от убийствения поглед на Джеймс да са се оказали напразни.

— Добър съвет, *cherie. Adieu*, докато ние...

Тя не изчака да чуе останалото и бързо започна да си проправя път през тълпата. Преди да стигне до Карол, все пак хвърли един поглед към Джеймс Малъри и видя, че цялото му внимание е насочено към съпругата му. Може и да бяха успели да го заблудят все пак.

ГЛАВА ДЕВЕТА

„Колко разочароващо, въпреки че не е абсолютно безнадежно, нали?“ Джулия не можеше да си избие от главата думите на Карол.

— Е, кой е той? — попита я тя, щом Джулия се доближи до нея.

— Кой?

— Кой друг, освен този, който бе привлякъл пълното ти внимание за толкова дълго?

Джулия се изчерви, при което Карол се изкикоти:

— Това е толкова вълнуващо! Почти се чувствам така все едно отново изживявам дебюта си, сега, когато най-после и ти го правиш.

— Все още не съм...

— Разбира се, че си. Това, че никой друг все още не го знае, не означава, че не си започнала. В крайна сметка всичко се върти около това да откриеш перфектният за теб мъж, с когото ще искаш да прекараш остатъка от живота си. А и ти каза, че си започнала да го търсиш — *търсиш* го, нали?

— Да.

— Опитвах се да те откроя, но когато те видях да водиш толкова задълбочен разговор с този висок млад мъж, нямаше шанс да те прекъсна. Така че, кой е той? С маската, която носеше не можах изобщо да предположа.

— Той е само на посещение в Англия.

— Чужденец? Е, по дяволите, това никак не е идеално — би било ужасно, ако заминеш от Англия — но и други чужденци са се установявали в нашата хубава страна.

Наистина беше така. Джулия, без дори да се замисли, бе поставила бариерите в съзнанието си. Това, че тя и Жан Пол бяха от две различни държави не означаваше нищо, особено когато тези две страни бяха съседни. Самата тя бе посещавала Франция по работа. Знаеше колко малко време бе необходимо, за да се прекоси Канала. Отнемаше й много повече време, за да стигне до северна Англия за съвещание с управителите си там, отколкото едно пътуване до

Франция. Така че, това поне не бе основателна причина да не го види отново.

И все пак тя реши да подразни приятелката си:

— Не мислиш ли, че прибързваш малко?

— Глупости, трябва да се помисли за всичко, когато настъпи време да ти изберем съпруг. А това включва и къде би те завел да живеете. Няма да намериш много мъже, които да са по-богати от теб, затова съм сигурна, че би могла да убедиш своя хубавец да живеете, където *ти* пожелаеш. Можете дори да го включите в брачния договор!

Джулия се засмя. Тя нямаше навика да премисля нещата толкова напред, не и когато се отнасяше за мъже и определено не след първа среща. Но все пак призна с половин усмивка:

— Франция не е толкова далеч.

— О, Боже, французин? Наистина не е, както би казал Хари — скок-подскок и си там. А и наскоро се запознах с няколко французина, така че може би го познавам.

— Името му е Жан Пол.

Карол смръщи вежди замислено, преди да поклати глава:

— Не, не ми звучи никак познато. Но основният въпрос е *ти* дали си заинтересована? Надяваш ли се да го видиш отново?

Вълнението, което Карол бе пробудила в нея, внезапно избледня, когато Джулия трябваше да признае:

— Той е очарователен, интригуващ и аз дори се почувствах превъзбудена от срещата ни, но се опасявам, че вече е зает, или по-скоро е влюбен в друга жена, макар че тя е омъжена.

— Колко разочароващо, въпреки че не е абсолютно безнадеждно, нали?

Наистина не беше и с тази мисъл в ума си малко по-късно Джулия тръгна да го търси. Но той явно бе последвал съвета ѝ. Беше си отишъл. Осъзнавайки, че вероятно никога повече няма да го види, тя усети особено чувство на загуба. Кое то беше глупаво. Та тя дори не знаеше как изглежда в действителност, макар че половината от лицето му, която бе видима, ѝ подсказа, че е красив. Да, беше привлечена от него. Той можеше да бъде забавен, когато не беше въл и разсеян. Беше я накарал да се смее. Както и да потръпва при допира на устните му. И ѝ бе спрял дъха — колко дълго бе чакала нещо *такова* да ѝ се случи! Но той не бе свободен в нормалния смисъл на думата, а и тя си нямаше

и най-малка представа как да спечели мъж, който вече бе запленил от друга!

Джулия се опита да си го избие от главата. Броят на гостите неочаквано бе намалял преди свалянето на маските, въпреки че доста други бяха останали. Но повечето си бяха тръгнали. Танците зачестиха и тя спря да отказва, когато я помолеха. Дори успя да пофлиртува с друг млад мъж, който все още явно не знаеше за обстоятелствата около нея, но не се почувства наистина заинтересована, така че в крайна сметка му призна, че е сгодена, което бързо пресече ентусиазма му. Тя дори не знаеше защо го направи. Някак осъзна, че веселото ѝ настроение се бе изпарило.

С напредването на вечерта то никак не се подобри. Напротив, бе потисната също като Жан Пол и изпита облекчение, когато дойде време да си ходи. По-късно, когато пропълзя между чаршафите, иронията на ситуацията, в която се намираше я изуми. Жадуваната свобода бе само на крачка. Отново щеше да има дебют и да се „предложи“ на брачния пазар, както обществото деликатно се изразяваше. Трябваше да бъде най-вълнуващият период в живота ѝ... До тази нощ. До мига, в който бе завладяна от неподозирани до сега емоции, след като Жан Пол я накара да почувства онова, което винаги си бе представляла, че ще бъде, щом открие своята половинка в живота. Защо иначе съзнанието ѝ ще е изпълнено с тревожни мисли за него още след първата среща? Която за нейно съжаление щеше да си остане единствена.

Бе си тръгнала, без да го уведоми как да я намери. Съмняваше се дори, че той се интересува, а и не биваше да забравя, че е французин. Никой не го познаваше. Карол поне не го бе срещала, а това означаваше, че не е известна личност. Дори не трябваше да присъства на бала. Очевидно нямаше начин да го открие дори и да искаше. А искаше ли? Все пак двама от присъстващите го познаваха. Обектът на несподелената му любов и съпругът решен да го убие заради нея. Но как да ги попита? Би било грешно, или...!?

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Какво, по дяволите, става? — попита Охър докато бързаше да помогне на служителя от хотела да вмъкнат Ричард в стаята им. Трясъкът на вратата не го стресна, но видът на Ричард успя. Младият служител, вероятно все още момче, явно имаше проблем с теглото на приятеля му, който се бе отпуснал като мъртъв.

— Открих го да лежи на тротоара, пред хотела — каза момчето, когато Охър с лекота пое Ричард и го сложи в леглото му.

— Файтонджията отказа да ми помогне — измрънка той. — Ядоса се, че изцапах седалките с кръв.

Охър се намръщи, бутна една монета в ръката на момчето и затвори вратата след него. Запали още една лампа, преди да се приближи до леглото.

Мъртворешката тишина принуди Ричард да попита:

— Толкова ли е зле?

— Какво те прегازی? — попита Охър в отговор.

Ричард се обърна на една страна, придържайки ребрата си. Не знаеше колко от тях са счупени, но със сигурност бяха много. Всеки дъх му причиняваше болка, предполагаше, че е голям късметлия щом още е жив. А беше толкова близо до това да се измъкне! Тъкмо щеше да прескочи оградата на градината, през която по-рано бе влязъл, когато изведнъж някаква ръка го сграбчи и обърна, а един юмрук се заби в стомаха му.

Превит, дишайки тежко и останал без въздух, Ричард попита:

— Защо го направи?

— И питаш?

Ричард не видя кой нанесе удара, не че не знаеше, но след като чу сухия глас, напълно се убеди. От момента, в който прескочи оградата на градината, със спомена как Джорджина го бе ударила пред съпруга си, той знаеше, че този ден ще дойде. Но тогава трябваше да рискува, толкова я искаше! И сега бе дошло времето да си плати. Сам си бе виновен, че Малъри го заблуди на последната им среща, че няма

да го убие. Той напълно го бе игнорирал, когато дойде на Карибите, за да помогне на Габи да спаси баща си, тъй като се бе съсредоточил в задачата си. Заради това Ричард не обърна внимание на заплахите му, че ще го пребие, ако отново се доближи до съпругата му.

Тази вечер, той се опита да каже на Джеймс:

— Тъкмо си тръгвах...

— Закъснял си.

С втория боксов удар в брадичката му, Джеймс го повали и той падна на земята. Имаше смътното усещане, че поне половината от мъжете на терасата и онези, които се бяха разпилели из малката градина, сега се събираха около стената. Те без съмнение мислеха, че вуйчото на Реджина е решил да изгони някой от неканените гости на бала.

— Достатъчно — каза Ричард, опитвайки да се изправи на крака.
— Схванах намека.

Тънкият порцелан на маската се счупи от поредния удар и малки парченца се посипаха около краката му на земята. Острото пробождаване от счупването на маската се смеси с болката в областта, където юмрука на Джеймс се бе стоварил с тежестта на чук. Но тялото му вече бе изтръпнало.

Отново на крака, той огледа Джеймс Малъри и се окуражи. Мъжът не изглеждаше ядосан. Лицето му беше безизразно, сякаш бе крайно отегчен. Стомаха на Ричард се сви от страх, когато го чу да казва:

— Едва сега започваме.

Ако мъжът не бе толкова брутален, Ричард може би щеше да има шанс. Охър го бе научил на някои азиатски бойни техники, които да го предпазят, тъй като често участваха с екипажа на Нейтън в сбивания, като редовни посетители на по шумните кръчми. Тази вечер защитата на Ричард бе перфектна, просто нямаше как да е по-добра. Но тип като Малъри не можеше да бъде спрян. Габи се бе опитала да го убеди в това, когато му предаде заплахата, че ако Джеймс отново го види около съпругата си, ще го убие. Той бе изключителен на ринга. Габи му бе казала също, че никой не е успял да го победи. Само един поглед към Малъри, бе достатъчен, за да се убеди в това. Високото му тяло бе пълно с енергия, а ръцете му бяха като ковашки чукове.

Това бе най-лошият бой в живота му и бе жестоко наказание за грешката му. Джеймс не спря, докато Ричард не изпадна в безсъзнание. Искаше му се да бе припаднал по-рано. Повечето от мъжете, прескочили обратно извън градината, когато боят започна, останаха да гледат, но го сториха от другата страна, чувствайки се по-сигурно щом имаше стена между тях и Малъри. Някои от тях се смилиха над Ричард и му помогнаха да се махне оттам, а след това и да се качи във файтона, след като Джеймс се върна в балната зала.

— И? — попита Охър.

— Малъри — бе всичко, което каза Ричард.

— В такъв случай имаш нужда от доктор.

Охър забърза към вратата, с намерение да настигне момчето от хотела, преди да е слязло долу, но то също се бе сетило за това. И тъкмо щеше да почука на вратата, когато Охър я отвори.

— Стори ми се, че приятелят ви има нужда от...

— Доктор, да, благодаря ти — той даде на младежа още една монета.

— Тръгвам веднага, сър.

Охър затвори вратата със смях. Ричард знаеше, че приятелят му безкрайно се развеселява, когато го нарекат „сър“ — обръщение, което не подходеше на един пират и никога не би подходило.

Стая над някоя кръчма бе обичайната за тях квартира, освен ако не бяха в къщата на Нейтън, където си имаха собствени стаи. Но този хотел бе в най-добрата част на града, в Мейфеър. Тази част от Лондон, бе предназначена за къщите на висшето общество, още от могъщата фамилия Гросвенър през седемнадесети век. Мейфеър включваше няколко големи части на север, като Бъркли Скуеър, където живееше Джорджина. Хотелът, някога резиденция на аристократично семейство, бе първото място, на което Охър бе наречен „сър“.

Той се приближи към леглото, погледна Ричард и каза:

— Нека позная, отишъл си на приема, нали?

— Беше бал, с маски при това. Той не трябваше изобщо да ме забележи.

— Тогава как те е видял? Не, чакай да позная отново, направил си някоя глупост нали? Не можа ли просто да я погледаш и да си тръгнеш?

Ричард може би се сепна, но не бе сигурен, тъй като лицето му бе твърде изтръпнало.

— Мисля, че не ме позна, просто забеляза, че я гледам твърде дълго.

— Не се заблуждавай. Габи беше там и той веднага се е сетил за теб. И какво е това по бузата ти?

— Порцеланови парченца вероятно. Той счупи маската, която носех, когато ме удари.

— Не я ли забеляза?

— Убеден съм, че не го е било грижа.

— Цялото ти лице е в кръв. Моли се да не ти останат белези. Има повече кръв, едва ли е само от няколко удара. Използва ли нож срещу теб? Трудно ми е да...

— Не, юмруците му бяха предостатъчни. Кръвта сигурно е от носа ми, тъй като кървя доста след като го счупи. И преди са ми чупили носа и не се притеснявам за това. Повече се тревожа за ребрата си. Струва ми се, че едно или няколко са изскочили през кожата ми.

— Нека да погледна — затюхка се Охър.

— Не! Не ме мести! Единствено в тази поза мога да дишам.

— Само ще ти разкопчея ризата. Не се дръж като момиче — смъмри го Охър, и след като погледна, добави: — Е предполагам, че ти е разрешено да похленчиш малко. По дяволите, Ричи, горната част на тялото ти е като огромна синина.

— Виждаш ли изскочили ребра?

— Не виждам ребра отвън, но ще трябва да ти съблека самото и ризата, за да видя останалото. Другото ще оставя за доктора.

— Имаме ли бутилка алкохол?

— Никога не пътувам без една-две. Идеята ти е добра. Ако ребрата ти се счупени, доктора ще трябва да ги намести, преди да те превърже и ще е по-добре ако не усещаш.

Ричард изстена. Не мислеше, че ще може да понесе по-голяма болка от тази, която вече изпитваше.

Тогава Охър каза:

— Сигурна ще отнеме време да намерят доктор по това време на нощта. Не се тревожи, ще имаш възможност да се напиеш до безсъзнание.

На Охър му трябваша няколко минути, за да сложи възглавници под главата на Ричард, без да променя позицията му и резултатът беше добър, щом надигаше бутилката, без да разлива от уискито.

— Знай, че си голям късметлия — каза, след като приятелят му пресуши една трета от бутилката. — Малъри можеше така да размаже лицето ти, че да не се познаеш, дори след като оздравееш. А защо не го е сторил?

— Сигурно е решил, че няма да е достатъчно болезнено. А и стратегията му бе непоколебима. Остави ме да се боря за всяка глътка въздух и без здраво място по гърба ми.

С гневна нотка в гласа си, Охър попита:

— По дяволите, да не си забравил всичко, на което те научих?

Ричард изпи още една трета от бутилката, преди да отговори:

— Напротив. Бях отличен ученик, ти дори го потвърди. Не се опитах да го ударя, защото бях твърде зает да се защитавам. Но наистина не подежда. Забрави ли как изглежда той?

— Дори планините могат да бъдат сразени, но те разбирам. Джеймс Малъри е от този тип мъже, които е добре да удариш рано или всичко приключва... за теб. Трябваше да останеш да лежиш на земята, след като те е съборил.

Ричард започна да се смее, но това му причини твърде много болка.

— Мислиш ли, че не опитах? Вдигаше ме на крака всеки път — думите на Ричард започнаха да се сливат в едно цяло. — Между другото, съжалявам, че те ядосах по-рано тази вечер. Не исках да те обидя.

— Разбрах, но твърде късно. Когато се върнах ти беше заминал. Какво те накара да си грабнеш парцалките и да идеш да се преоблечеш на друго място?

— Трябваше. Знаех, че няма да си ми ядосан дълго.

Охър въздъхна.

— Не вярвах, че ще проявиш такава глупост за жена, която не можеш да имаш. Лесно я забравяш, когато се въргаляш с някоя друга. Чудил ли си се защо е така?

Ричард не отговори. Вече бе изпаднал в несвяст.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

На Джулия ѝ отне два дни да се престраши да посети дома на семейство Малъри по-надолу по улицата, тъй като не отиваше там просто на приятелска визита при Джорджина. Целта ѝ бе да научи нещо, каквото и да е, за Жан Пол, което можеше да доведе до повторна среща. Постъпката ѝ несъмнено бе дръзка, но какво друго да стори, след като не успяваше да изхвърли този мъж от мислите си? Или представата, че той можеше наистина да е идеалната партия за нея. Как можеше да му позволи да си отиде, без да разбере със сигурност? Това, в крайна сметка, я убеди. Щеше вечно да съжалява, ако не опитахе.

Естествено нямаше да спомене и дума пред Джеймс. Джорджина, обаче, едва ли щеше да има нещо против да поговорят за Жан Пол. Дори можеше да се почувства поласкана, че такъв красив млад мъж се е влюбил в нея.

За нейна изненада в дома на семейство Малъри не бе спокойно, както обикновено. Бе забравила, че всичките петима братя бяха пристигнали в Лондон за рождения ден на приятелката ѝ тази година и все още не бяха отплавали. Единствено Бойд се бе установил за постоянно в Лондон. Уорън, въпреки че притежаваше къща тук, обикновено плаваше със съпругата си Ейми по море през половината време от годината.

Щом я въведоха в салона, бе представена на двамата братя — Томас и Клинтън Андерсън, — които тъкмо си тръгваха. Тя бе предположила, че са отседнали при Джорджина по време на престоя си. След това поздрави и останалите присъстващи — две от зълвите на Джорджина, както и по-малкия ѝ брат Бойд. Джулия познаваше съпругата му Кейти, но въпреки че се бе запознала с Дрю преди няколко години и бе видяла съпругата му на един бал, досега не се бе срещала с Габриел.

— Всъщност — рече Джорджина, усмихвайки се шеговито, — това е първият път, когато никой от братята ми не отсяда при мен. Но в

същото време е чудесна възможност за Клинтън и Томас да опознаят новите съпруги в семейството, така че Бойд ги е приютил, благодарение на къщата, която ти му намери.

— И слава на Бога за това — каза Джеймс сухо, докато влизаше с бавна походка в салона. — Никога няма да мога да ти се отблагодаря, Джулия, че му даде под наем това място, което е достатъчно голямо да ги побере всичките. Сега остава само да спрат да се мъкнат тук по всяко време, освен когато не спят.

Подобен пренебрежителен коментар беше типичен за Джеймс, що се отнасяше до петимата му девери Андерсън. Дори Джулия го знаеше. Затова и никой от присъстващите не го взе насериозно.

Кейти Андерсън, която само преди година бе открила, че също е Малъри, се подсмихна:

— Няма да се отървеш толкова лесно от мен, чичо Джеймс.

— Ти и Габи сте изключение, котенце — отвърна той, като се наведе да целуне Кейти по главата по пътя си към стола на Джорджина, на който се подпря. — И ако и двете бихте желали да се разумеете, знам чии ръце да извия, за да ви осигуря дискретен развод.

Според сестра си, Бойд беше доста избухлив. Въпреки че той изглежда бе улегнал с възрастта, това не си пролича, когато каза:

— Това вече е прекалено, Малъри. — След което, се обърна към Джорджина: — Не трябва ли поне да се преструва на любезен, когато имаш гости?

— Добре казано, янки!

Бойд кимна, за да покаже, че е приел комплимента на Джеймс, но Джорджина отсече:

— Ако имаш предвид Джулия, тя ни е приятелка и съседка, а той не се въздържа пред приятели, така че опитай се да не го окуражаваш.

— Не го спирай, Джордж — каза Джеймс. — Тъкмо е започнал да му хваща цаката.

Съпругата му извъртя очи към тавана.

Джулия се усмихна. Беше свикнала с такъв вид закачки в това семейство. Бе присъствала, когато Джеймс грубо бе унизил девера си Уорън, и никой дори не мигна, включително и самия Уорън. Но братята Андерсън не бяха единствените жертви на Джеймс. Ако никой от тях не присъстваше, той можеше да бъде също толкова оскърбителен и спрямо брат си Антъни. Племенницата им Реджина

веднъж много точно ги бе охарактеризирала, когато сподели, че двамата братя са най-щастливи или когато имат схватки помежду си, или когато обединяват сили срещу общ противник.

Джулия прецени, че моментът не е подходящ да задава въпроси. Не и когато Джорджина бе заобиколена от семейството си. Не можеше да отрече, че е разочарована. Най-накрая се бе престрашила, а нямаше да научи нищо. А и не я напускаше мисълта, че Жан Пол е за кратко в града и не можеше да отлага дълго, ако искаше да го види отново. Явно, осъзна тя, нямаше да се срещнат повече.

Въпреки това се опита да се наслади на посещението си. Винаги беше забавно със семейство Малъри. Но разочарованието определено й развали настроението. Тя тъкмо щеше да се извини и да си тръгне, когато Джеймс я изпревари:

— Тази сутрин трябваше да се срещна с Тони в „Нейтън Хол“, за един или два рунда на ринга. Предполагам, че ще е добре поне да се появя там.

— Имаме гости — многозначително му каза Джорджина, докато той се изправяше да тръгва.

— Да, но сега вие, дами, можете да обсъждате женски неща, а и честно казано, скъпа, предпочитам Тони да ме пребие, отколкото да изстрадам още една дискусия за модата. А ти какво ще кажеш, янки? — добави той, поглеждайки към девера си. — Желаш ли да се присъединиш?

Бойд мигновено скочи на крака:

— Шегуваш ли се? С удоволствие!

Кейти се засмя, когато мъжете излязоха и се обърна към Джорджина:

— Това беше като дар за Бойд. Бе убеден, че никога няма да бъде поканен в боксьорската зала, където членуват тези двамата, и да има шанса да ги наблюдава как се налагат един друг. Чичо Джеймс добре ли се чувства? Обикновено не е толкова, ако смея да кажа, мил към братята ти.

— Ако в поканата му се включва и излизането на Бойд на ринга, няма да е толкова мило, нали? — отбеляза Габриел.

— Всъщност, Бойд ще сметне това за привилегия! Той наистина се възхищава на боксьорските им умения.

— Съмнявам се, че намерението на Джеймс е такова — каза Джулия. — И без това е доста великодушен, сега, когато балът отмина. Не можеш да си представиш колко му бе неприятно, че трябва да присъства, знаейки, че ще бъде на показ. Предната седмица беше изключително язвителен, а аз не можех дори да му покажа, че му съчувствам при положение, че се предполагаше, че не знам за събитието.

— Събитието имаше поразителен успех, нали? — каза Габриел. — Реджина трябва да е доволна.

— *Поразителен* е точната дума — отвърна Кейти. — Беше толкова претъпкано, че едва се придвижвах.

— И Реджина изобщо не беше доволна — информира ги Джорджина. — Очакваше да се появят няколко непоканени, но не и толкова абсурдно много.

През цялото време на разговора Габриел беше наблюдавала Джулия и накрая каза:

— Надявах се да те видя отново, преди със съпруга ми да напуснем града. Джорджина ми спомена, че се занимаваш с търговия, също като семейството ѝ, но освен това управляваш семейния бизнес и го правиш от доста време. Намирам това за удивително, като се има предвид колко си млада.

Джулия се усмихна:

— Не е толкова трудно, когато си се занимавал с това през целия си живот. Баща ми държеше да се увери, че ще го наследя достойно един ден.

— И не срещаш трудности заради това, че си жена?

— Определено. Когато се стигне до разискването на нови договори или закупуването на нов бизнес, аз решавам, след което просто оставям адвокатите ми да говорят от мое име. Това свежда до минимум възможността някой да се ядоса, в това число и аз! — подсмихна се Джулия. — Всичко друго е доста лесно, защото баща ми вече бе назначил много компетентни управители.

— Значи не се занимаваш сама с назначаването и уволняването на хора?

— Само с управителите, а и засега ми се е налагало да заменя само един. Той беше добър човек, но си бе наумил, че може да се

възползва от това, че има жена за работодател. Ами ти? Казаха ми, че с Дрю сте се установили на Карибите, а не в Америка.

— Заобичах островите още откакто за първи път отидох да живея там с баща ми. А и получих прекрасен малък остров за сватбен подарък.

— Цял остров? — попита удивено Джулия.

— Наистина, малък е! — засмя се Габриел. — Но Дрю се съгласи да построи дома ни там, след като така или иначе от години търгува в района.

Жалко, помисли си Джулия, че Габриел и Дрю скоро щяха да отпътуват. Бе толкова приятно да разговаря с нея и със сигурност можеха да станат добри приятелки. Споменаването на бала, обаче я върна към целта ѝ. Тя реши да се възползва от възможността да зададе въпросите, които я вълнуваха.

— Между другото, Джорджина, в нощта на бала се запознах с един твой обожател — каза Джулия. — Французин с името Жан Пол.

— Французин? — Джорджина поклати глава. — Но аз не познавам французи.

— Не? Значи е пазил любовта си в тайна дори и от теб?

— Заявил е, че ме обича? — каза Джорджина намръщено, а след това се запита: — Какво им става на всички млади мъже тези дни? Някаква нова романтична тенденция да рискуват всичко в името на любовта?

— Това не е първия ти таен обожател? — предположи Джулия.

— Не, за съжаление.

Кейти се засмя:

— Да се влюби в теб е точно това като че ли — да загуби всичко.

— Точно затова е толкова абсурдно — отсече Джорджина. — Би трябвало да знаят, че съм щастливо омъжена. И без това треперят от ужас пред съпруга ми. Да не би да е някакъв ритуал? Да избират най-недосегаемата жена, по която да въздишат и да я преследват, докато намерят смъртта си.

Кейти се заливаше от смях. Габриел гледаше към тавана. Джулия въздъхна скрито. Не беше сигурна какво точно е очаквала да научи днес тук, но определено не и че Джорджина дори не знаеше кой е Жан Пол.

— Не си заинтригувана от този французин, нали Джулия? — попита Габриел, хвърляйки ѝ разтревожен поглед.

— Не, разбира се, че не — отвърна Джулия, но изчервяването ѝ вероятно я издаде, че лъже.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Самообладанието започна да напуска Джулия, докато стоеше пред хотела на Жан Пол. Наистина ли искаше да го направи, да покаже интерес към мъж, когото не бе видяла напълно. Все още бе изумена от решението си и от факта, че чакаше тук.

Когато Габриел я бе последвала на излизане от къщата на Малъри, тя си помисли, че е забравила нещо. Но не беше и Габриел каза:

— Знам за кого говореше. Жан Пол ми е скъп приятел.

— Но Джорджина не го познава?

— Познава го, но явно е пропуснал да се представи. В нейно присъствие той е не само невъзпитан, но също така и безразсъден.

— Предполагам, че любовта прави това с мъжете.

— Между другото — попита тайнствено Габриел, — изглежда знаеш за чувствата на Жан Пол към Джорджина и все пак се интересуваш от него?

— Толкова ли е очевидно? — попита Джулия, изчервявайки се.

— Няма нужда да се срамуваш. Дори не съм изненадана. Жан Пол е не само красив, но може да бъде и възхитително чаровен. Манията, която има към снаха ми, не се отразява добре на никой, най-вече на него. Твърде дълго страда по една безнадеждна любов и има нужда от помощ. Не бих се намесила, но ми хрумна, че хубаво момиче като теб, може да бъде неговото спасение.

— Това е... трудна задача — каза Джулия неловко.

— Просто си помислих, че може да му помогнеш да забрави Джорджина.

Жан Пол не бе ли казал почти същото? И не мислеше ли и тя за това?

Бе заинтригувана от маскирания чаровник и сега ѝ бе още по-лесно да го приеме в мислите си. Той бе приятел на семейство Андерсън, а и Габриел потвърди, че е красив и чаровен. Джулия не виждаше причина да се откаже от запознанството.

Габриел я окуражи, като добави:

— Отседнал е в хотел „Коулсън“, ако искаш да му оставиш съобщение. Може би ще си уредиш среща по-нататък, за да се запознаете. Чакай, не си водиш компаньонка, нали?

— Не, живея надолу по улицата и е достатъчно близо, за да се прибера пеш, така че няма нужда.

— Тогава, няма нужда да се бавим! Каретата ми е тук. Ще дойда с теб — предложи Габи. — Няма да отнеме много време да оставиш писъмце.

Това невинно предложение все още намекваше за настоятелност от нейна страна и Жан Пол щеше да го усети. Предпочиташе срещата да е случайна, дори и ако се наложеше да я уреди сама. Не би могъл да разбере, нали? Но как да откаже на новата си приятелка, която дори предлагаше да я придружи. Очевидно нямаше връщане назад. А и времето я притискаше. Жан Пол бе казал, че е на гости в Англия и можеше да си тръгне всеки момент. Дали пък Габи не бе приятелката, на която гостуваше? Бе го нарекла скъп приятел и вероятно го познаваше доста добре.

Щом влязоха в хотела, Джулия попита:

— Какво работи Жан Пол?

— Не ти ли е казал? — попита Габриел внимателно.

— Не, не стана дума при разговора ни на бала.

— Е, тъкмо ще има за какво да си говориш с него.

Джулия се запита дали Габриел не отбягва темата умишлено и зададе друг въпрос:

— Знаеш ли колко ще остане в Англия?

— Не за дълго. Твърде дълго — каза Габриел малко разсеяно, след това погледна към Джулия и въздъхна.

— Съжалявам, но той ме тревожи толкова много с това безумно увлечение към снаха ми, затова си помислих... — Габриел спря и дори се намръщи. Тогава неочаквано добави: — Мислила ли си да посетиш Карибите?

Джулия се изкикоти на рязката смяна на темата.

— Боже мой, не! Понякога ходя на кратки посещения във Франция по работа, но не мога да отсъствам оттук за повече от няколко дни.

— Разбирам и може би това не е чак толкова... — Габриел отново спря. — О, какво пък, съдба. Аз ще оставя писмото. Всъщност, защо да не проверя, дали е свободен да се присъедини към нас за обяд тук?

Джулия се усмихна. Испита облекчение, че намеренията ѝ няма да са толкова явни, ако се срещнат така.

На рецепцията ги информираха, че Жан Пол вече обядва в градината и служителят повика един от работниците в хотела да ги заведе при него, като им обясни:

— Ще се нуждаете от упътване, тъй като е малко объркващо щом излезете от малкия ресторант. Някои от гостите ни предпочитат да се усамотяват и затова имаме няколко маси зад плета. Младият господин използва една от тях.

Няколкото маси бяха подредени под сянката на два големи дъба в центъра на градината. Джулия и Габриел преминаха през лабиринт от плетове, в задната част на градината, едно прекрасно място, където при хубаво време гостите можеха да закусват или обядват или да пият чай.

Джулия отчаяно се опита да запази спокойствие, така че да не ѝ проличи, че ѝ се вие свят от възбуда. Не можеше да го понесе. Щеше да го види! Днес. След секунди.

Но получи неочаквана помощ, когато едва не я прегазиха! Служителят вдигна ръка, като знак да спрат до последния плет и Джулия тъкмо щеше да го заобиколи, когато един огромен мъж направи същото.

Той бе достатъчно бърз и протегна ръцете си, преди тя да се блъсне в него. Мъжът бегло наподобяваше азиатец, особено с черната си плитка, която висеше на едното му рамо. Той ѝ попречи да погледне към масата зад него и след това я огледа от горе до долу.

— Определено това не е обяда, който сме поръчали — каза той на английски, след което се обърна към служителя: — Забрави ли, че тази маса вече е заета?

— Казаха ни, че Жан Пол... — започна Джулия.

— На точното място сте — отрязва я мъжът, но след като видя Габриел зад нея измънка: — О!

Тя, го погледна с укор при това „О“, но всичко, което Джулия чу, бе гласът на Жан Пол зад мъжа.

— Моят ангел-спасител от бала? Какво неочаквано удоволствие, *cherie*. Присъедини се към мен. Охър, ще бъдеш ли така добър да видиш какво става с храната, която поръчахме?

Охър започна да се смее.

— Ще отида, но ангелът ти не е сам.

Джулия не можа да не се усмихне на начина, по който той подчерта думата „удоволствие“, но когато Охър се отмести и успя да види Жан Пол, усмивката ѝ повехна.

— О, Боже, какво ви се е случило? — ахна тя.

— Джеймс Малъри — ето това ми се случи.

— Кога? Със сигурност не онази нощ, нали?

— Напротив, хвана ме точно, когато си тръгвах. Още няколко секунди и нямаше да успее. — След това Жан Пол потрепери, когато видя, че Габриел пристъпва до Джулия.

— О, Господи, не те ли предупреждавахме достатъчно? — каза тя с ужас в гласа, докато го оглеждаше. — Може би трябваше сама да ти видя сметката и да спестя на Джеймс усилието.

Той дари приятелката си с половин усмивка.

— Съчувствието ти стопля сърцето ми, *cherie*.

— О, млъкни! — сплаши го Габи и след това бутна с пръст Охър. — Ти идваш с мен, искам пълно обяснение — на Джулия каза: — Връщам се след малко.

Тя едва я чу, тъй като оглеждаше с болезнено любопитство Жан Пол, който бе станал, за да ѝ дръпне стол до неговия. Бе облечен твърде обикновено за такъв хотел, без сако, вратовръзка или шалче и може би затова се хранеше на тази усамотена маса. Или може би заради превръзката? Когато се наклони леко, тя видя горния край на бинта, който очевидно бе увит около гръдния му кош, както и синините около него. Усети го как потрепери и вдървено сяда. Но горкото му лице! Каквито и да бяха щетите, изискваха дебела превръзка, която минаваше през носа му и обхващаше голяма част от лявата страна на лицето му.

— Колко зле сте ранен? — попита тя и се приближи няколко стъпки до него. Не седна на стола, който ѝ бе дръпнал. Не трябваше да сяда до него, не и докато приятелите му не се върнат.

Дясната половина на устата му разцъфна в дръзка усмивка.

— Не е толкова зле, колкото изглежда.

— Но гръдният ви кош е превързан, нали?

— Само е насинен. Мислех, че е по-зле, но докторът ме увери, че ако ребрата ми бяха счупени, болката щеше да е по-голяма. Малъри бе доста прецизен в това да не ме ударя на едно и също място два пъти.

— Синини, които изискват превръзка?

— За всеки случай. Докторът не бе напълно убеден, че няма някоя малка фрактура. Освен това, макар че не се забелязва, така дишам много по-лесно.

Джулия потрепери. Колко жесток е бил боя! Но като се имаше предвид, кой е нанасял ударите, Жан Пол сигурно бе голям късметлия, щом си бе тръгнал оттам.

— Но носът ви е счупен, нали? — каза тя, взирайки се в превръзката на лицето му.

— Дребна неприятност — отвърна той с пренебрежение. — Тъй като е бил чупен и преди, сега се чупи доста лесно. Обикновено съм по-добър в отбягването на ударите, насочени към лицето ми.

Той каза това с широка усмивка, която разкри белите му зъби. Не звучеше като сериозно ранен, но не и като човек, който е участвал в юмручен бой. Тя се замисли какви ли удари е понесъл или на какво опасно влечение се е отдал. Млад развратник, редовен посетител на долнопробни кръчми? Боксьор, като братята Малъри, които се упражняваха на ринга?

Прииска й се Габи да й бе разказала повече за него.

— Всичките тези превръзки не може да са само заради носа ви — отбеляза тя.

— Нека позная, ти си медицинска сестра.

Тя се засмя.

— Не, определено не.

Зелените му очи заблестяха, когато се засмя.

— Е, ако беше, щеше да поставиш под съмнение методите на лондонските доктори. Те имат такива модерни идеи. Този предложи да ми превърже цялата глава, като на мумия. Отказах, но след това ми предложи рибно лепило, с което да залепи превръзките за кожата ми. Не, благодаря! — тя се засмя с него на шегата. — Но истината, *cherie*, е, че докторът бе прекалено загрижен за драскотините по бузата ми, затова и направи повече от нужното. А и носът ми ще е пак като нов.

— Значи няма да има белези?

— От тези драскотини? Не, но загрижеността ти стопля сърцето ми. Може би, ако ме посещаващ всеки ден, докато се възстановявам, ще оздравея още по-бързо. Все пак ти си моя ангел-спасител.

Тя се изчерви. Задаваше твърде много въпроси за състоянието му, но не само от загриженост. Бе нервна, а и разочарована. Надяваше се днес да научи как изглежда Жан Пол, но, заради гнева на Джеймс Малъри и сложните превръзки, лицето му отново бе покрито, сякаш пак носеше маска, както на бала. Все пак бе видна поне възрастта му. Както бе предположила, очевидно бе някъде в средата на двадесетте. Челото му също бе открито — широко и гладко, а веждите — черни и плътни. Здравата му буза бе съвършена и мъжествена. Устата му бе все така очарователна, както и на бала — мека, бързо се разтягаше в усмивка и накривяваше тънкия му мустак по самодоволен начин. Освен това цветът на кожата му бе тъмен, сигурно и той се радваше на слънцето като нея.

— Не се ли интересуващ, как те открих, преди да узная, че Габриел ти е приятелка? — попита тя.

— Аз не оспорвам подаръците си, *cherie*. Ела, седни тук и ми позволи да се насладя на красотата ти.

Той отново потупа с ръка мястото до него. Като че ли беше придърпал стола по-близо до себе си. Знаеше, че не бива, но някак се озова седнала до него, и неочаквана топлина от близостта му, се разля по тялото ѝ. Сигурно отново се бе изчервила.

Стори ѝ се странна неговата липса на любопитство. Или пък тя бе прекалено любопитна и нетърпелива да узнае всичко за него. Такава си бе от малка — и в училище, и в последствие, когато ѝ се наложи да усвои всички тънкости в бизнеса на баща си.

Сега Жан Пол отново бе провокирал тази черта в характера ѝ.

— Джорджина не знае, че сте французин.

— Не, не исках да ме разбере погрешно и затова доста се старая с английския си пред нея.

Тя погледна надолу към скута си и добави:

— Тя дори не знае името ви.

Той се засмя.

— Щях да съм загубен, ако ѝ бях казал името си и тя го бе забравила толкова бързо, но не съм ѝ го споменавал. Мислите ми са

доста объркани, когато съм около нея — толкова объркани, колкото са и в момента.

Страните ѝ порозовяха още повече и ѝ стана горещо. Уплаши се, че ще започне да се кикоти нервно. Да седи толкова близо до него бе едновременно завладяващо и объркващо, а тя не бе свикнала с такива емоции. Бе някак неприлично. Сигурно така се чувстваха любовниците, когато се срещаха.

Не трябваше да сваля поглед от лицето му. Покритото от превръзката място потискаше вълнението ѝ, карайки я да се фокусира върху състоянието му, което пораждаше съчувствие към него, а не привличане. Погледна бавно нагоре, но не стигна по-далеч от раменете му. Той се завъртя на стола си, за да я погледне и косата му се разпиля по гърба. Беше толкова дълга!

Тя посочи с пръст към нея и се засмя.

— Това френска мода ли е?

— Причината всъщност е доста дълга история, която предпочитам да не разказвам. Достатъчно е да се каже, че ме удовлетворява да я нося толкова дълга.

— Дълга е почти колкото моята коса! — възкликна Джулия.

— Така ли? Пусни си косата и ми покажи.

Гласът му бе твърде дрезгав. Тя почувства пърхане в стомаха си и пулсът ѝ се ускори. Нещата излизаха извън контрол! Стори ѝ се, че той си мисли, че е дошла тук за любовна среща. Защо да не си го помисли? Тя не трябваше да е тук!

— Трябва да тръгвам — каза рязко и се приготви да стане.

— Не, не, недей! Болката ми поутихна, откакто се появи.

Въпреки опашатата му лъжа, тя му се усмихна. Тогава той сложи ръка на рамото ѝ, за да я накара да остане, но единственото, за което тя мислеше, бе докосването му.

Най-накрая се осъзна.

— Габриел реши, че ще е добре да се ободриш малко, но сигурно не знаеше за раните ти.

— Тя се тревожи твърде много за мен.

— И с право.

Той се ухили.

— Бъди моята защита, *cherie*. Тя няма да ми се кара, докато си тук.

— Имам усещането, че тя...

Внезапно Жан Пол се изправи и се надвеси над нея, размахвайки ръка. Тя ахна от изненада, но тогава чу жуженето на пчела и инстинктивно се помести по-близо, опирайки неволно лице в гърдите му. Той продължаваше с опитите да прогони пчелата, която не се чуваше вече. Движението видимо му причиняваше болка, но бе много рицарска постъпка от негова страна да прогони пчелата.

— Благодаря ти.

Тя се отдръпна едновременно с него и видя, че превръзката на лицето му бе паднала на земята от движенията.

— Бе ненужна, а и трябваше да ми я махнат днес, така или иначе — каза той, усмихвайки се, докато се приближаваше към нея, така че да може да го огледа. — Само няколко драскотини, нали? Страшен ли съм?

Не, просто твърде красив, помисли си, преди да срещне очите му, да осъзнае, че е твърдо близо до него и да усети как устните му леко докосват нейните. Въздишката ѝ бе заглушена от натиска, който почувства веднага. Изненадата ѝ бе толкова голяма, че дори не помисли да затвори устата си този път. Езикът му се плъзна, внимателно изучаващ, удивявайки я с вкуса и настойчивостта си и страстния отговор, който предизвикваше у нея. Той я държеше само с една ръка, но и тя не се опитваше да избяга. О, не, тя бе точно там, където искаше да бъде.

Омагьосана от целувката, вдигна ръка към лицето му, за до го погали. Невнимателно, твърде невнимателно пръстите ѝ скоро се озоваха близо до носа му. Усети го, че потрепна и се отдръпна назад като опарен.

— Съжалявам!

Той се усмихна дяволито.

— Не колкото аз, *cherie*.

Чертите на лицето му вече не бяха загадка за Джулия. Въпреки синините от двете страни на носа и ожулванията по бузата му, тя наистина видя колко е красив, дори по-красив, отколкото си го бе представила на бала. Но ѝ се стори смътно познат. Беше ли го срещала преди?

Може би и той яздеше в Хайд Парк? Не, щеше да забележи, ако хубавец като него яздеше там. Но сигурно го бе срещала преди, за да ѝ

се струва толкова познат. Просто не можеше да каже точно къде.

И тогава изведнъж си спомни.

Гневът не я обзе бавно, напротив — той избухна веднага, някъде дълбоко в нея, където бе скрит и чакаше, за да се възпламени.

Дори след всичките тези години, той все още бе способен да я ядоса. Това не можеше да се случва. Той не можеше да се появи точно сега, когато тя бе помолила да го обявят за мъртъв и щеше да напусне живота ѝ завинаги!

— За Бога, какво има, *cherie*?

Когато чу френския му акцент, изпита голямо облекчение. Той бе французин, не англичанин. Това не бе годеника ѝ, но, Господи, бе плашещо дори да помисли, че се е върнал, а това разбира се, бе невъзможно. Жан Пол съвсем леко приличаше на петнадесет годишния нахален хлапак Манфорд, който бе видяла за последен път преди единадесет години. Не беше и първия път, в който някой ѝ напомняше за кльощавото арогантно момче.

Джулия все още трепереше. Не подозираше, че бе таила такъв гняв през всичките тези години.

Трябваше да поеме дълбоко дъх няколко пъти, за да се увери, че гласът ѝ ще звучи нормално.

— Съжалявам, просто един ужасен спомен — тя се усмихна, за да го омаловажи. — Повечето от раните ви са повърхностни, но има ясна грапавина на носа. Дали ще изчезне като зарасне?

— Нищо му няма. От старо счупване е, когато бях малък, и не се погрижиха за него както трябва.

— Счупен е когато сте бил на дванадесет?

Какво правеше? Нима още се съмняваше? Тя бе счупила носа на годеника си, когато беше на дванадесет и бе толкова радостна от постъпката си.

Той се намръщи на въпроса ѝ, а после внезапно зелените му очи се ококориха широко от същия спомен.

— Ако ми кажеш, че си Джулия Милър, ще извия проклетия ти врат — каза той ръмжейки.

Тя скочи толкова бързо от стола си, че почти падна.

— Ти, кучи син! Как смееш да се връщаш, точно когато щях да се отърва от теб завинаги?!

— Как смееш още да не си се омъжила, за да мога да се прибера? Господи, не мога да повярвам, че се опитах да те съблазня!

Начинът, по който той потръпна или се престори, че се е ужасил, за да я оскърби, я накара да побеснее. Още малко и щеше да му се нахвърли. Почти го бе сторила. Но инстинктът ѝ за самосъхранение ѝ подсказа да си тръгне възможно най-бързо или щяха да започнат отново оттам, откъдето бяха спрели и да се опитат да се избият взаимно.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Какво стана долу? — Охър заразпитва Ричард още с влизането си в стаята. — Когато с Габи се върнахме на масата, от двама ви нямаше и следа. Не стига, че още бе сърдита, след като ми проглуши ушите, ами веднага реши, че вие сте се усамотили някъде. Благодарен съм, че изхвърча вбесена, без да продължи тирадите.

— Съжалявам, че те е нахокала.

— Заслужих си го — сви рамене Охър. — Нали аз трябваше да те пазя от неприятности. Освен това хапнах, за да ти дам малко време, в случай, че все пак си успял да убедиш дамата да се качи горе.

— Много бъркаш, ако си мислиш, че това е възможно.

Охър най-сетне забеляза, че Ричард си събира багажа.

— Да не би Габи да е решила да отпътуваме по-рано заради случилото се?

— Не, но аз си тръгвам.

Ричард дори не вдигна поглед. Чувстваше се по същия начин, както преди девет години, когато чакаше кораба, който щеше да го отведе далеч от Англия. Бе го обзела същата паника и страх, както тогава, когато трепереше хората на баща му да не го намерят и да го завлекат обратно в Уилоу Удс, домът му близо до Манчестър, Ланкшир... неговия личен ад. Страхът му тогава бе съвсем основателен, защото знаеше, че вече го издирваха. Сега поне имаше време да реагира. Освен ако баща му не бе в Лондон, което бе малко вероятно, тъй като той рядко пътуваше далеч от дома си. Щеше да отнеме ден или два, докато получи съобщението, в зависимост от това, колко бърз бе пратеникът. Ричард бе сигурен, че Джулия няма да се забави да му пише. И все пак, ако напуснеше хотела тази вечер, можеше да овладее ситуацията.

— Нека да позная, младата дама е искала пръстен на ръката, вместо приятно въргаляне в кревата.

— Съвсем точно.

— Аз само се шегувах. Съвсем отскоро си тук, за да може някоя дама да претендира за това.

— Времето в случая е без значение. Особено щом е сгодена за теб почти от люлката си.

— Бих казал, че времето става особено значимо в такъв случай. Звучи ми като уредените бракове, които са по-обичайни за моята култура.

— Като се има предвид, че си половин американец, си част и от нашата култура. Това обаче не променя факта, че обичаят е архаичен, откъдето и да го погледнеш. Не съм се спасил от ужаса на тази ситуация, само за да се озова отново приклепачен в този капан. Мътните да го вземат! Наистина мислех, че вече се е омъжила за някой друг, когото да тормози цяла вечност.

— Защо не си се оженил, щом си бил задължен? — попита Охър внимателно.

— Задължен от договора, който баща ми е подписал и по този начин е предопределил живота ми? Само през трупа ми!

— И все пак...

— За Бога, не ме карай да се чувствам виновен, че не съм уважил волята на тираничния си баща, само защото си е въобразил, че може да определя вместо мен как да живея живота си. И освен това, Охър, не мога да го кажа по-учтиво, но аз и годеницата ми се ненавиждаме. Може би щях да изпълня дълга си, ако поне я бях помолил да се омъжи за мен, но не го направих. Никога не съм искал проклетото й богатство, за което баща ми толкова ламти.

— Започвам да разбирам.

Ричард шумно завърза торбата си, преди да кимне към Охър.

— Не се и съмнявам. Дори религията не може да насади в едно дете значимостта да почита родителите си, въпреки всичко. Не искам да кажа, че не бих ги почитал, ако заслужаваха да ги обичам. Но баща ми не заслужава. И все пак няма да си тръгна от тук, преди да се видя с брат си за последен път. Искам, когато се кача на кораба, да прекъсна всички връзки с това място.

— Същият брат, за когото говореше, когато преди няколко години се напи толкова, че не можеше да стоиш на краката си?

— Наистина ли съм ти разказал за него? Защо не си ми казал?

Охър сви рамене.

— Ами, стори ми се, че е тема, която не искаш да подхващаш. Говореше за него само когато се наливаше до безпаметност.

— Удивително е, че си опериран от любопитство, приятелю.

— Нарича се търпение. Ако е писано да знам нещо, рано или късно го научавам.

— Доста неща няма да узнаеш така — подсмихна се Ричард.

— Искаш ли да ти помогна да откриеш брат си?

Инстинктите на Ричард крещяха „Не“. Нямаше да му е приятно приятелят му да узнае какъв жалък живот бе водил тук. Но сам нямаше как да се добере до Уилоу Удс, без да остане незабелязан. Времето не го бе променило чак толкова много. Да, беше възмъжал, но очевидно чертите на лицето му се бяха запазили за тези девет, или единадесет години, както бе в случая с Джулия. Тя го бе разпознала. Или поне се бе усъмнила достатъчно, за да зададе провокативния си въпрос, след който не остана съмнение кой е той. Господи, не го бе очаквал. Изобщо не приличаше на мършавата малка дивачка, която го тормозеше, когато бяха деца. Дори не си спомняше цвета на очите ѝ. Как би могъл, когато тя вечно ги присвиваше в цепки от ярост срещу него. Тогава косата ѝ бе руса, почти до бяло, а сега бе потъмняла до пепелява. Беше станала красавица. Кой би си го помислил? Но той познаваше злия ѝ темперамент. И днес се прояви, когато избухна веднага, щом разбра кой е.

— Знам къде да открия Чарлз. Поне предполагам, че двамата със съпругата му Кандис все още живеят в Уилоу Удс с баща ми — измърмори Ричард. — Но аз няма как да доближа мястото, рискувам твърде много.

— Значи все пак си наясно, че имаш задължения.

— Ни най-малко. Но мога да се възползвам от помощта ти.

Охър кимна и се зае да събере нещата си. Не го попита от какво се страхува Ричард, ако баща му го откриеше. Сдържаността му бе наистина изумителна. Но младият мъж реши да разкрие малка част от миналото си.

— Нещата са много сложни, Охър. Баща ми не се интересува, че вече съм мъж. Той иска да налага волята си и няма да се поколебае да използва всякакви средства, за да го постигне. Баща ми е Милтън Алън, граф Манфорд.

— Тоест ти си аристократ като Малъри?

— Да, но съм втори син. Няма да наследя титлата. Баща ми не е бедняк, но и в никакъв случай не може да се нарече богат. А винаги е искал да разполага с много средства. Винаги е бил тиранин и реши да подобри състоянието си, като продаде синовете си.

— Не е необичайна тази практика чрез женитба.

— Да, но в наши дни би трябвало родителите ни да ни позволят двамата с брат ми сами да си изберем съпруги. Естествено е да вземаме под внимание съветите на баща си, но... Не, на нас ни бе наредено за кого да се венчаем и то още преди да сме навършили подходяща възраст. Чарлс, разбира се, трябваше да има подobaваща за положението му партия, което означаваше най-малко дъщеря на херцог. Толкова претенциозно, че дори би се счело за неприемливо за граф при нормални обстоятелства. Кандис, обаче, бе толкова непривлекателна, че баща ѝ, херцог Челтър не можа да ѝ намери съпруг цели три сезона. Всеки би я определил като досадна скандалджийка. Освен това, не спираше да се оплаква от всичко. Дори и титлата на херцога не успя да привлече ухажори и всички се втурваха да бягат при мисълта да се озоват пред олтара с нея. Започнаха даже да се шегуват с броя на провалените годежи с въпросната млада дама. Ето защо херцогът накрая прие предложението на баща ми да я сгоди за по-големия му син, независимо, че тя бе с четири години по-възрастна от него. Ожениха се две години преди да напусна дома и женитбата им се оказа точно такъв кошмар, какъвто предполагахме двамата с Чарлз.

— Ти, очевидно си продължил да отлагаш сватбата, определена за теб. Той защо не го е направил?

— Като по-голям син можеше да изгуби много повече. А и не е същият бунтар, в какъвто явно се превърнах аз. Разбира се, че също се противеше и негодуваше, но накрая винаги правеше каквото татко му каже, защото искаше да стане граф един ден. Господи, колко съм се вбесявал всеки път, когато се е подчинявал. И виж го сега. Женен за съпруга, която превръща всеки негов ден в истински ад. Заради нея дори се пропи. Не мисля, че съм го виждал трезвен, откакто се ожени.

— И ти мислеше, че ще те сполети същата съдба? — предположи Охър.

— Майтапиш ли се? Знаех, че ще ме сполети същото. Всъщност, бях сигурен, че ще стигна до самоубийство, освен ако, разбира се, тя не ме изпревареше. Ние наистина се намразихме от пръв поглед.

— Защо?

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Ричард се замисли върху въпроса на Охър за момент. От деня, в който се бяха родили, на тях двамата с брат му не им бе позволено да правят собствен избор за нищо. Игралки, домашни любимци, приятели, дрехи, прически, всичко бе избирано от графа, не от тях. Той бе не само твърд и суров учител, а тиранин в собственото си царство и поддръжник на строгата дисциплина. Ричард не можеше да си спомни някога да е обичал баща си. Затова му беше лесно да каже, че уредената му сватба бе последната капка, най-лошият пример за бащиния контрол върху живота му във всяко едно отношение. Ето защо отхвърли Джулия Милър дори преди да са се срещнали.

Опита да си спомни първата им среща, което не бе лесно. В ума му изникваха само онези, които я последваха, изпълнени с гняв и спорове.

През първите четири години от годежа им, дори не знаеше за нея. Когато накрая баща му, месец преди да се срещнат, му заяви, че трябва да се ожени заради парите ѝ, а той каза, че няма да го направи. Смело изказване за десетгодишно момче, и разбира се, бе строго наказан за дързостта си. Пръчката, която баща му използваше да ги възпитава с брат му, всъщност бе счупена в Ричард същия ден, а раните от боя не бяха напълно зараснали, когато срещна годеницата си. Може би бе прехвърлил част от гнева, който изпитваше към баща си върху Джулия, без да го осъзнава.

Но истинското недоволство срещу положението му започна, когато бе на петнадесет и с невъзпитаната си годеница си обещаха да се избият взаимно. Той каза на баща си за това и го помоли да развали годежа, Милтън се бе изсмял:

— Ако не можеш да се справиш с момичето, игнорирай я, докато ти роди наследник или два. Просто е, нали? Наистина подейства при майка ти, да почива в мир, вещицата.

Ричард нямаше спомен за майка си. Тя бе починала година след раждането му, но Чарлз му бе казал колко злобно са се карали

родителите им.

Очевидно и те не са имали право на избор за брака си.

Ричард разбра, че няма начин да се измъкне от тази ужасна женитба, освен ако баща му не се отрече от него. За да постигне това, започна акция, която имаше за цел да разори графа и включваше загуба на високите залози, които правеше. Но планът му нямаше успех. Тъй като бе млад, не бе никак лесно да намери мъже, които да залагат с него, заради възрастта му, и когато най-после се събра с няколко нехранимайковци, от които можеше да загуби, никой от тях не се осмели да си поиска парите, тъй като баща му бе благородник от Камарата на лордовете. Вместо това, учтиво започнаха да преследват Ричард и също така дяволски благоприятно бяха склонни да чакат колкото е нужно, за да им се изплати. Две години по-късно знаеше, че трябва да напусне Англия. Това бе единствения начин да се измъкне.

Но споменът му за онзи ден в Уилоу Удс, когато родителите на Джулия я доведоха за пръв път, за да се срещнат, бе толкова смътен, че надделяваше единствено болката, която тя му причини. Бе трудно да се забрави. Тя бе само на пет години!

Момичето се приближи към него, докато той хвърляше пръчки на кучето си, за да ги търси на широката поляна зад голямото имение. Тя не пожела да вдигне главата си достатъчно, за да го види, така че той успя да огледа лицето ѝ. Без съмнение се преструваше, че я е срам. Сребристорусите ѝ плитки, вързани с розови панделки се спускаха по крехките ѝ рамене. Малкото ѝ боне бе изпъстрено с бели и жълти цветчета. Той бе сигурен, че розово-бялата ѝ рокля бе изработена от най-финия лен, който можеше да се купи. Всеки би си помислил, че е мило малко момиченце — докато не надзърнеше в очите на малкото чудовище.

Знаеше, че родителите им ги наблюдават от терасата. Баща му го повика, известявайки го, че Милър са пристигнали и сигурно кипеше от яд, че Ричард не се затича веднага към къщата. Вместо това бяха изпратили момиченцето да се присъедини към него. Поведението му бе безукорно, въпреки че не искаше да се среща със заможната кесия, за която го принуждаваха да се ожени.

Дали бе казал нещо по този въпрос? Не можеше да си спомни, но бе напълно изумен, когато изведнъж тя избухна в плач. Той все още се чудеше, когато си спомняше, какво бе довело до това. Едва ли бе

заради нещо, казано от него. Но сълзите ѝ не изтраяха и една минута, преди внезапно да полети към него със свити юмручета и един от тях да се стовари в слабините му, може би неволно, карайки го да падне на колене. По този начин, малко или много, се оказа на нейната височина и тя го ритна на същото място, като вече бе сигурен, че е нарочно. Така започна войната между тях.

Баща ѝ се ужаси и забърза надолу към тях, за да я махне от него, но не и преди малката да разкърва устната на Ричард, докато той стенеше на земята. Тя изкрещя на Джералд Милър, че не иска да се омъжи за проклетия Алън. Майка ѝ бе безмълвна и зачервена от срам. Джералд се обърна към Милтън и каза:

— Може би това не бе чак толкова добра идея, в крайна сметка.

Милтън се засмя на загрижения баща и за да го успокои, го увери:

— Децата са си деца. Запомни ми думите, когато пораснат няма дори да си спомнят за този инцидент. Твърде късно е за промяна в уговорката. Годешът вече бе обявен. Дъщеря ти ще пожъне успех още преди брака. В момента, в който подписахме договора, тя се присъедини към висшето общество. Така че по-добре се опитай да я научиш на някакви маниери, преди отново да ги срещнем.

Беше толкова типично за бащата на Ричард да реагира по този начин. Джералд Милър не бе доволен, и това не беше единствения път, в който се бе опитвал да убеди Милтън да развалят договора. В един момент дори предложи да изплати зестрата, посочена в договора. Но Милтън бе станал още по-алчен. Името Милър често се появяваше във вестниците по повод някоя нова сделка, спечелен имот или друг успех и всеки път, когато Милтън прочетеше нещо за голямото богатство на семейство Милър, се радваше, защото скоро то щеше да е и негово. Ричард се бе надявал, че Джералд все пак ще прекрати договора, но очевидно, вредата, която това щеше да нанесе на бизнеса му, както и обществения скандал, от който се страхуваше съпругата му Хелън, го бяха накарали да се откаже.

Ако Джулия бе научила някакви маниери, тя със сигурност не ги показваше в компанията на Ричард. Имаше белег на ухото от опита ѝ да го ухапе, а и носът му бе разместен завинаги, след като тя го счупи. Тъй като го бе срам да си признае, не повикаха доктор да го оправи. Нито едно от тези посещения не преминаваше гладко, Слава Богу, че

бяха редки. Но мисълта, че ще трябва да се ожени за това малко чудовище не го напускаше. И то, само защото баща му искаше огромната зестра и достъпа до богатството на Милър, които щеше да получи с този брак. Защо, по дяволите, той не се оженеше за нея, щом толкова много държеше да стане част от семейството им?

Веднъж, докато се опитваше да се измъкне от брачния договор, Ричард зададе този въпрос на баща си.

— Не бъди глупав, момче — скара му се Милтън. — Не виждаш ли, че баща ѝ я обича и никога няма да я даде на мъж, по-възрастен от самия него.

— Но нали ще я ожени, какво значение има? — попита Ричард.

— Има, защото Милър е човек без благородническа титла и няма за цел да се издигне във висшето общество. Толкова е богат, че не го интересуват титлите и възможностите, които ще се открият пред него с аристократ в семейството.

— Тогава защо изобщо се е съгласил на този брак?

— Явно жените в семейството му са на друго мнение. Ако не бях разбрал, докато проучвах родословието им, че една от дамите в рода им преди няколко века се е омъжила за лорд, а друга е сторила същото преди няколко поколения, сигурно нямаше да успея да склуча договора. Използвах тази информация в полза на каузата ми. Сега Милър ще се превърнат в аристократи, щом веднъж създадеш поколение, точно както са опитвали и преди, но са се проваляли. Съпругата на Милър със сигурност е очарована от годежа. И все пак, Джералд не би позволил на дъщеря си да се омъжи на толкова ранна възраст, ако ти не приличаше на майка си и не беше толкова хубаво момче. Дъщеря му няма как да не е доволна от това.

— Тя не ме харесва, презира ме, както и аз нея.

— Това не е от значение, момчето ми. Майка ѝ се съгласи, че бракът ви е чудесна идея, с което уреди окончателно сделката.

Това бе краят, сделка, която щеше да направи Алън богати колкото Милър и Милтън нямаше да се откаже за нищо на света, най-малкото, заради факта, че младата двойка не се понасяше.

В този ден Милтън бе казал и нещо друго.

— Надрасни тази глупава неприязън, която изпитваш. Тя е още дете. Все още е твърде малка, за да е привлечена от теб. Когато започнеш да я привличаш, изобщо няма да е така избухлива.

Това предсказание на баща му явно бе грешно и добре, че Ричард не бе там, за да преживее тази грешка. Джулия бе привлечена от него днес, преди да го разпознае и да се превърне в дявола, който той помнеше твърде добре. Но дори и баща му да бе прав и като по-възрастен сега да допускаше, че може би след ухажване щеше да преодолее избухливостта ѝ, отново бе безсмислено, защото пак не можеше да я има. Нямаше да даде на това копеле, баща си, заради който мина през ада, това, което искаше най-много — да вкара Милър и цялото им богатство в семейство Алън.

След като разказа по-голямата част от историята си на Охър, Ричард завърши с думите:

— Никой не бе доволен от годежа, освен баща ми, но не той щеше да се жени. Не напуснах Англия заради нея. Тя не бе главната причина. Напуснах, защото исках да живея собствен живот, а не този, който баща ми избра за мен. А и го мразех твърде много, за да го зарадвам, като се съглася с брака.

— Ще отида да наема карета — отговори Охър.

Ричард за малко да се засмее. Бе толкова типично за Охър. Той твърдо вярваше в съдбата и никога не се бъркаше в делата ѝ. Даваше съвети, изказваше мнение, наблюдавайки хората, предлагаше помощ, но никога не би опитал да промени убежденията на човек, щом веднъж си ги е създал. Това би било намеса в съдбата.

— С коне ще стигнем по-бързо — каза Ричард.

— Аз на кон? — попита Охър — Шегуваш ли се?

Ричард се усмихна.

— Сигурно.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Джулия веднага се прибра вкъщи и се заключи в стаята си. Поколеба се дали да не потърси Карол и да поговори с нея. Наистина имаше нужда. Но беше толкова разстроена, че като нищо щеше да си изпусне нервите, а не искаше нито приятелката ѝ, нито някой от прислугата да я види в такова състояние.

Беше много възбудена, разярена и изпитваше толкова силен страх, че дори не можеше да седне от силното треперене. Най-лошият ѝ кошмар се бе върнал, сега, когато бе толкова близо да разкъса тази верига, която ужасният ѝ баща бе затегнал около врата ѝ още от бебе.

Определено не сънуваше. Видя го със собствените си очи и чу злобните му думи. Почувства яростта, която я обземаше всеки път в негово присъствие. Бяха изминали единадесет години, но, като се изключеше външният му вид, той изобщо не се бе променил. Доказа ѝ го в мига, в който я разпозна. Щял да ѝ извие врата. И не се шегуваше. Веднъж в опит да я сплаши я бе държал повесена през перилата на терасата на цели два етажа височина.

Но тя се бе променила. Вече не се обиждаше толкова лесно. Не допускаше никой да я разстрои, до степен да го нарани, както бе искала да нарани годеника си. Вече бе надраснала това импулсивно поведение. Например днес не се опита да издере очите му. Вместо това бе избягала, което бе много разумно. Гневът все още бушуваше в нея. Защо се бе върнал? Да изпълни ужасния договор? Дали въобще е напуснал Англия? Бе споменал, че е влюбен в Джорджина от година. Това означаваше, че е бил тук. Лондон безспорно бе достатъчно голям, за да изчезнеш и той е можел да се скрие и да се присмива отстрани на положението ѝ — обвързана с годеж, който той никога няма да превърне в брак. Беше съвсем в негов стил да се държи като такъв презрян негодник. Винаги е бил.

Е, тя щеше да го преживее. Докато баща ѝ не разбереше, че Ричард се е върнал и не ги помъкнеше към олтара. Със сигурност нямаше да уведоми графа, че сина му е в града. Габриел Андерсън

знаеше за него, но Джулия не бе сигурна, че е наясно кой е той. Може би просто го познаваше като Жан Пол. Пък и той щеше скоро да отплава. Очевидно семейство Малъри го познаваха само по име и не знаеха истинската му самоличност. Не виждаше какво би й попретило да довърши процеса по удовлетворяването на молбата ѝ. Трябваше някак да успее да разтрогне този ужасен договор. Сигурна бе, че планът ѝ ще проработи. Защо не, след като никой не подозираше за съществуването на Ричард? А когато развалеше договора нямаше да има причина той да се крие. Като че ли щеше да е най-добре да сключи сделка с него, за да е сигурна, че всичко ще бъде наред.

О, Боже, какво си мислеше? Познаваше го достатъчно и бе сигурна, че би разкрил присъствието си само, за да осуети плановете ѝ и да я остави да чака още десет години преди да опита отново. Независимо дали е бил тук през цялото време или е просто на посещение, бе повече от ясно, че няма никакво намерение да се жени за нея. Вместо да се прибере у дома, при което графът веднага щеше да я уведоми, той се бе появил на бал с маски, за да съзерцава любимата си. И си бе позволил да опита да я прелъсти, с ясното съзнание, че е влюбен в друга. Колко присъщо на един благороден развратник, да се ръководи преди всичко от плътските си желания. Не биваше да се изненадва, ни най-малко, в какво се бе превърнал Ричард.

Как въобще бе допуснала, че може да е привлечена от него? Възмути се от себе си, че дори за миг го бе сметнала за пленителен. Като някоя жалка, отчаяна, стара мома. Чарът му най-вероятно бе също толкова фалшив, колкото и претенциите му, че е французин. А днес тя си бе помислила, че е красив. Колко измамна беше тази красота, защото нищо под повърхността му не бе красиво. Беше подъл и злобен. И от онзи вид сноби — най-лошите, които не можеха да си държат устата затворена що се отнасяше до предполагаемото му превъзходство. Винаги се бе държал така, сякаш тя е недостойна и не е достатъчно добра за неговата класа, и я оставяше да вярва в това. Мили Боже, пак бе обзета от спомените. А мислеше, че ги е загърбила и никога няма да ѝ се наложи да се върне към онези дни. Но това бе преди Ричард да се появи отново и да ѝ припомни всичко.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Трябва да си много развълнувана — каза Хелън Милър на дъщеря си. — Той е толкова добър и красив младеж. И лорд! Ще бъдеш лейди точно както леля ти Ади.

Майката на Джулия определено бе развълнувана. Тя рядко изказваше мнение за нещо, но този годеж очевидно бе изключение, защото го подкрепяше от самото начало. Джулия също се вълнуваше, но най-вече, защото поведението на майка ѝ бе заразно. Беше ѝ достатъчно само да говорят за това. Струваше ѝ се, че синът на графа е чудесно момче, но бракът бе толкова далеч от мислите ѝ. Честно казано предпочиташе нова кукла пред съпруг.

Не беше като да не познаваше съвсем това великолепно момче, на което бе обещана. Всъщност баща му изпращаше писма на Джералд, в които го уведомяваше за живота на Ричард, а той ѝ ги предаваше. Лорд Ричард се справяше добре в училище. Лорд Ричард имаше ново куче. Тя също искаше. Лорд Ричард бе уловил огромна риба в езерото си. Защо никой не я бе завел на риболов? Родителите ѝ искаха да почувства, че го познава преди срещата. И изглежда се получава.

Но срещата ѝ се струваше толкова далеч, че никога не се бе замисляла за нея. Денят настъпи скоро след като навърши пет и реакцията ѝ бе доста неочаквана. По време на дългото пътуване до Уилоу Удс, имението на граф Манфорд, близо до Манчестър, тя бе толкова нервна, че се изрина и бузите ѝ се покриха с яркочервени петна. Майка ѝ заплака, когато ги забеляза, а Джералд се изсмя на глупостта им. Джулия дори не можеше да каже защо е толкова нервна. Защото искаше Ричард да я хареса, или защото си страхуваше, че няма да я хареса? Или защото досега не ѝ се струваше толкова реален?

Почти трябваше да я завлекат в голямото имение. Успя да зърне доста от стаите, докато я водеха към графа и бе удивена от размера на Уилоу Удс. Домът ѝ бе голям, но не колкото този. Всяка стая бе огромна и колкото широка толкова и висока. Обзавеждането бе

съчетано отлично — старинни картини, от няколко века, може би огромни кристални полилеи и семпли тапети, които едва се забелязваха. Нямаше нищо крещящо и ярко, както в пъстрото френско обзавеждане, което майка ѝ предпочиташе.

Джулия бе срещала графа и преди, но имаше само смътен спомен, за посещението му на четвъртия ѝ рожден ден, когато бе дошъл, тъй като не я бе виждал от бебе. Не бе довел сина си при това посещение. Когато пристигнаха в Уилоу Удс момчето отново не бе наоколо. Бе навън с кучето си. Джулия изпита такова облекчение! Почти се разплака.

— Отиди да се представиш на Ричард — подтикна я майка ѝ. — Дватама ще се разбирате чудесно. Сигурна съм!

Баща ѝ реши да я придружи, но Хелън сложи ръка на рамото му:

— Ще са по-спокойни, ако не се притесняват от присъствието ни — каза тя, като че ли Джулия не можеше да я чуе. Майка ѝ често говореше така в нейно присъствие, сякаш тя нямаше уши. — Остави първата им среща да протече естествено.

Джулия тръгна към поляната, а краката ѝ тежаха като олово. Какво трябваше да каже на момчето? Може би ще е добре да заговори за кучето му и да спомене, че има три, тъй като едно не ѝ бе достатъчно. Също така можеше да му разкаже за понито, което наскоро бе получила и че уроците ѝ по езда започват през лятото. А може би щеше да го помоли да я научи да лови риба! Баща ѝ бе обещал да я научи скоро, преди майка ѝ да забрани, тъй като не бе уместно да учи такова нещо. Но голямото езеро бе точно пред момчето, а и тя знаеше, че той разбира от риболов.

Той не я бе забелязал, но когато тя се приближи до него, осъзна колко по-едър е — бе два пъти по-висок от нея. Тя не очакваше такова нещо! Не познаваше други десетгодишни момчета. Късо подстриганата му черна коса и прецизно ушитото сако го правеха да изглежда като миниатюрен възрастен, докато тя все още се обличаше в безформени детски роклички. Той бе перфектен във всяко едно отношение и красив, както ѝ бяха казали, с изключение на това, че бе слаб. Но нямаше значение, тъй като и тя бе слаба.

Джулия забави крачка, замаяна от първата среща. Когато най-сетне я забеляза, тя моментално погледна надолу към земята. Като нищо щеше да влезе право в езерото както бе разсеяна. Отново бе

толкова нервна, че усещаше как нови петна избиват по бузите ѝ, но продължи да върви с наведена глава, докато не го достигна и успя да види краката му под ръба на бонето си.

— Значи ти си дебелата кесия, за която трябва да оженя? — попита я той.

Тя погледна към него, без да разбира какво иска да каже, тъй като не бе дебела.

— Колко жалко — добави той със злобен глас, докато оглеждаше бузите ѝ. — Можеше поне да си по-хубава. Така този брак щеше да е малко по-приемлив.

Джулия не разбираше много от снисхождение или снобизъм все още, но ѝ стана ясно, че той не я хареса. Тя бе толкова притеснена от предстоящата среща, дори разтреперена от страх, а сега чувствата ѝ бяха толкова наранени, че избухна в сълзи. Ужасена от факта, че се бе разплакала, я обзе такъв гняв какъвто не бе изпитвала никога до сега и се спусна към него, удряйки го с юмруци.

Родителите ѝ трябваше да я откъснат от момчето. Те също бяха разстроени. Чу баща си да казва, че може би не е направил добре за нея като я е сгодил за сина на графа. Но бащата на Ричард само се изсмя на инцидента, убеждавайки го, че децата са си деца. Джулия не се успокои докато не се качи в каретата на път за вкъщи.

Хелън просто не знаеше как да се справи с гневните изблици на дъщеря си, а след този ден — всеки път, когато тя или Джералд предложеха да отидат в Уилоу Удс, те започваха отново. Майка ѝ бе ужасена от мисълта, че тя ще съсипе социалното положение на семейството, след като бе обидила благородника. Джералд се сопна на жена си и ѝ каза, че трябва да престане, тъй като годежът бил грешка и че никога не би се съгласил с него ако тя не бе с такова високо мнение за същите тези проклети благородници. Хелън винаги бе нерешителна, но след този случай стана съвсем неспособна да взима решения сама.

Джулия трябваше да се срещне с Ричард Алън отново, но преди това да се случи измина година. Нужен ѝ бе целият и самоконтрол, за да не избухне в сълзи или да започне да крещи, когато и предложиха отново да посетят Уилоу Удс. Все още бе твърде малка, за да разбере, че първата им среща не е минала както трябва. Но се досещаше, че може би се случи така, тъй като и двамата бяха твърде неспокойни. Вече знаеше какво е снобизъм и осъзна, че той е точно такъв — сноб,

въпреки че се надяваше да може да му прости и да започнат отначало. Представяше си хиляди подобни срещи, в които той ѝ се извинява и е толкова прекрасен, колкото всъщност би трябвало да бъде.

Нищо от това не се случи, тъй като първите думи излезли от устата му бяха:

— Ако ме удариш отново и аз ще те ударя.

Но той се сдържа цял час преди да ѝ го каже, тъй като бяха в стаята с родителите им и брат му Чарлз. Възрастните се страхува да ги оставят сами. По силата на невидимо споразумение, Джулия и Ричард се държаха възможно най-възпитано и беше лесно, тъй като не си говореха. Тя отиде и по-далеч като се престори, че Ричард не е там и започна да си говори с брат му Чарлз.

Родителите им се отпуснаха, след като видяха, че няма признаци за насилие. Мъжете дори отидоха да поиграят билиард. Останала насаме с двете момчета и неконтролируемата си дъщеря, Хелън скоро получи нервна криза и помоли да бъде извинена.

В момента, в който тя напусна стаята, Чарлз, който бе с три години по-голям от Ричард, въздъхна отегчено и каза, че има по-интересни неща за правене. Внезапно сгодените деца се оказаха сами, гледайки се предпазливо, след което Ричард ѝ отправи предупреждението, че ще я удари.

— Ще удариш момиче? — попита тя.

— Ти не си момиче, а чудовище. Набиха ме, след като ме нападна. Баща ми не повярва, че не съм те провокирал.

— Провокира ме и се радвам, че те е набил — отговори тя, а устните ѝ вече започваха да треперят.

— Ах ти, малка вещице, имаш ли представа какво е да те набият? — озъби се той — Не знаеш, нали? Е, тогава ще ти кажа, че дяволски много боли!

Джулия не успя да задържи сълзите, които сега се стичаха по бузите ѝ, когато той се разкрещя. О, Господи, отново се държеше като ревла пред него! Никога нямаше да се харесат и въпреки това бяха обречени един на друг.

Тя сграбчи пръста му, който ядосано размахваше срещу нея и го ухапа с всичка сила. Той побесня, но не я ухапа или удари. Вместо това я хвана за плитките и я повлече през къщата право към езерото зад Уилоу Удс! След това я бутна от малкия док право във водата. Тя не

можеше да плува и започна да маха с ръце, панически, докато се опитваше да изкрещи. Той бе още по-ядосан, тъй като трябваше да нагази в студената вода, за да я измъкне обратно. И двамата бяха мокри до кости, така че нямаше начин да скрият от възрастните какво се бе случило. Родителите на Джулия я отведоха право вкъщи, а тя се надяваше отново да набият Ричард.

Времето си минаваше. Приятелството със съседката ѝ Каръл се задълбочи, бяха много близки. Джулия не мислеше за Ричард докато бе с нея и затова двете станаха неразделни. Тя знаеше, че баща ѝ отново се бе опитал да развали ужасния годеж. Чу, когато родителите ѝ разговаряха за това и колко огорчен бе Джералд, че графът не бе съгласен. Майка ѝ все още подкрепяше идеята, обаче и не спираше да напомня на баща ѝ, че децата ще преодолеят омразата си. Тя го умоляваше да им даде време и да не прави нищо прибързано. Накрая той се съгласи, че не е трябвало да се кара с графа за нещо, което може би с времето ще потръгне.

По това време Джулия беше на седем и бе пораснала на височина, но все още бе твърде слаба. Убедена бе и че е достатъчно зряла, за да се разбере с отвратителния си годеник, без да даде воля на емоциите и предложи да го посетят отново. Майка ѝ бе възхитена, тъй като все още очакваше нещата да потръгнат.

Този път щяха да гостуват в Уилоу Удс събота и неделя и нямаше да оставят децата сами дори за минута.

Гостуването започна много любезно. Чарлз изигра една игра на дама с нея. Тя го харесваше. Бе красив колкото брат си, малко по-голям, но все още не бе юноша. Беше сигурна, че я остави да спечели, но все пак това ѝ донесе добро настроение. Тогава Ричард зае мястото му, сядайки срещу нея на масата. Те никога не бяха стояли толкова близо един до друг, без да се сбият.

— Моите приятели ме наричат Джули — каза тя срамежливо на годеника си, когато започнаха първата игра. — Няма толкова срички като Джулия.

— Не, това име също затруднява езика ми — отговори той, без да я погледне. — Джулс ми харесва повече. Рич и Джулс^[1], каква заможна двойка! Схващаш ли?

За съжаление тя го разбра и каза:

— Не ми харесва.

— Не съм ти искал мнението. Точно в целта, Рич и Джулс. Не е ли това, към което се стремим всички? Да напълним сандъците на баща ми с богатство?

— Казах, че не ми харесва — изсъска тя към него.

— Жалко, Джулс.

Оттогава започна да я нарича така и го правеше само, за да види как ще се изчерви, както в онзи ден. Тя рязко стана от масата и излезе на терасата, за да преброи до сто. Бавачката ѝ я бе научила на този номер и наистина действаше! Точно така би постъпила една млада дама! Не го ритна под масата, нито обърна играта в скута му, можеше дори да го замери с пуловете, от което щеше да го заболи, тъй като бяха направени от боядисан тежък метал. Вместо това напусна стаята. Когато се върна, не очакваше, че той ще стои на малката масичка за игра и ще я чака.

Вдървено, тя се присъедини към него и той мълчаливо спечели играта. Тя настоя за нова, като се надяваше той да откаже, но не се получи така. На Джулия ѝ се прииска да се бе отказал. Побеждаваше я всеки път със самодоволна усмивка. Тя отказваше да се предаде и продължиха да играят чак до вечерята.

Успяха да изкарат цял ден, без да се скарат! Тя съумя да се сдържи и пренебрегна обидите му. Бе достатъчно пораснала да се справи с него и бе невероятно горда от себе си!

Веднага след вечеря Джулия си легна и доволна от успеха си заспа на момента, което бе жалко, тъй като на другия ден се събуди доста преди възрастните. Ричард влезе в стаята за закуска, където тя бе сама.

Той тъкмо щеше да си тръгне, когато я видя и тя трябваше да си държи устата затворена и да го остави да го направи, но всъщност си помисли, че ще успее да сдържа темперамента си за още един ден, дори и той да я провокира.

— Днес ще играем ли дама? — попита. — Все още не съм те победила.

— А може и изобщо да не успееш, след като нямаш никаква представа как се играе. Ти си все още дете, нали, Джулс? Не можеш дори да овладееш една проста игра като дамата.

Тя осъзна, че той дори нямаше да се опита да се държи добре с нея. Вчера под зоркия поглед на родителите си не се броеше.

— Мразя те! — изкрещя тя към него.

Той се изсмя злобно.

— Твърде малка си, за да знаеш какво означава това, глупаво момиченце. Но аз знам какво е да мразиш.

Джулия го замери с голямата чиния по главата, но разбира се не го уцели. Бе твърде тежка, едва прелетя до него засилена от оскъдната сила на момичето и изтрополи на пода, а очите му се присвиха. Намеренията ѝ бяха ясни. Той заобиколи масата, опитвайки се да я хване. Джулия изпищя, мина от другата страна и избяга през вратата. Спря да тича едва когато се качи в стаята си.

Но той я последва! Нахлу вътре преди дори да си е помислила да заключи вратата, за секунди я хвана, завлече я до малката тераса на стаята ѝ и я провеси за глезените оттам. Помисли, че ще я хвърли. Бе твърде уплашена, за да крещи. Сграбчил я за глезените той я заклати през перилата. Чу смеха му.

Преди да срещне Ричард Алън тя не познаваше гнева, но и никога преди не бе преживявала нещо подобно. Истински, ужасяващ страх. Тя се бе парализирала докато той я клатеше през перилата. Не бе достатъчно силен, за да я удържи! Сигурна бе, че щеше да умре!

След като най-после я обърна и краката ѝ се удариха в пода на терасата, той се изсмя:

— Толкова си кльощава, колкото си и мислех!

Свободната ѝ рокличка бе паднала надолу, когато той я провеси през перилата, покривайки лицето ѝ и разкривайки голите ѝ крака и долните ѝ дрехи.

Но в момента, в който краката ѝ стъпиха здраво на пода целия страх, на който бе подложена се превърна в гняв, какъвто не бе изпитвала досега. Джулия дори не знаеше как счупи носа му. С юмрук? Бе го хванала с длан? Внезапно той хукна през стаята ѝ, като придържаше носа си с ръка и успя да избяга, но не ѝ преди тя да види кръвта, течаща под ръката му.

Джулия стоеше на балкона задъхана и ридаеше силно, след като вече бе сама и в безопасност. Видя Ричард, който тичаше по стълбата и след това се скри в гората в другия край зад къщата. Тя нямаше намерение да му чупи носа, просто се случи, но въпреки това бе дяволски щастлива, че го направи, след всичко, което ѝ причини. Поне се отърва от него. Той избяга с кървящ нос в гората, като ранен звяр,

или за да се цупи, но тя не изчака да види дали ще се върне. Веднага щом родителите ѝ се появиха, ги убеди да я заведат вкъщи. Не им каза какво се е случило, тъй като бе сигурна, че и Ричард няма да спомене на никой.

Джулия категорично отказа да отиде отново в Уилоу Удс и се придържахше към решението си. Шест месеца по-късно Ричард дойде в Лондон да я посети. Бе твърде скоро, тъй като ужасът от последната им среща не бе затихнал. Не желаше никакви разговори с него или опити да се сприятелят. Презираше го безкрайно.

Въпреки това, той продължи да идва в Лондон, тъй като баща му го принуждаваше. Дори доведе кучето си и го използваше като извинение, за да прекарва повече от времето си в парка, вместо с нея. Това я устройваше напълно, тъй като с всяко негово посещение омразата между тях растеше още повече.

Тя можеше да го нападне по всяко време, ако ги оставеха сами, незабавно и със злоба. Сега се страхуваше от височини, благодарение на него. Но той винаги имаше преимущество, тъй като я надминаваше по сила, затова когато решише да го нападне обикновено не се получаваше нищо, той просто ѝ се смееше и я държеше на разстояние, което я дразнеше още повече. Ето защо, когато се окажеше достатъчно близо до него, го атакуваше бързо и яростно. Да, със злоба и дори не се срамуваше от това. Той си го заслужаваше!

Ухапа го по крака, докато не усети вкуса на кръв, а той я заключи на собствения ѝ таван за цял ден заради това! Никой не чу виковете ѝ, за да я освободи. Бе изчакал прислужниците, да приключат с чистенето горе. Когато най-накрая я пусна имаше наглостта да заяви, че е излязъл в парка с кучето и просто е забравил за нея.

Тя дори не можеше да си спомни с какво я бе провокирал при последното си посещение, но вместо да я задържи с ръката си, бе достатъчно ядосан, за да я преметне през раменете си и да си и да я понесе. Не знаеше накъде я води, но все още помнеше как бе заключена цял ден на тавана, затова се протегна и го ухапа за ухото. Заради силата му, ухапването изглеждаше като единственият начин да го нарани, а тя искаше да го стори! Той я пусна на земята.

— Ако отново ме нараниш до кръв, кълна се, ще те убия! — разкрещя ѝ се той.

При падането глезенът ѝ се бе изкълчил, но тя бе толкова бясна, че дори не чувстваше болката.

— Не и ако аз те убия първа! А ще го направя, ако те видя отново. Пробвай ако имаш кураж!

Тогава тя бе на десет, а той на петнадесет. Две години по-късно майка ѝ ѝ каза, че е напуснал Англия. Как се зарадва! Докато не откри, че графа все още не иска да развали брачния договор. Той бе убеден, че Ричард ще се върне у дома. Тогава тя бе на дванадесет, твърде малка за женитба, но дори когато навърши осемнадесет графът не пожела да разтрогне договора. Може би все още бе ядосан, че не успя да стане неин настойник след злополуката с баща ѝ. Адвокатите ѝ осуетиха намеренията му, след като не бе в състояние да осигури младоженеца.

Спомените на Джулия за Ричард бяха ужасни. Тя ги държеше заключени дълбоко в съзнанието си от години и затова не се учуди, че не успя да го разпознае веднага. Но сега тези спомени оживяха и тя осъзна, че всяка тяхна среща е завършвала със сбиване.

Родителите им не трябваше да ги запознават толкова малки. Ако бяха изчакали още няколко години Ричард може би щеше да е по-зрял, и не такъв непоносим сноб. Още няколко години и може би тя щеше да е способна да се въздържа, вместо да реагира толкова ядосано и прибързано. Бе ужасно как омразата между тях стана толкова дълбока и успя издържи през всичките тези години! Ако се бяха срещнали при различни обстоятелства може би щяха да бъдат една перфектна двойка като Каръл и Хари, а не най-лошата възможна.

---

[1] Рич и Джулс — игра на думи, в буквален превод богатство и бижута. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Трезвият ѝ разсъдък се завърна. И в подходящия момент, помисли си Джулия, тъй като оставаха няколко часа до края на деня. Не че нощта можеше да я спре да направи това, което си бе наумила. Просто бе необходимо да си припомни, че е жена, способна да бъде собственик на търговски предприятия. Знаеше как да сключва сделки.

Беше закупила нови предприятия и ръководеше своите адвокати, които се занимаваха с уреждането на договори от пет години насам. Разбира се тези договори засягаха само прехраната на хората, не включваха и интимните страни от живота им. Но споразумението си бе споразумение и тя щеше да се погрижи да направи ново с Ричард Алън.

След като се беше успокоила, осъзна, че да работи директно с Ричард Алън е далеч по-добра идея, вместо да остави всичко в ръцете на съдбата. Той би се съгласил, знаеше, че ще го направи. Планът, който обмисляше, щеше да прекъсне всички възможни връзки между тях, а това беше целта и на двамата. Просто трябваше да изтърпи присъствието му само още веднъж, достатъчно дълго, за да му предложи идеята си да остане в неизвестност още няколко седмици докато го обявят официално за мъртъв. После можеше да реши дали да се разкрие или не, но никога повече нямаше да се налага да се крие, за да избегне венчилото с нея.

Отново се върна в хотел „Колсън“ и се приближи до бюрото. Този път бе решителна, сега, когато възможността да сложи край на присъствието му в живота ѝ бе толкова близо. Но когато помоли да го извикат, да слезе във фоайето, служителят ѝ каза:

— Те напуснаха, мадам. Двамата господа вече не са гости тук.

Джулия не се паникьоса, всъщност се успокои. Предполагаше, че в момента Ричард не губеше и секунда време, за да напусне Англия, вероятно заради кавгата си с нея. Идеята за изчезването му от тук ѝ харесваше много повече от колкото тази за сключването на сделка с него. За да бъде напълно сигурна, че е напуснал страната, реши да

отиде до къщата на Бойд Андерсън, където се надяваше да открие Габриел.

Нямаше късмет и там. Икономът я уведоми, че са отново в дома на Джорджина, така че на връщане към вкъщи се отби и там. Беше добре запозната с раздразнителния нрав на Арти, един от двамата необичайни иконома на Джеймс Малъри, който ѝ отвори вратата. Попита го дали не може да извика Габриел само за малко, вместо да я въведе вътре. Той направи точно това и тогава паниката я обзе отново. *Не, каза ѝ Габриел, Жан Пол не би могъл да напусне страната, без да я уведоми. И не, не го бе виждала от вчера, когато те двете го посетиха в хотела му, където не ѝ се бе отдала възможност да поговори с него, така че нямаше представа защо той и Охър биха сменили хотела, след като вече бе платено за този. Джулия ѝ благодари и побърза към вкъщи, оставяйки младата жена доста смутена.* Беше сигурна, че Ричард не е сменил хотелите просто, за да бъде далеч от нея. Имаше натрапчивата мисъл, че е бил на път за вкъщи, за да посети брат си, преди да напусне повторно Англия и се е ужасил от това, че графът може да разбере.

Но все още можеше да го спре, преди да достигне Уилоу Удс и да съсипе живота и на двама им. Трябваше само да го открие.

Първата ѝ мисъл бе да напусне града веднага. Малкото разум, който ѝ бе останал обаче, и подсказа, че е лудост да препуска в тази тъмница. Травмите на Ричард едва ли щяха да му позволят да пътува с такава скорост като нея. Затова изпрати на братовчед си Реймънд писмо, с молба да я придружи в едно кратко пътуване до провинцията. Още на зазоряване следващата сутрин те вече бяха на път, яхнали бързи коне, което бе и причина Джулия да се откаже от лакей. За късмет, Реймънд също бе добър ездач. Преполовиха пътя за около ден и половина. Обичайното време бе два пъти повече, особено като се вземеше предвид, че им се наложи да спрат пет пъти да сменят конете, за да издържат на изтощителната скорост. Никога досега не ѝ се бе налагало да галопира с такава скорост на дълги разстояния. Реймънд не спираше да се оплаква. Задните ѝ части също „недоволстваха“ и когато наближиха целта вече се бе схванала цялата.

Паниката все още я държеше в плен. Надяваше се да срещне Ричард някъде по пътя, но знаеше, че е невъзможно при скоростта, с която галопираше покрай множеството карети. Подминаха не малко

селца и градове, а той можеше да е отседнал, в който и да е хан или гостилница. Времето беше ценно. Не можеше да си позволи да го прахосва в опити да го открие докато пътува. При тази скорост бе убедена, че е взела преднина. Оставаше ѝ само да го причака пред Уилоу Удс, когато пристигнат този следобед. Не искаше да се натъкне на граф Манфорд, затова реши да го чака надолу по алеята и да му попречи да влезе в имението.

Преди това, все пак, трябваше да запази стаи за себе си и Реймънд. Със сигурност докато сключеше сделката с Ричард щеше да се стъмни, а тя отказваше да остане в Уилоу Удс, дори и само за една нощ. След малко щяха да стигнат до селце, което бе много по-близо до имението от град Манчестър, и което бе най-важно, там имаше странноприемница, в която можеха да отседнат. Знаеше го, защото бе минавала оттук с родителите си при всяко от посещенията им в дома на годеника ѝ. Веднъж майка ѝ бе настояла да спрат в хана, за да се освежи, преди да се отправят към Уилоу Удс. Баща ѝ се беше посмял доста. Всъщност, сега, покрита цялата в прах от безумното препускане из провинцията тази възможност и се стори доста привлекателна. Преди да влезе в хана се опита да се поизтупа малко. Сигурно изглеждаше много смешно отстрани, обвита в прахоляка, който вдигна около себе си. Реймънд я посъветва да не бърза и се отправи директно към кръчмата.

Едва пристъпи и замръзна. Беше вперила поглед във високия ориенталец, който слизаше надолу по стълбите и се отправяше към главната стая. Спътникът на Ричард. Как го беше нарекла Габриел — Оър или Омар, нещо такова. Присъствието му означаваше, че или е пристигнала прекалено късно или е дошла точно навреме. Почти се страхуваше да разбере истината.

Като я видя той също спря. Стоеше там като непробиваема стена до стъпалата. Зачуди се какво ли му е казал Ричард за нея. Определено изглеждаше много недостъпен в момента, с ръце кръстосани пред гърдите си.

Тя закрачи към него решително с думите:

— Твърде близо сме до Уилоу Удс. Интересно защо Ричард не е продължил директно към дома.

— Защото няма намерение да стъпва там.

— Значи е тук?

Нямаше да ѝ каже. Просто я зяпна безизразно. Колко досадно. Не беше пропуснала факта, че не я попита кой е Ричард, което означаваше, че това е истинското му име. Дали Габриел е знаела също, но просто не го бе споменала пред Джулия и вместо това предпочиташе да го нарича Жан Пол. Колко неудобно, ако и двамата знаеха причината за бягството му.

— Няма значение, просто ще почукам на всяка врата. Не може да са повече от няколко — каза тя нетърпеливо.

— Първата, след като се качите, но ако притежавате оръжие, няма да ви пусна да минете, преди да ми го предадете.

Лицето ѝ пламна. Значи мъжът знаеше за нея. Беше сигурна, че Ричард бе изкарал нея виновна за всичко. Имаше оръжие, но със сигурност нямаше да го използва срещу Ричард, за да го накара да я изслуша. Може и да се обличаше като истинска дама и често беше вземана за такава, пътуваше само с придружител, тъй като обществото очакваше това от нея, ако се наложеше да отиде на важно събитие или на пътуване като това, но и често се движеше из Лондон сама или с нейния секретар, когато трябваше да изпълнява някакви ангажменти. И в двата случая имаше навика да държи пистолет близо до себе си при необходимост. Държеше го в малката си чанта, където бяха и дрехите ѝ за преобличане.

Твърде нетърпелива, за да търси оръжието в чантата, тя просто я бутна в ръцете му, а после се шмугна покрай него нагоре по стълбите. Беше облекчена, че не я последва. Само две стаи бяха заети и те се намираха от същата страна на късия коридор. От другата страна три прозореца бяха отворени, пропускайки топъл бриз.

Почука бързо на първата врата. Отвори се на секундата и единственото, което успя да направи бе да улови изненадата изписана върху лицето на мъжа, преди врата да се затръшне отново, последвана от ръмженето на Ричард.

— Няма начин, по дяволите.

Джулия стисна зъби и задумка още по-енергично. След като бе изпитала облекчение, че го е открила навреме обичайният ѝ неукротим характер отново бе излязъл на повърхността. Все пак врявата, която вдигна даде резултат, вратата се отвори отново и тя бе издърпана вътре в стаята.

— Няма да правим сцени тук — каза той ядосано. — Само да си посмяла да ме направиш център на внимание, ще те...

— Млъкни, Ричард — обърна лице към него — Тук съм, за да те спра да направиш грешка, за която и двамата ще съжаляваме.

Бузата му все още беше в драскотини, като и носа му, който още бе натъртен, но той се държеше така сякаш нищо не се бе случило с ребрата му.

— Грешка? Мислеше си, че ще се върна у дома? — засмя се сурово. — Никакъв шанс. Но съм сигурен, че ти си се запътила точно натам. Изчезвай.

Той все още държеше вратата отворена. Джулия поклати глава.

— Няма да си тръгна докато не обсъдим възможностите, които имаме и не стигнем до съгласие. Както биха постъпили зрелите хора. Ако искаш може и да е под писмена форма.

— Друг договор? — недоверчиво отвърна той. — Да не си си изгубила ума?

— Нещо, с което и двамата ще сме съгласни.

— Ти и аз никога няма да постигнем съгласие за каквото и да било, Джулс. Господи, направи услуга и на двама ни и се махни от тук.

— Не.

— Виждаш ли? Дори за това не сме на едно мнение. А е толкова просто. Ти не си добре дошла тук!

— Отпусни се, ноктите ми са прибрани — опитваше се да го успокои, но очевидно коментарът ѝ му напомни за „насилствените“ им срещи в миналото. Лицето му посиня от гняв и той се спусна към нея. Тя опита да извика в знак на протест, но не успя навреме. След като я хвана той просто я изхвърли въвн от стаята. Преди да може да се обърне и да изрази възмущението си от начина, по който току-що се бе отнесъл към нея, вратата отново се затръшна.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Инстинктът ѝ подсказваше да почука отново на вратата на Ричард, но чу как ключа се превърта в ключалката. Нямаше да ѝ отвори пак и беше прав, когато каза, че няма нужда да привлича вниманието към него като вдигне скандал тук. Той бе твърде близо до дома си. Сигурно се бе вмъкнал през задната врата, след като приятелят му им бе наел стаята. Джулия имаше нужда да се успокои. Отношението му я бе ядосало както винаги. Явно не бяха способни да водят цивилизован разговор, с изключение на няколкото пъти, когато не бяха успели да се познаят. Но бе твърде късно да се върнат към онзи момент. Или не беше?

Тя трябваше да положи усилия и да му покаже, че не е детето, което не можеше да се въздържа и се опита да му отхапе ухото! Бе жена, която имаше контрол над емоциите си и, надяваше се, над съдбата си.

Затова слезе надолу по стълбите и без да каже дума взе пътната си чанта от приятеля на Ричард. Той все още стоеше там, с багажа ѝ в краката си, сякаш знаеше, че ще се върне скоро. Тя провери и се оказа, че стаята до тази на Ричард е свободна. Няколко минути по-късно вече стоеше зад заключената врата и се взираше с присвити очи в стената, която я разделяше от него. Ако бе проявил здрав разум, щяха да се споразумеят набързо и сега тя щеше да е на път към къщи. Ако успееше да тръгне до час, щеше да поеме към Лондон още днес. Сега трябваше бързо да се освежи и да се опита да говори с Ричард отново.

Като свали шапката си за езда видя, че бе покрита с толкова много прах, че дори розовите пера бяха клюмнали от тежестта. Джулия осъзна, че лицето ѝ сигурно е толкова мръсно, че прилича на клоун. Добре, че в стаята нямаше огледало, за да го потвърди, но тя не се съмняваше, че бе така и се учуди, как Ричард не ѝ бе направил някоя злобна забележка заради това. Неговият вид също си имаше своите недостатъци, които определено не бяха допустими за сина на един граф. Бе облечен със свободна бяла риза, която не бе втъкната в

панталона му, но бе опасана надолу под ханша с широк обикновен колан. Свободните му черни панталони бяха отрязани до коленете, което изглеждаше странно в комбинация с лъснатите, високи ботуши. Прекомерно дългата му коса бе вързана на опашка и доста биеше на очи. Всичко това я накара да се замисли, дали не се опитваше да се дегизира.

Тя не помисли повече за него, след като каната с прясна вода пристигна заедно с няколко кърпи. Прислужницата, или жената на собственика, ѝ обясни, че долу, близо до кухненския килер има вана, ако иска да си изкъпе. Тя учтиво отказа и се изми хубаво. После облече резервния си костюм за езда, но не си сложи жакета с цвят на лавандула, който му подходеше. Нямаше да има нужда от него, докато не отпътува от хотела. Този път Джулия почука леко на вратата на Ричард. Успя да го заблуди и когато ѝ отвори тя се шмугна бързо покрай него, преди да може да я спре. Доволна от успеха, си наложи да потисне усмивката си, когато го видя как затваря вратата с ядосано изражение.

— Изслушай ме, преди отново да станеш груб — бързо каза тя. — Щом не си тук, за да се върнеш в къщи, какво правиш толкова близо до Уилоу Уудс?

— Дойдох, за да видя брат си.

— Просто така? — когато той кимна, тя каза с известно пренебрежение. — Значи си глупак, щом поемаш този риск да се появяваш близо до дома си. Вместо това трябваше да изпратиш някой да доведе Чарлз при теб в Лондон.

Изглежда той се ядоса още повече, затова че го бе нарекла глупак или може би защото знаеше, че е права. Бе очевидно, тъй като присви устни, а зелените му очи се впиха гневно в нея. Тя трябваше да отмести погледа си от дяволски красивото му лице. Разсейваше я, разбъркваше мислите ѝ и я караше да говори неща, които не трябваше да казва. Винаги бе знаела, че той ще се превърне в красавец. Това бе очевидно, още от както беше момче, но не очакваше да е толкова красив, дори и с наранено лице. Това, че колкото и да го мразеше, ѝ въздействаше по този начин, бе чисто безумие!

Без съмнение целувките, които бе споделила с него оказаха по-голямо въздействие върху нея, отколкото предполагаше. Сега, след като го видя, си припомни колко вълнуващи бяха. Но тя бе целунала

Жан Пол, съвършено друг човек, или поне така си мислеше, а не непоносимия си годеник. Трябваше да си напомня това. Отново се съсредоточи върху облеклото му. Дрехите му бяха чисти, но не и подходящи за един джентълмен, което я накара да каже:

— Наричаш това облекло маскировка?

— Наричам го удобно и, по дяволите, не е твоя работа какво нося. Този път ще го кажа само веднъж, Джулс. Махай се оттук — каза го толкова спокойно, че за нея бе лесно да го пренебрегне.

Тя отбеляза:

— Този договор все още ни обвързва, нали знаеш. Баща ти все още го пази. Дори му предложих цялата зестра, за да го развали, но той не пожела.

— Знам. Той не е само тиранин, а е алчен тиранин. Иска всичко.

— Значи все пак може да сме единомисленици за нещо? — той веднага присви очи към нея и тя бързо добави: — Отсъствието ти не промени нищо. Минаха девет години, а той все още не иска да се откаже от силата на договора да ни омъжи, ако се появиш.

— Това няма да се случи. Един къс хартия няма да ме принуда да се ожения, а и вече не съм момче, което е подвластно на един тиранин. Този договор няма значение за мен.

Смели думи, но тя можеше да види в очите му, че не си вярва само дето още не го бе осъзнал. За разлика от нея.

— Това не е обикновен договор, който може да се анулира, когато станем пълнолетни. Това е договор между две семейства, твоето и моето, споразумение да се обвържат чрез брак. Съдът ще го обяви за валиден, щом аз и ти се подпишем. Свещеникът, ще го изпълни, и дори няма да има нужда да чуе и една дума от теб, за да ни обяви за съпруг и съпруга. Не се преструвай, че не знаеше за това и че изчезна, преди да се е случило.

— Не си придавай такава важност, Джулс. Ти не си единствената причина, за заминаването ми.

Омаловажаваше ли я отново? Всъщност не го ли бе правил винаги? Трябваше да стисне зъби, за да продължи:

— Но аз съм на път да се освободя от договора, докато никой в тази страна не знае, че си още жив.

Той се засмя.

— Обявила си ме за мъртъв?

Тя леко се изчерви.

— Да, но това няма значение за теб. Колкото по-скоро анулирам договора, толкова по-скоро и ти ще можеш да се завърнеш от смъртта, както и стана. Можеш дори да се прибереш вкъщи и да ходиш на гости на брат си, толкова често, колкото пожелаеш.

— Не мога — отговори горчиво Ричард. — Надали е забравено онова, което направих, за да накарам баща ми да се отрече от мен.

Тя се намръщи.

— Какво си направил?

— Няма значение, но този отмъстителен негодник ще ме накара да си платя, ако успее да ме докопа. Дори сигурно се е обърнал към властите за помощ, за да ме вкара в затвора.

— Няма да причини това на собствения си син.

— Шегуваш ли се? Ще го направи, преди да си мигнала. Ти наистина не го познаваш, нали?

— Не, благодаря на Бога, имала съм твърде малко срещи с него, но съм добре запозната с безсмисленото му упорство.

— Добре, тогава мога да те уверя, че на всяка цена ще избегна отново да се видя с него.

— Това означава ли, че ще напуснеш страната пак, този път завинаги?

— Разбира се.

Паузата, която последва бе кратка, но осезаема. Тя не се усъмни и за миг, че той мисли за Джорджина Малъри. Сърцето му бе тук. Може би щеше да се върне, само за да я види отново. Не, че Джулия бе повярвала на думите му просто така. А искаше да му се довери, наистина искаше. Но това бе Ричард Алън, а той никога не правеше, онова, което тя очакваше от него. Дори не успя да остане изчезнал за достатъчно дълго време, за да го обяви за мъртъв! На хартия, разбира се.

— Поне ми го напиши някъде, по дяволите, за да съм спокойна — това бе най-близко до молбата, която бе дошла да му отпрати.

Но той само отвърна:

— Предполагаш, че ме е грижа за спокойствието ти? Как мислиш, щом не уважих договора на баща ми, защо бих спасил този с теб? Харесвам те дори по-малко от баща си, а знам дяволски добре, че го презирам.

От това трябваше да я заболи, но не стана така, защото отразяваше собствените ѝ чувства към него. Подразни се, че не ѝ даваше друг избор, освен да разчита само на думата му, по въпрос, който бе толкова важен за нея. Затова се забави, докато обмисляше как по друг начин да получи уверение от него, че няма да се върне. Междувременно погледът и пробяга по високата му фигура и тя отбеляза очевидното:

— Раните ти зарастват бързо.

— Просто следвах нарежданията на доктора да си почивам, което не бе нужно — той се удари по гърдите, без да трепне.

— Виждам. И трябва да запомня този факт. Явно си свикнал да водиш битки, нали?

Какво ѝ ставаше? Не можеше да спре да се заяжда с него. Правеше го, защото и той я дразнеше? Дори сега не можеха да се изтърпят, макар и за няколко минути!

— А ти така и не разбра какво е усещането, нали? — попита я с измамно тих глас, но изражението му показваше, че скоро ще ѝ покаже.

— Ако ме докоснеш с ръка, ще те тикна в затвора — обеща му тя.

— Мъртвите жени, не разказват истории.

Тя пребледня припомняйки си как я превъзхождаше по сила някога. Сега като възрастен с тези мускулести ръце можеше да ѝ прекърши врата без дори да използва и половината си сила. А и след като се бе вмъкнал в хана без никой да го забележи, кой щеше да узнае какво бе сторил?

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Неконтролируем страх скова Джулия. Когато я провеси през терасата беше на косъм да я изтърве и тя да намери смъртта си. Ужас, който никога нямаше да изтрие от паметта си. И бе обещал, че ще я убие ако се видят отново. Чудно как се бе въздържал досега. Смъртта й щеше да реши проблемите му като с магическа пръчка. И за миг не бе повярвала, че има друга причина, заради която графът да го държи настрана от дома му. Най-вероятно щеше да приветства сина си с отворени обятия ако тя не се явяваше като проблем помежду им.

Джулия бавно заотстъпва към вратата, готова да изхвърчи навън дори и ако помръднеше само с инч, когато видя самодоволната му усмивка. Ричард я плашеше съвсем преднамерено.

Гневът, който я обзе бе по-силен дори от този, който бе изпитвала като дете. Изгубила контрол, тя го нападна, и по този начин глупаво му позволи да я хване. В резултат се озова на леглото по очи, затисната от мощното му тяло.

— Пусни ме!

— Не мисля — каза Ричард делово. — В тази поза ми харесваш повече. Определено ми дава и други възможности да те сплаша... пък и няма опасност да ме ухапеш.

Тя се задърпа яростно под него, но скоро се изтощи от усилието. Той само се смееше на жалките й опити да го отмести, защото дори не можеше да го издере с ноктите си. Бе затиснал и китките й на леглото. В следващия момент той се наведе и прошепна:

— Как мислиш Джулс, искаш ли да пренесем битката на друго ниво?

— Ти презрян...

Но в думите й липсваше онази яростна сила, защото предложението му породило емоции, които тя добре разпозна. Тя искаше деца и бе съвсем наясно как се правят. А и вече не бе напълно сигурна дали ще удовлетворят молбата й дори и той да напусне Англия. Съществуваше риска да се появи някой, който да потвърди, че го е

видял, и следователно не е мъртъв. Собственият му брат можеше да го стори ако Ричард не се откаже от идеята да се види с него. Не можеше да отрече и, че любопитството я подтикваше да узнае какво идваше след целувките в едно ухажване. Разказите на омъжените й приятелки само бяха разпалвали искрата все повече и повече. Чудеше се дали би могла да потисне отвращението си поне за малко, за да научи. Господи, сигурно бе изгубила разсъдъка си.

Думите му само потвърдиха това, когато добави:

— Ако не те гледам, може да успея да си представя, че не любя теб, а някоя друга.

Джулия отново се задърпа и този път успя да го изненада. Ричард се отмести малко и без да иска пусна една от китките ѝ. Тя се издърпа леко в страни, сви лакът и силно го удари в гърдите. В резултат той почти се отмести от нея, но все още недостатъчно и едната ѝ ръка още бе притисната. Той използва това и отново я придърпа към себе си. Тя се озова легнала по гръб върху него, вперила яростен поглед в тавана. Силните му ръце веднага се увиха около нея, захлупвайки и нейната върху корема ѝ. Оставаше ѝ една свободна ръка, но осъзна, че няма да ѝ е от голяма полза в тази поза.

— И така не е зле — изсмя се негодника.

Боже мили, проумя Джулия, той се наслаждаваше на властта, която в момента имаше над нея. На това, че бе оставена изцяло на милостта му. Защо ли се учудваше. Винаги бе изпитвал някакво перверзно удоволствие, когато успееше да я надвие с мъжката си сила. Само дето тази поза не я оставяше толкова безпомощна, колкото той си мислеше. Следващият ѝ яростен ритник буквално изкара въздуха му и бе придружен от остро сумтене. А токчето на ботушите ѝ за езда, нанесе сериозни щети на пиццала му. Главата ѝ се удари в челюстта му ѝ доста я заболя, но бе довольна, че той вече не се забавлява.

Ричард изръмжа и отново я претърколи върху леглото като побърза да хване свободната ѝ ръка, преди да е смъкнала скалпа му. Не че тя не опита. Щеше да го остави плешив ако можеше. Но всичко, което постигна бе да приближи лицето му към своето. Впиха вбесени погледи само на инч един от друг... а после очите му се спуснаха към устните ѝ.

Всичко стана само за миг. Гневът ѝ пречеше да мисли разумно. Вместо това прерасна в съвсем друга страст, също толкова безумна.

Имаше чувството, че ще експлодира в момента, когато той притисна устни към нейните. Това не бе обикновена целувка, а много повече. Диво неконтролируемо желание, което я опустошаваше. Толкова примитивно, че заплашваше да излезе извън контрол.

Тя отново зарови пръсти в косата му, този път, за да го придърпа по-близо до себе си. Ръката му се озова върху гърдата ѝ, обхвана я с пръсти и копчето изхвърча от блузата. Не знаеше, не я интересуваеше, чувстваше само силното напрежение, което извираше от самото ѝ същество. Той повдигна крак и с коляно набра полите нагоре, чак до местенцето, където се съединяваха бедрата ѝ. Джулия обгърна с ръка врата му. Полата ѝ се бе увила високо около кръста, а пръстите му си проправиха път под гащичките ѝ и се гмурнаха в нея, което я накара да изскимти от удоволствие.

И тогава всичко свърши. Също толкова бързо колкото бе започнало. Той рязко се измъкна от леглото с думите:

— По дяволите! По дяволите! Нарочно ли го направи?

Джулия се подпря на лакти все още замаяна от случилото се. Той изглеждаше неимоверно разярен, но и удивително великолепен с тази дълга коса, която сама бе освободила от панделката и се бе разпръснала по раменете му. Дишаше тежко със свити в юмруци ръце, по които играеха мощните му мускули.

Бе погълнат от гнева, но за нея това не бе изненада. Не и след като самата тя толкова пъти бе изпадала в същото състояние в негово присъствие. Изненада се от силата на страстта си, която явно можеше да надвие собствената ѝ ярост. И се уплаши, че той бе в състояние да предизвика такова желание в нея. Щеше да се чувства доста по-добре ако никога не бе узнала този факт.

В първия момент собственият ѝ гняв все още бе потиснат от страстта, която го бе изместила, затова попита със свършено спокоен глас:

— Какво да съм направила?

— Нарочно ли започна това?

— Не ставай идиот. Та аз си тръгвах.

— Ти ме нападна.

— Нима? Ами предполагам, че си ме провокирал... както обикновено.

Джулия стана от леглото мъдро избирайки противоположната му страна. Едно от копчетата се въргаляше някъде из завивките, но тя все още не бе забелязала разгърденото си деколте. Косата ѝ също бе в безпорядък след боришкането, но нямаше как да пропусне това с провесения пред лицето ѝ кичур. Сигурно изглеждаше по-разрошена и от него. Отметна кичура и се обърна към него. Слава на Бога, че той бе възвърнал разума си. Искаше да има деца, но не и да роди неговите. Дори и той да струваше цяло състояние — което не бе така — пак не желаше да има нищо общо с него. Искаше само да прекъсне всички връзки с Ричард и проклетия му баща, а това нямаше да е възможно, ако зачене от него.

Когато се обърна забеляза, че той я гледа настойчиво. Това привлече вниманието ѝ към полите ѝ, които още седяха набрани нагоре. Бързо ги спусна под колене цъкайки с език. Очевидно бе, че все още е ядосан и я обвинява, за това, че демонстрацията му на надмощие се бе обърнала срещу него. Толкова по-зле за горкичкия Ричард. Тя все още бе спокойна. Наистина забележително. Никога преди не бе запазвала такова спокойствие в негово присъствие.

— Да се надяваме, че това е последната ни среща.

— Погрижи се да е така — предупреди я той.

— Ето, отново сме на едно и също мнение — усмихна се тя.

Усмихна му се? Какво за Бога ѝ ставаше? Пое дълбоко дъх:

— Ще приема думата ти, след като не ми оставяш друга възможност и ще продължа процедурата по одобряване на молбата ми. Ще се отърва от теб, за да можем и двамата да продължим с живота си. Ако си решен да се видиш с брат си Чарлс, моля те предупреди го да си държи устата затворена, когато те обявя за мъртъв — вече се бе отправила към вратата и спря само, за да добави. — И Ричард, обещавам ти, че ако семейството ти се опита да осуети опитите ми да разваля този абсурден договор, ще платя на някого дори, ако трябва с цялата си зестра, за да те убие.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Тя имаше пистолет — започна Охър, щом се върна в стаята по-късно през деня. — Нали не се е опитала да те убие?

— Мен? Не. Само здравия ми разум. Много е добра, в това, да заплашва разсъдъка ми.

Когато Джулия започна да му крещи афектирана и разярена Ричард бе отхвърлил възможността тя да го убие. Но това не значеше, че няма да му причини болка. Още един талант, който използваше много ефективно. Сигурен бе обаче, че ако ги принудят да се оженят, накрая някой от тях щеше да посегне на другия и да го довърши. И двамата полудяваха, когато бяха заедно.

Заплахата, която му отправи днес определено го остави безмълвен. Изрече я толкова хладнокръвно, проклета да е, като че ли всеки ден плащаше на някого да изпълнява прищевките ѝ — точно както правеше баща му.

Ричард потръпна при това сравнение и побърза да прогони Джулия Милър от ума си. Вече я нямаше. Видял я бе през прозореца как потегля в галоп по пътя за Лондон. Самият той скоро щеше да напусне страната. Едва ли пътищата им щяха да се пресекат отново.

— Красиво момиче — отбеляза Охър. — Колко жалко, че не се разбирате.

Ричард изсумтя в отговор:

— Красотата ѝ няма никакво значение, след като знам какво малко чудовище се крие вътре в нея.

— Вече не е много малка — ухили се Охър.

Не, по дяволите! Вече бе пораснала и тялото ѝ се бе изваяло в доста съблазнителни извивки. Нищо в кльощавото зверче не му бе подсказало, че един ден ще се превърне в красавица. Не че това щеше да има значение. Дори и навремето да бяха станали най-добри приятели той пак нямаше да се ожени за нея по простата причина, че това бе желание на баща му. А той не възнамеряваше да достави удоволствие на кучия син, като уважи искането му. Но днес на няколко

пъти, всъщност доста пъти, бе пренебрегнал убеждението, с което бе живял през целия си живот. Беше я пожелал. Как за бога се бе случило това? Когато бе посегнала да го издере с нокти, той с лекота я бутна зад себе си и тя падна на леглото му. Как му се искаше сега да не бе решил, че най-добрия начин да се предпази от ноктите и зъбите ѝ е като я задържи там. Естествено, тялото му бе реагирало веднага на извиващата се толкова провокативно под него жена. Грешката му бе, че не го осъзна на мига и не я пусна веднага. Вместо това я бе целунал и тази целувка го възбуди още повече. Сега, като си го припомняше, бе толкова очевидно. Идеше му да се ритне отзад, за това че веднага не бе осъзнал, че може да се случи нещо такова, ако започнеха да се борят така, както го правеха като малки. Вече не бяха деца. Не бе чудно, че такава физическа борба помежду им може да прерасне от ярост в яростна страст. И не го бе почувствал само той. Тя бе отвърнала на целувката със същия плам.

За пореден път се застави да забрави за Джулия и попита Охър.

— Ти извади ли късмет?

— И още как — засмя се Охър. — Забавих се нарочно и предполагам, че той ще пристигне всеки момент...

Вместо да довърши той се подсмихна като чу, че някой чука и махна към вратата. Ричард се втурна да отвори и се озова в мечешка прегръдка, на която отвърна с цялото си сърце. Бе минало твърде много време от последната му среща със семейството, поне с този член от семейството, когото обичаше. Заляха го емоции, които за малко не го просълзиха.

— Наистина не повярвах на приятеля ти — засмя се Чарлз. — Тайна среща с теб, и то тук? Разгневих се дори, че само подклажда надеждите ми с разни лъжи.

— Така беше — вметна Охър.

— Но трябваше да се уверя със собствените си очи. И ето, че си у дома.

— Не съвсем — Ричард дръпна брат си в стаята. Но не можех да напусна отново Англия, без да те видя. Господи, колко е хубаво, че те виждам Чарлз.

— И аз теб. Но какво е станало с лицето ти?

— Нищо особено — измънка брат му — Пих повече отколкото трябваше и се блъснах в една тухлена стена.

— И на мен ми се е случвало — трепна Чарлз. Но после отстъпи назад, за да го огледа по-добре. Накрая се подсмихна удивен. — Да не си забравил в кой век живееш? Или това е перука, за да се дегизираш докато си в района.

Ричард се усмихна и върза косата си.

— Съвсем истинска е и изобщо не е необичайно там, където живея напоследък. Но я се виж ти. Вече не си такава клечка, а? Някой явно добре те храни.

— Виж ти, кой го казва. Та аз едва те познах — изведнъж гласът му придоби сериозна нотка, когато добави: — Лесно е да се храниш добре ако няма кой да те тормози и не живееш под непрестанно напрежение, което те принуждава постоянно да повръщаш.

Ричард кимна разбиращо. Самият той го бе изпитвал на гърба си на няколко пъти, когато не можеше да се отърси от безсилната си ярост или да я насочи срещу някого. Явно прекомерната употреба на алкохол на брат му бе довела и до трудността да задържа храна в стомаха си. Ричард не помнеше Чарлз да е правил друго, освен да опитва по малко от ястията след сватбата си, но със сигурност си спомняше, че вечно бе пиян.

Бе трудно човек да отгатне, че двамата са братя, защото изобщо не си приличаха. Не приличаха и на баща си, въпреки че Чарлз малко напomniaше на него, защото бе наследил тъмнокестенявата коса и сините очи на Милтън, а напоследък и солидната му фигура, след като бе напълнял. Освен това бе и няколко инча по-нисък от брат си. Ричард обаче, не бе наследил нищо и от двамата си родители, макар да му бяха казвали, че дължи черната коса и зелените си очи на рода на майка му.

Сега докато гледаше очевидно трезвия и възвърнал апетита си Чарлз той се осмели да предположи:

— Значи си се отказал от чашката?

— Да, но не това върна спокойствието ми.

— Само не ми казвай, че си започнал да се разбираш с баща ни — той се шегуваше. Нямаше човек, който би могъл да се разбере с него.

Изненадващо Чарлз отговори:

— Всъщност ние двамата постигнахме хм... споразумение. Но Кандис беше тази, която ми върна спокойствието като ми направи услугата да умре.

Ричард изобщо не очакваше това и затова се втрени за миг в брат си.

— Ще си спестя съболезнованията ако не възразяваш.

— И по-добре. Ако трябва да съм честен не знам как сдържах усмивката си по време на погребението. Но оттогава я благославям всеки ден.

— Защото е умряла?

— Не, защото най-сетне ме дари със син. Отне ни почти три години и вината беше моя. Не можех да си представя, че ще я докосна. Тя също не спираше да се оплаква от мига, в който останехме насаме в спалнята. Разбрахме, че е бременна почти веднага след като ти замина.

— Имам племенник — усмивка озари лицето на Ричард.

— Да, Матю съвсем скоро навърши осем и напълно промени живота ми. Нямах представа колко го обичам и съм решен да го защита от всичко. Аз самият го осъзнах, когато тъстът ми се появи на погребението на дъщеря си и настоя да му дам Матю, за да го отгледа.

— Не може да бъде.

— Оказа се, че синът ми е единствения наследник от мъжки пол на херцога и той бе твърдо решен да го стори. Дори си доведе адвокат. Отправиха доста заплахи, включително, че ще бъде разорен. Баща ни разбира се взе тяхната страна. Знаеш, че примира от страх да не загуби благоволенieto и щедростта на този старец. Нали затова се ожених за Кандис. Да не говорим, че явно има дългове към него и като видя, че се възпротивих веднага ми нареди да се подчиня.

— По дяволите Чарлз, да не би да си дал сина си?

Брат му се усмихна.

— Не мога да те обвинявам, че си го помисли. Никога преди не съм се опълчвал на татко, нали? За разлика от теб.

Така беше. Всеки бунт на Ричард бе наказван с побой, но Чарлз не виждаше смисъл да си търси белята. И все пак Ричард каза:

— Ти не беше толкова упорит и толкова бунтарски настроен като мен.

— Да, така е, до онзи ден — засмя се той. — Предупредих баща ми да стои настрана, защото това е моят син. Момчето ми даваше

кураж, който съм си мислил, че не притежавам. На херцога казах, че не съм срещал човек, с по-лош характер и отвратително възпитание от неговата дъщеря и няма да допусна синът ми да бъде отгледан по същия начин.

— Какво стана?

— Казах му дори, че аз и момчето ще напуснем страната и той никога повече няма да го види. Тази идея между другото ми хрумна заради твоя пример.

— И той ти повярва?

— И защо не? Аз наистина го мислех.

— Браво на теб! — засмя се Ричард.

— Освен това не съм му отказвал да се вижда с Матю. Водя го от време на време. Даже за днес бяхме планирали една такава визита, но приятелят ти ме намери и аз я отложих за утре. Както и да е важно е да отбележа, че всички решихме да забравим този спор.

— Дори баща ни?

— Той не е съвсем същият напоследък. Или поне се е отказал да ми налага волята си грубо. Може да се каже, че сега пипа с меки ръкавици. Склонен съм да мисля, че и ти имаш нещо общо с това. Явно се уплаши, че и другият му син ще изчезне, а Матю и аз сме връзката му с херцога и благоволенieto на Алън, нещо, което той не иска да изгуби. Та както казвах имаме негласно споразумение всеки да остави другия на мира.

— Аз... Не мога да повярвам.

— Аз пък мога — обади се Охър. — Всички се променяме, а девет години са напълно достатъчни някой да се промени.

Двамата братя впериха поглед в Охър за миг, след което Чарлз продължи с насмешка:

— Не бих отишъл толкова далеч. Баща ми си е същият тиранин какъвто винаги е бил. Просто някак успява да овладее надменната си властна натура, когато е в компанията на сина ми. Аз не бих допуснал друго разбира се, но досега нито веднъж не си е позволил да налага строгите си правила спрямо момчето и да ми се меси във възпитанието. А за разлика от начина, по който той се отнасяше с нас двамата, Ричард, аз позволявам на Матю да взима собствени решения и той се справя чудесно. Такова умно и грижовно момче е. Дори обича и

двамата си дядовци и колкото и да е странно те всъщност се държат по най-добрия възможен начин, когато са около него.

Ричард не вярваше на ушите си. Трудно му бе да приеме, че баща им се е променил, пък било то и заради собствената му изгода. Брат му от друга страна се бе променил значително. Сякаш искреше от щастие, когато заговори за сина си.

— Хайде стига за мен — каза Чарлз. — Къде, за Бога се беше запилял ти? В чужбина ли? И какво прави през всичките тези години?

Ричард погледна към Охър с блеснали от смях очи и решен да се придържа към официалната посмекчена версия отговори:

— Станах моряк.

— Ти? Това е последното, което бих си помислил — зяпна го Чарлз, преди да се засмее. — С този твой бунтарски дух бях сигурен, че ще намериш някоя нова битка, в която да се включиш или поне да се впуснеш в някое приключение.

— Защо си мислиш, че да плаваш не е приключение — засмя се на свой ред Ричард. — И съм много доволен от живота си. Сприятелих се с чудесни хора, които сега чувствам като свое семейство. Винаги съм имал къде да спя и какво да ям, при това в добра компания. Както и безброй жени. Какво повече да искам?

— Деца.

Каква сериозна мисъл. Но не се учуди, че Чарлз, който вече бе горд баща повдига въпроса. Просто на него досега не му се бе налагало да мисли за това и не бе стигнал до решение.

— Предпочитам да съм влюбен в жената, която ще ме дари с деца, вместо да ме оженят насила за нея.

Чарлз се скова.

— Не бих спорил. Пък и ти си млад. Няма ли някоя специална лейди?

— Има, но е някак... обвързана — измърмори под нос Ричард толкова тихо, че само Охър го чу и извъртя очи.

— Какво? — попита Чарлз.

— Радвам се да чуя, че си се измъкнал от ада, в който живееше — смени темата брат му. — Всъщност възнамерявах да те уговоря да тръгнеш с мен, но по всичко личи, че си щастлив тук.

— Така е. Но щях да бъда много по-щастлив ако ми бе казал, че се прибираш у дома.

— Невъзможно е. И не само защото презирам баща ни. Само преди малко научих, че все още могат да ме оплетат с онзи проклет брачен договор. А наистина вярвах, че Джулия Милър вече ще се е омъжила за някой друг досега.

— Баща ми все още не я е освободил от договора — въздъхна Чарлз.

— И аз така чух.

— Нима си я видял?

— Без да искам. Просто някак... налетяхме един на друг.

— И аз я видях преди няколко години. Превърнала се е в много приятна гледка за окото. Сигурен ли си, че...

— Помниш много добре всичко — сръза го Ричард. — Нищо не се е променило. Двамата с нея и пет минути не можем да се изтърпим в една и съща стая, без да се хванем за гушите. А и отказвам да зарадвам баща ми като му осигуря това, което винаги е искал, чрез тази женитба.

— Колко жалко, че двамата не можахте да намерите общ език.

— Така е било писано — сви рамене Ричард. — Тя обаче, е предприела стъпки да ни освободи от този нелеп договор затова съм длъжен да те предупредя да не й пречиш.

— И как?

— Като ме обяви за мъртъв.

— Ти се шегуваш? — зяпна го намръщено Чарлз.

— Никак даже.

— Но това е... По дяволите! Ричард това е зловещо. Изобщо не ми харесва!

— Не е необходимо да ти харесва. Просто забрави, че знаеш. Веднъж щом Джулия успее и двамата ще сме свободни да продължим живота си, а аз ще мога да те посещавам по-често.

Брат му продължи да се мръщи, но все пак кимна неохотно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Ричърд мъртъв? Чарлз не можеше да изхвърли ужасната мисъл от съзнанието си, яздейки обратно към Уилоу Удс. Не беше склонен да прекъсне посещенията си при Ричард. Наистина мразеше да се сбогува. Но трябваше да се върне у дома, преди да падне нощта, в противен случай баща му щеше да изпрати слугите, за да го търсят. Ричард отказа да остане в околността и да се видят отново утре.

Чарлз мразеше пречките, които спираха брат му да се прибере у дома. Драстичните действия, които момичето на Милър бе предприела, за да предотврати една от тези пречки, бяха още по-жалки. Бе твърде суеверен и вместо да разпознае в тези действия просто един завършек на проблема той го приемаше като предсказание. Вкъщи се спря пред кабинета на графа, така че Милтън да разбере, че се е прибрал и да го уведоми за промяната в плановете.

Както и останалата част от къщата, кабинетът беше занемарен с напредването на годините, тъй като на Милтън не му достигаха финансови средства, за да поддържа дома им и да наеме достатъчно слуги. Старите кафяви и позлатени тапети бяха напукани на много места, а големият кръгъл килим, който покриваше по-голямата част от пода беше разръфан по краищата. Имаше само един допълнителен стол в стаята. Другите два бяха счупени и така и не бяха подменени. Не че нямаша постоянен приход. Наемателите им бяха добри. Но Милтън имаше твърде много стари дългове за уреждане и използваше по-голямата част от доходите си, за да се изплати на херцога. Очевидно очакваше сватбата на Ричард да реши проблемите. Но това нямаше да се случи.

— Утре сутрин тръгвам за посещенията на Матю у херцога — каза Чарлз от прага на вратата.

Милтън вдигна поглед от писмото, което пишеше на бюрото си.

— Трябваше да тръгнеш още днес. Защо не го направи? — попита раздразнено.

— Изгубих представа за времето — отговори Чарлз.

Истина бе и не изпита трудност да отговори. Не беше добър в лъжите и никога нямаше да бъде. Той се обърна, за да излезе, но мислите му все още бяха обзети от плана на Джулия Милър. Искаше да помогне в ситуацията, в която беше попаднал брат му, но с далеч по-малко драстични действия.

— Видях онова момиче Милър наскоро — каза той, преди да е изгубил смелост. Това също не беше лъжа. Две години можеха да се считат за не толкова отдавна. — Кога ще освободиш бедното момиче от този брачен договор? Вече е на възраст за женене, нали?

Милтън остави перото си и го погледна твърдо.

— Какво значение има това? Когато Ричард дойде на себе си ще се оженят.

Лицето на Чарлз помръкна.

— Осъзнаваш ли колко години изминаха откакто ни напусна?

— Разбира се, че знам. Броя всеки проклет ден — отвърна ядосано Милтън.

Това определено беше болезнена тема в тази къща. Откакто Ричард замина, Чарлз никога не бе в състояние да го спомене, без да разгневи баща си. Но поне веднъж трябваше да пренебрегне този факт.

— Той вече не е момче, татко. Ако не се е върнал до сега, няма и да го направи. Крайно време е да се примириш и да позволиш на бедното момиче да продължи с живота си. Този договор вече е безполезен.

— Не е безполезен и точно това му е хубавото. Веднъж вече Милър предложиха зестрата ѝ и дори повече, за да се отърват от него. След пет или десет години мога да се съглася, но не и сега.

— Тя може просто да се умори от цялото това безкрайно чакане и да се омъжи за някой друг въпреки договора.

Милтън се засмя.

— Няма да го направи. Ако това беше алтернатива, баща ѝ щеше да обяви публично края на всичко много отдавна, още преди да се осакати. „Договорът е всичко в света на търговията“, а това е светът на Милър. Въпрос на дадена дума е. Може дори да се каже, че репутацията им е в опасност. Да се отметнат от сделка, за която знаят всички, би ги съсипало.

— Наистина ли мислиш, че това ще е от значение, когато ти съсипваш живота ѝ?

— Нищо подобно не правя. Тя вече извлича ползата от това да е свързана с нашето име, а аз все още не съм получил нищо. Знаеш, че обществото я приема като една от тях, защото е свързана с нас чрез онзи договор. Освен това, някои деца са наистина покорни и зачитат онова, което родителите им планират за тях.

Чарлз бе постъпил точно така. Ожени се за жена с отвратителен характер, която бе ужасно избухлива и не можеше да я понася. Но не го стори от уважение към баща си. Нищо в Милтън Алън не вдъхваше чест, любов или дори дълг. Чарлз беше направил това, което му бе наредено, защото в онази своя крехка възраст, се страхуваше от мъжа, който сега седеше пред него, повече от всичко друго на тоя свят.

— Нито един от двамата не иска тази женитба. Или не си забелязал, че те се ненавиждат?

— Това беше, когато бяха деца — изсумтя Милтън. — Ако Ричард я види сега, ще си промени мнението. Станала е много по-привлекателна, отколкото се очакваше, нали? — Милтън внезапно се засмя. — Този дълъг период всъщност е предимство, защото когато той се върне у дома, тя ще бъде толкова нетърпелива да се омъжи, че ще тича към олтара с всички сили. Старите моми са такива, повярвай ми.

Чарлз се почувства отвратен от безсърдечието на Милтън и от забавлението му от положението на Джулия Милър. Не го бе грижа кого наранява, докато парите, които очакваше да извлече не напълнеха джобовете му. Ричард беше видял вече Джулия и продължаваше да не я иска. Въпреки че, за съжаление, това засягаше много повече графа, отколкото момичето.

— Той трябва да се върне, за да се случи това — отвърна упорито Чарлз. — Изгубих надежда още преди години, че ще се прибере вкъщи. Защо не се примириш и ти?

— Глупости — изсмя се Милтън — Всъщност Ричард ще е по-склонен да се върне, тъй като е изминало достатъчно време и ще си помисли, че момичето вече се е омъжило и няма да представлява никакъв проблем.

— Не разчитай на това, татко. Ти беше причината. Той няма да се върне заради теб.

Внезапно Милтън се намръщи, или поне Чарлз предположи така, заради повишения му тон. Изведнъж баща му настоя:

— Знаеш ли нещо, което аз да не знам? Виждал ли си го, Чарлз?

— Не, разбира се, че не. Аз просто си мисля за него повече от обичайното, откакто видях момичето на Милър.

Бузите му запламтяха, и той се обърна преди баща му да забележи, като се втурна нагоре по стълбите. Милтън отиде до вратата и се загледа след бързо чезнещата фигура на сина си. Беше все още намръщен. Познаваше Чарлз. Знаеше, че синът му лъже. Просто му беше трудно да се довери на това, което му казваха инстинктите. Ако Ричард беше в Англия, нямаше ли първо да се върне вкъщи? Да се наслаждава на това, че вече е самостоятелен мъж, независим от контрола му? Разбира се, че би го направил.

Милтън се отърси от това чувство. Просто не беше свикнал да вижда покорния си син толкова емоционален, освен заради нещо свързано с Матю. Ако не друго, то най-вероятно Чарлз го беше излъгал за онова момиче Джулия Милър. Сигурно бе идвала да го моли да убеди Милтън да разтрогне договора, като знаеше много добре, че няма да има никакъв късмет сама.

Глупаво момиче. Би трябвало да бъде благодарна, че той все още подкрепя връзката им. Досега трябваше да е разбрала колко врати щяха да се затръшнат пред носа ѝ без одобрението му.

Отново тръгна към бюрото си, не особено доволен от заключението, на което се бе спрял, но забеляза Олаф да върви по коридора като същевременно пяхаше един сладкиш в уста и спря. Вероятно трябваше да се отърве от този слуга много отдавна. Наистина нямаше нужда от грубата сила на този мъж. С тези внушителни размери бе доста смешен лакей, но това беше единственото, в което бе добър. Само Олаф остана от тримата боксьори, които беше наел толкова отдавна, когато Ричард бе достатъчно заякнал, за да успее да го надвие. Да разполага с мъж, прилагащ наказанията се оказа грешка, тъй като това направи Ричард още по-непокорен. Но грубата сила можеше отново да се окаже необходима.

След като даде нарежданията си на Олаф, изпрати съобщение на Абел Кейнтъл, местния съдия, канейки го на вечеря. Беше минало почти половин година от както го беше правил за последно. Не го харесваше особено, но скоро след изчезването на Ричард бе изковал план и да подхранва приятелството си с Абел бе съществена част от него. Беше стигнал дори по-далеч, когато под маската на пиянския

унес бе уведомил Абел за престъпленията на Ричард. Абел му беше казал, че ще вкара Ричард в затвора, след като се завърне. Щеше да го стори веднага след като графът му дадеше съгласието си. Милтън обаче бе разбрал и друго. Абел имаше брат, който можеше да се окаже дори още по-полезен. Каквито и действия да предприемеше, Абел му беше предоставил доста възможности за деня, в който Ричард щеше да се върне, а Милтън обичаше да разполага с такива.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Вечерята отдавна бе приключила. Чарлс и Матю се бяха оттеглили веднага, тъй като щяха да заминават рано сутринта. Милтън беше завел Абел в кабинета си за малко бренди, но трудно намираше извинение да задържи мъжа за по-дълго.

Той вече беше заповядал на Олаф да започне търсенето на Ричард в трите странноприемници най-близки до Уилоу Уудс, а после бавно да се придвижва към Лондон. Манчестър беше прекалено далеч в противоположната посока и поне не им се налагаше да търсят там. Ако Ричард беше дошъл на север, за да види брат си, можеше дори да планира общо пътуване с Чарлс на изток до Ротерхам утре и така да удължи престоя си в близост до брат си. Независимо от това, в случай че бе решил друго, директният път обратно към Лондон трябваше да бъде проверен. Беше дал на Олаф и търсещата дружинка, която слугата беше събрал по негова заповед, достъп до най-добрите си коне в конюшната, включително и собствения си жребец. Искаше претърсването да се извърши бързо и без грешки, затова не можеха да се разделят, тъй като само Олаф би разпознал Ричард, ако го срещнеха.

Внезапно вратата се отвори и Олаф и снажният син на стария градинар доवлякоха някакъв мъж в стаята. Абел скочи на крака, объркан от неочакваната поява. Същото стори и Милтън. Можеше ли да е истина, най-накрая? Заобиколи бързо бюрото си, за да се увери. Мъжът беше в безсъзнание, ако се съдеше по вида на увисналата му глава и дългата коса, покриваща лицето му. Милтън повдигна косата и рязко си пое дъх.

Ричард.

Обзе го такъв триумф, че едва се побираше в кожата си. Гневът също не закъсня. Олаф беше такъв идиот. Ами ако Чарлз беше в кабинета? Това със сигурност щеше да му попречи да се разправи с Ричард. И все пак бунтуващото се вълче беше отново под негов контрол. За минута обмисли дали да не изпрати да доведат Джулия Милър и да осъществи венчавката веднага, но реши да не го прави.

Рискът беше прекалено голям. Свещеникът, който живееше в имението на Милтън, щеше, разбира се, да се съгласи, но момичето можеше да се отметне, ако Ричард се развиваше, че не я иска. А и с този проклет компетентен правен екип на нейно разположение, който веднъж вече му се беше пречкал, когато се опита да вземе попечителство над нея, не смееше да рискува.

Двамата мъже стовариха Ричард на пода до краката си. Ръцете му бяха завързани на гърба. Беше пораснал. Доста. Пред него лежеше висок, здрав мъж, а не момче. Краката му трябваше също да са вързани. Милтън не искаше да има какъвто и да било шанс отново да го изгуби.

— Какво означава това? — настойчиво се обърна Абел към двамата слуги.

— Изглежда непокорният ми син е бродил достатъчно близо до дома, за да бъде открит — отвърна Милтън, вгледал се надолу с отвращение в отблъскващата дължина на косата на Ричард.

— Ричард? — каза Абел изненадано.

— Именно, Ричард. И погледни това — Милтън се наведе да отскубне пръстенът-печат от пръста на Ричард и да го сложи там, където му беше мястото — на неговия. — Изненадан съм, че все още пази този пръстен, който открадна от мен. Не че не ми се наложи да го заменя, но този беше специален, предаван през вековете от първия граф на Манфорд, и той го знаеше. Очевидно не го е взел, за да го продава, а като още едно средство да подкопае авторитета ми и да ме обиди, защото знаеше колко много го ценях.

— Мога да го затворя само заради това. Ти току-що ми показва доказателството.

Милтън беше доволен, че Кейнтъл реагира точно, както се бе надявал, но знаеше, че малко почивка в местния затвор нямаше да убеди Ричард в каквото и да било. Преди да измисли начин какво би могъл да направи, освободи сина на градинаря.

Олаф тръгна да излиза с него, при което Милтън се озъби:

— Ти не. Погрижи се момчето да не избяга оттук в момента, в който се събуди — след това се обърна към съдията, за да му напомни. — Собственият ми син почти ме направи бедняк с неговите хазартни дългове. Някога споменава ли съм за това? Дванадесет хиляди проклети паунда! И има достатъчно свидетели, за да го потвърдят!

Абел кимна с леко неудобство:

— Спомена го мисля една вечер, когато беше пийнал малко повече.

— Ако херцог Челтър не ме беше измъкнал, щях самият аз да съм в затвора за дългове сега. Да не говорим, че още съм твърде далеч от това да се изплатя на мъжа — тогава, сякаш мисълта му беше хрумнала току-що, Милтън попита — Брат ти не е ли пазач на един от корабите, които транспортират престъпници до новите наказателни колонии в Австралия?

Абел се намръщи:

— Той е капитанът всъщност, но не мислиш ли, че е малко прекалено?

— Въпросът дали Ричард се е върнал вкъщи, за да плати дълга си е спорен. Ако е така, тогава всичко може и ще бъде забравено. Ако ли не, е, не предлагам да го пратим за неограничено време. Няколко месеца и ще е готов да посрещне задълженията си, не мислиш ли?

— Отнема повече от няколко месеца, за да пристигнат, а някои от престъпниците дори не оцеляват до края на пътуването. Ако все пак оживеят, суровите условия обикновено пречупват човек още през първите няколко седмици. Сигурен ли си, че искаш да изпратиш сина си там?

Милтън нямаше да остави Ричард да му се изплъзне отново. Ако откажеше да се вразуми, за Бога, щеше да предприеме стъпки, които да го заставят да го направи. Момчето имаше да компенсира за девет години оскъдица. Девет години на безсилен гняв, защото той не можеше повече да си позволи малкото неща в живота, които му доставяха удоволствие.

Затова напомни на Абел:

— Изпращат хората там и за по-малки престъпления, нали?

Абел сви рамене:

— Нашите затвори са претъпкани и трудът на осъдените е безплатен все пак. Австралия се нуждае от много работници, ако ще я превръщаме в обещаваща нова колония на короната. Там още няма нищо, освен наказателни колонии и няма начин да се избяга от тях. Единствените кораби, които пристигат, са тези с престъпниците. Изпратят ли те там няма никаква надежда да се измъкнеш.

Милтън се усмихна на себе си:

— Да, доста сурово, но вероятно единственото нещо, което ще промени този бунтовник — стига освобождаването на Ричард да бъде уредено веднага, щом е готов да поеме задълженията си. Това може ли да бъде уредено?

— Всичко може да бъде уредено — отвърна Абел видимо смутен.

Милтън се намръщи на очевидното неудобство на мъжа. Дали не беше прекалено студен и безсърдечен дори за обикновен човек без титла като Кейнтъл? Не беше ли повече от ясно, че Ричард си го заслужаваше? Кейнтъл трябваше само да се вгледа в потресаващото състояние на Уилоу Уудс около него и да види вредата, която Ричард беше причинил на собственото си семейство.

— Да чуем първо какво има да каже. Ако е готов да се съгласи и да помогне на това семейство, вместо да го наранява, тогава ще му бъде простено. Събуди го — каза Милтън на Олаф.

Според Олаф това означаваше да го изрита силно. Абел извърна глава. Милтън изглежда яростно големия слабоумник.

— С малко вода или ароматни соли, глупако.

— Не виждам никакви тук — каза Олаф.

— Не... е необходимо — изпъшка Ричард и после, когато осъзна, че ръцете му са вързани на гърба и не може да се изправи, добави: — Какво, по дяволите...?

Всъщност знаеше какво ще се случи от мига, който Олаф беше изритал вратата — глупавият гигант дори не беше проверил, за да види, че не е заключено. Ричард беше сам в стаята и се наслаждаваше на вечерята, която Охър му беше изпратил горе със съобщение, че ще бъде възпрепятстван — от барманката в отсрещната кръчма.

Веднага го бе познал — един от тримата насилници, които Милтън беше наел, когато Ричард беше станал прекалено голям за пръчката. Последният спомен, който имаше за Уилоу Уудс, беше настояването на баща му да си отреже косата, която едва достигаше раменете му. Той отказа, разбира се, въпреки че знаеше, че ще последва наказание. По това време двамата с баща му вече непоколебимо изпитваха волята си и бяха във война. В резултат Милтън беше наредил на зверовете си да отрежат косата на Ричард и те го бяха измъкнали от леглото му, докато спеше дълбоко, бяха го завързали за един стол и почти го бяха скалпирали. Боже, каква

безсилна ярост бе изпитал. Същата нощ той тръгна за Лондон и никога не се обърна назад.

Ричард всъщност се зарадва като видя Олаф да стои пред счупената врата, дори не се замисли какво правеше там това животно. Единственото, което го интересуваше бе да си отмъсти.

Олаф си беше същия, проклет гигант, но Ричард знаеше, какъв глупак е, а и самият той вече не беше момче. За съжаление не можа да се наслади дори за миг на мисълта да го пребие до несвяст. Пет други мъже го наобиколиха и всичките шест го нападнаха веднага и го свалиха на пода. Чисто и просто многочисленият враг взе надмощие. Не беше необходимо да го пращат в безсъзнание, но един от тях все пак го направи.

Сега, в кабинета на баща си, той най-накрая успя да се вдигне на крака. Опъването, за да освободи ръцете си, се оказа напразно, както и втрещеният поглед, който отправи към баща си. Как се беше случило това? Беше абсолютно сигурен, че никой от околността не го бе познал, но явно грешеше и някой веднага бе дотичал при графа с новината.

А те с Охър дори не трябваше да са там тази нощ! Предпазливо бяха планирали да си тръгнат и да отседнат в някой хан по близо до Лондон. Само че на Ричард му се искаше да пресрещне Чарлз на пътя сутринта и да види племенника си за пръв и последен път преди да напусне Англия завинаги.

Баща му почти не се беше променил. Косата му беше, може би, с леко по-светъл нюанс на кестенявото, сините му очи бяха все така студени и само малкото отпускане на бузите издаваше изминалите години. Но Милтън още не го беше погледнал в очите. Вторачил се беше с отвращение в дългата коса, която се стелеше по раменете на Ричард.

— Боже, дори е по-дълга, отколкото си мислих. Изглеждаш като проклет просяк, който не може да си позволи да се подстриже — каза и после нареди на наемника си — Отърви се от това.

Ричард се обърна към по-едрия мъж и спокойно му каза:

— Опитай се и този път ще те убия.

Олаф само се изсмя, но Милтън поклати глава и каза:

— Остави. Очевидно си е все така непокорен.

— Какво очакваше? — Ричард се обърна и изръмжа към баща си — Ти, старче, вече нямаш думата, за това как изглеждам или какво правя. Отдавна нямаш контрол над мен.

— Така ли мислиш? Не си по-голям от законите обаче, а ти наруши няколко, преди да избягаш.

— Какви закони? Твоите?

Милтън посочи пръстена-печат, който вече беше на неговия пръст отново:

— Открадна това, преди да заминеш. Забрави ли за това престъпление?

Ричард се присмя:

— Този пръстен отива при брат ми с твоята смърт, а той не би имал нищо против, че го заех... и защо, по дяволите, не умреш и не ни избавиш от мъките?

Милтън въздъхна и каза на другите мъже в стаята:

— Виждате ли с какво трябваше да се справям? Не е ли най-нетърпимият син, който човек може да има?

Ричард се намръщи на демонстрацията на родителско разочарование, очевидно скалъпено за пред другите мъже. Ако Милтън беше показал каквото и да било истинско разочарование поне веднъж или дори леко безпокойство, или нотка на загриженост, техните отношения можеха да се развият по съвсем друг начин. Инстинктът на детето беше да зарадва родителите си или поне бе така, докато не откри, че нищо и никога няма да ги удовлетвори.

— Кой сте вие? — попита Ричард третия мъж.

— Абел Кейнтъл е мой стар приятел — отговори баща му вместо съдията.

Но Абел се почувства задължен да добави:

— Аз също съм и местният съдия, лорд Ричард.

Това целенасочено предупреждение ли беше? Ричард се стегна. Само обикновен човек без титла би се обърнал към него по този начин, а мъжете от всички прослойки се съобразяваха с желанията на графа. Но пък той винаги бе знаел, че Милтън може да се опита да използва старите му злодеяния срещу самия него, ако някога се срещне отново. Навремето искаше само да се отрече от всичко. Беше прекалено млад, за да осъзнае, че така може би предоставяше още един

инструмент на баща си, с който той да го принуди да се съгласи с договора за женитба.

Все още не беше обезпокоен, обаче. Можеше да е просто съвпадение, че законът имаше представител в тази стая. А и не беше планирал да остава за дълго, нито пък беше сам този път. Чарлс беше някъде из къщата, беше казал, че няма да тръгва до утре сутринта за гостуването им при дядото на Матю по майчина линия. Преди брат му нямаше куража да се намеси, но вече беше мъж със собствено мнение. И Охър щеше да го търси първо в Уилоу Уудс, когато се върнеше от флирта с барманката и откриеше, че Ричард го няма, а пораженията останали след него в стаята, бяха доказателство, че не беше тръгнал доброволно.

И какво всъщност можеше... щеше да направи Милтън? Да заповяда да го пребият отново? Познато. Да го задържи в стаята със заплахи за истински затвор? За заемане на пръстен от собственото му семейство — случай, на който биха се изсмели в съда? Освен това, с малко помощ той щеше да е избягал доста, преди която и да е заплаха да е станала реалност. Още тази нощ, сигурен бе.

Повече го безпокояха думите на Джулия, че колкото и да крещи „не“ все пак можеше да бъде обявен за неин съпруг. Милтън се грижеше поне за един свещеник в земите си, който зависеше от него за прехраната си. Но Джулия беше тръгнала към Лондон. Би отнело ден или два, за да я върнат тук, а той беше сигурен, че тя би удължила завръщането си дори и за по-дълго, ако научи, че появата ѝ е необходима. Младият мъж не възнамеряваше да се застоява тук толкова дълго.

— Знаеш ли, татко, можеше да помолиш за тази среща, вместо да ми я натрапваш, както винаги.

— И двамата знаем какъв би бил твоят отговор — каза Милтън сковано.

— Е, аз знам, но дали и ти знаеш? Ами ако се връщах вкъщи, за да те моля за прошка?

Това накара Милтън да се замисли:

— Така ли е?

Ричард не можа да се насили да каже „да“, въпреки че това можеше да му върне свободата:

— Не, но ти трябваше да си направиш усилието да разбереш, преди да изпратиш твоите недодялани лакеи след мен, защото дори и да се връцах с наведена глава, това посрещане определено щеше да промени решението ми. Но ти единствено се грижеше да налагаш наказания или да платиш на някого...

— Достатъчно! — прекъсна го Милтън, червен като цвекло.

Ричард повдигна вежда:

— Не искаш съдията тук да разбере колко жесток е животът под твоя покрив, нали? Но ти си абсолютно прав, татко. И двамата знаем, че няма да има помирение помежду ни. Така че каква беше целта ти да ме довлечеш тук?

— Да си уредим сметките. Имаш ли пари, за да изплатиш огромните дългове от хазарт, които остави и които все още дължа на херцога на Челтър, тъй като той ме измъкна и все ми го натяква?

Ричард се замисли. Значи онези проклети разгулници най-накрая бяха отишли при баща му, за да си получат парите? Тогава защо Милтън не беше скъсал всякакви връзки с него?

— Ти си глупак, ако си платил, вместо да се откажеш от мен — каза Ричард.

— Да разбирам ли, че е било целенасочено? Опит да ме насилиш да приключа с теб?

— Нямах избор, с жесток тиранин като теб — настоя Ричард. — И не е прекалено късно. Имаш свидетел. Можеш да го направиш и сега, при това законно.

Милтън поклати глава:

— Дори и да имаше такъв вариант, това нямаше да реши нищо. Ти беше непълнолетен и остави мен, отговорен за твоите действия. Значи да приема, че отговорът ти е „не“? Нямах средствата да възстановиш дължимото?

— Разбира се, че ги нямам.

— Тоест си готов да се ожениш за годеницата си, за да върнеш тези дългове?

— Как ли пък не, по дяволите!

— Виждаш ли? — обърна се Милтън към съдията. — Дори не се извинява, че нарочно се е опитал да докара собственото си семейство до просешка тояга. Нито пък иска да върне парите по единствения начин, по който може — после въздъхна. — Дай ми няколко минути

насаме със сина ми. Ще бъда небрежен към родителския си дълг, ако не направя един последен опит да го вразумя, преди да прибягна до по-драстични мерки.

Ричард никак не хареса това, което чу. Но едва ли щеше да е тук достатъчно дълго, та тези „драстични мерки“ да станат реалност. Милтън беше глупак, ако мислеше, че той би уважил брак, който му е натрапен. Или пък бе решен да постигне своето с каквито и да е средства? Това го разтревожи. Не се беше самозаточил далеч от Англия, за да може баща му да победи в крайна сметка.

Графът се беше облегнал на бюрото си с кръстосани ръце, в очакване вратата да се затвори. Не изглеждаше ядосан, всъщност изглеждаше озадачен.

— Никога не съм те разбирал — започна Милтън.

— Никога не си опитвал.

— Направих ти добро преди толкова много години, като уредих този договор, който ни свързва със семейство Милър и ти подсигурих богатство и добра сполука.

— Без да ме попиташ — напомни му Ричард.

— Беше твърде млад, за да имаш собствено мнение тогава, още по-малко да оцениш кое ще е добро за теб. Дори сега си все още толкова упорит и решен да осуетиш плановете ми, че не осъзнаваш от какво се отказваш.

— Затаил съм дъх — вметна Ричард саркастично.

— Смейеш да подценяваш всичко това? И то след като обстоятелствата се промениха толкова драстично, откакто те няма? Джералд Милър претърпя злополука преди пет години и сега не си спомня нито кой е, нито какво се е случило. Лекарите не дават никаква надежда да се възстанови, следователно цялото богатство на Милър остава в ръцете на единственото му дете, твоята годеница, а ти се връщаш у дома точно на време, за да се възползваш от това. Всичко, което трябва да направиш, е да кажеш „да“ на брачната церемония и ще бъдеш женен за една от най-богатите жени в Англия. Ще имаш контрол върху огромното ѝ състояние, което ще подобри както позицията, така и социалната, и финансова мощ на всички нас, не само на мен и теб, а също и на брат ти и племенника ти.

— Те са пряко свързани с херцога на Челтър. Нямаат нужда от издигане.

— Богатството на Челтър намалява.

— Той все още е богат.

— Дори не се доближава до богатството на Милър! — възкликна Милтън, после въздъхна и се опита да се успокои, преди да добави — Освен това херцогът винаги ни е карал да се чувстваме като бедните роднини.

Ричард повдигна едната си вежда:

— Нас? Имаш предвид себе си, нали?

Милтън изскърца със зъби:

— Ти въобще разбираш ли, какъв е залогът? Начинанията на Милър са се разраснали до невероятни размери през годините. Знаеш ли, че богатство като това, може да повлияе дори на краля? Лесно могат да се появят нови титли за семейството ни, заедно с още подарени земи.

— Тук няма „наше“, татко. Човек не бива да се жени, ако жената е непокорна и той не може да я понася.

— Аз го направих — изръмжа Милтън. — За майка ти.

Ричард го изгледа с изумление:

— Затова ли никога не си ми показвал никаква любов или привързаност, или дори добрина, докато растях? Защото си мразел майка ми? И се опитваш да ми наложиш подобно нещо? Противен брак, като твоя? Защо никога не си споменавал за това преди?

— Ти беше дете — каза Милтън сковано. — Децата нямат нужда от обяснения.

— Това дете имаше нужда от тях. От деня, в който съм се родил, ти настояваше да изживееш моя живот вместо мен. Но това е моят живот, татко. Аз ще го изживея и ще вземем собствени решения за добро или лошо. И моето решение е да не се женя за Джулия Милър.

Лицето на Милтън почервения от яд — гледка, с която Ричард беше добре запознат:

— Не трябваше да се опитвам да те вразумявам. Ти си все така безобразно твърдоглав и глупав — после извика: — Абел!

Преди вратата да се отвори напълно, Милтън каза на съдията:

— Отведи го!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Джулия не можеше да заличи образа на Ричард от ума си. Едва забеляза как Реймънд ги поведе към странноприемница в следващия град. Можеха да продължат, още не се беше стъмнило. Но тя беше също толкова изтощена, колкото и братовчед ѝ, заради което и двамата се успаха на следващата сутрин.

Наложи се да тропа на вратата на Реймънд продължително, преди да го чуе да крещи:

— Не мърдам оттук! Прибираме се утре!

— Днес! — извика му в отговор.

Тя обичаше братовчед си, но в моменти като този не го харесваше особено. Беше истински нехранимайко. Биваше го само да я придружава при нужда и то ако го предупредеше известно време преди това. Винаги беше без пукната пара. Получаваше добра издръжка, но я пропиляваше по комар и жени. Бе разговаряла с него безброй пъти, за това, че трябва да поеме някакви отговорности и да заработи част от издръжката си, но той имаше неизчерпаем запас от извинения да избягва каквато и да било работа. Поне беше умел ездач и поддържаше темпото ѝ по време на пътуването, въпреки че се оплакваше през цялото време.

Раздразнението ѝ от закъснялото тръгване остана в нея през целия ден, както и преследващият я образ на Ричард. Сякаш бягаше от него. Дългата коса, излязла от мода преди векове, не намаляваше мъжествеността му. Просто му придаваше див, примитивен вид, особено когато се задъхваше от ярост. Бе толкова гневен! Защото я бе целунал... не, той всъщност приписа отговорността за това на нея, обвини я, че тя е започнала, а това съвсем не бе така. Целувката обаче бе невероятна и загатваше страст. Чудеше се какво ли щеше да се случи, ако той не я беше прекъснал.

Наложи същото лудо темпо и през днешния ден, опитвайки се да се прибере, преди да е мръкнало. Не се получи. Когато спряха да вземат конете си, които оставиха в първия град по пътя си вчера

сутринта, вече бе сумрак и Реймънд започна да упорства срещу решението ѝ да продължат пътуването, тъй като не бе привикнал на толкова дълги дни, без да си подремне. Джулия бе достатъчно изморена, за да настоява за обратното, а и се чувстваше скована и покрита с прах. Нае стаи за втора нощувка. Искаше ѝ се да бе успяла да заспи този път. Въпреки изтощението си, през по-голямата част от нощта се въртя в леглото, преживявайки отново и отново срещата с Ричард. През ума ѝ минаха всички онези неща, които трябваше да каже, а не успя. Всичко, което можеше да се случи, а не се случи.

Тръгнаха веднага след изгрев и навлязоха в Лондон няколко часа по-късно. Реймънд, раздразнен, че му се е наложило да става толкова рано, цели три сутрини подред, дори не се сбогува, когато стигнаха до къщата ѝ. Просто продължи към дома си, който бе на няколко пресечки от нейния.

Тя планираше да се върне в леглото, все още изтощена след малкото сън предишната нощ. Но с влизането си в къщата, един от лакеите се спусна към нея и вълнението в гласа му я ободри веднага.

— Баща ви...

Повече не бе необходимо. Тя знаеше. Цялото домакинство се раздвижваше всеки път, когато баща ѝ се събуждаше. Джулия се втурна нагоре по стълбите.

— Да не съм закъсняла? — попита, връхлитайки в стаята на Джералд забързана към леглото му, където той седеше, подпрян върху възглавници и ѝ се усмихваше. — Колко време си буден? Моля те, кажи ми, че не е било за дълго?

— Успокой се, Джули — баща ѝ потупа мястото до него приканвайки я да седне. — Не мисля, че времето е от значение...

— Разбира се, че е от значение, знаеш, че е така... знаеш го, нали? Спомените ти ясни ли са този път?

— Да, всички.

Тя си пое дълбоко дъх, усмихна му се, смутена от тревогата си, и седна. Щеше да е бясна на себе си, ако беше изпуснала тази среща с баща си заради Ричард. Най-после забеляза парчето плат, или по-скоро малката торбичка, която лежеше на възглавницата до главата му, а също и че Артър не беше в стаята с него.

Беше наела прислужника веднага след инцидента, за да обслужва Джералд постоянно. Да го храни, къпе, дори да го изнася на малкото

балконче, което беше наредила да построят, за да може баща ѝ да се радва на слънцето, когато времето го позволяваше. Артър спеше на допълнителното легло в единия ъгъл на стаята, за да бъде на разположение по всяко време.

— За какво е това? — тя посочи торбичката. — И къде е Артър?

— Отиде да ми донесе обяда — каза Джералд с очарователна усмивка. — Разбрах, че в кухнята са се трудили цяла сутрин, за да приготвят всичките ми любими ястия. Ще опитам всяко едно от тях.

— Цяла сутрин? — Джулия скочи отново на крака. — Кога се събуди?

Той въздъхна заради тревогата ѝ, че няма да има достатъчно време с него:

— Джули, имам добри новини, ако се успокоиш за малко, ще мога да ти ги кажа.

Отново потупа леглото. Баща ѝ умееше да прави този жест благодарение на старанието на Артър. Мъжът бе започнал да движи крайниците на Джералд по няколко пъти на ден, имитирайки упражнения, след като бяха открили, че мускулите му атрофират заради обездвижването. Сега, когато бе буден, можеше поне да движи ръцете си, дори и краката си по малко, въпреки че не бе достатъчно силен, за да ходи. Пробужданията му не траеха дълго, за да работи върху това. Артър обаче се бе погрижил, в случай че този ден дойде някога, крайниците на Джералд да не бъдат в безнадеждно състояние заради залежаването през тези дълги години.

Тя отново седна, но при размърдването на леглото от тежестта ѝ, торбичката се търкулна от възглавницата и се спря до бедрото ѝ. Тя се втренчи с ужас в петната кръв по нея.

— Боже, какво ти се е случило? — Натисна торбичката. Беше студена и подгизнала.

— Лед — обясни той. — Още не е достатъчно топло, за да се разтопи зимният ни запас в избата. Докторът беше тук вчера и препоръча студено за отока. Не се ядосвай пак. Споменах добри новини, нали така?

Той ѝ се усмихваше широко. Джулия не можеше да преодолее факта, че баща ѝ кървеше. Но тогава ѝ просветна. Вчера? Бил е буден цял ден?

Разтревожено, но с прокрадваща се надежда, тя помоли:

— Кажи ми как се нарани.

— Събудих се вчера преди Артър. Бях толкова замаян, че помислих този ужасен инцидент за сън. Реших, че е сутрин като всяка друга и е време да ставам.

— Паднал си от леглото? — тя потрепери.

— Не, станах. Дори се изправих или поне прехвърлих цялата си тежест на левия крак. Почти се поизправих, преди да се подгъне. Паднах на лявата си страна и си ударих главата в ъгъла на нощното шкафче. Забелязваш ли, че го няма? Ударих се толкова силно, че го счупих. Изплашил съм Артър до смърт с това падане, както казва той. После пак съм изпаднал в безсъзнание.

— Но не за дълго?

— Достатъчно дълго, та Артър да изпрати да извикат д-р Андрю. Събудих се, когато той започна да преглежда главата ми. Беше изумен от факта, че съм я ударил на почти същото място, както при инцидента.

Тя въздъхна.

— Само малка драскотина е, въпреки че е подута, и затова докторът препоръча студен компрес. Артър предложи да опитаме с лед, който така или иначе ни е под ръка. Реши, че може да подейства по-бързо.

Джералд направи пауза и бавно повдигна лявата си ръка, за да докосне нараненото място. Най-лошото нараняване от първата контузия беше високо на лявата страна на главата му. Имаше и други рани, но не и толкова сериозни като тази.

— Доста голяма подутина — каза тя, ужасена, че я вижда през косата му.

— Не, понамаляла е от вчера. Явно ледът помага — увери я той.

— Много ли те боли?

— Едва я усещам, не се измъчвай. Не ме измъчва болка, уверявам те.

— Защо д-р Андрю е бил толкова заинтригуван?

Джералд изпухтя:

— Спомена за някакъв пациент с амнезия, който си е възстановил паметта при следващ удар на главата, което не е удачно сравнение с моето състояние, както му казах. Но лекарите знаят толкова малко за мозъка, че той трудно се нае въобще да лекува това ново нараняване. Всъщност каза, че раната би могла да се затвори с

един-два шева, но искал да изчака, докато загубя съзнание отново, за да ги направи. Може и да беше заинтригуван, но не беше оптимистичен. Когато се върна следобеда обаче, все още бях буден. Намина отново и късно вечерта, преди да се прибере, но аз все още бях в съзнание.

Джералд се усмихваше широко. Джулия започна да плаче, не можеше да спре. От злополуката досега баща ѝ никога не беше оставал в съзнание толкова дълго, за това време се събираха едва няколко часа, в които бяха заедно, а веднъж дори няколко минути, преди мъглата на забвението да го погълне отново.

Въпреки че сълзите се стичаха по бузите ѝ, когато хвана ръката му, тя се усмихваше толкова широко, колкото и той:

— Боже мой, най-накрая се завърна!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Джулия почти не се отдели от баща си тази седмица. Искаше някой постоянно да будувa край него и въпреки че имаше цяла армия от прислужници, на които можеше да остави тази задача, тя я изпълняваше сама. Редуваше се с Артър, така че един от тях винаги оставаше с Джералд, дори когато той спеше. Не успя да уважи никой от посетителите си, нито Джорджина и Габриел, нито дори Карол. Просто изпращаше лакея да им съобщи добрата новина за баща ѝ и че ще се види с тях скоро.

Не знаеше, обаче, кога ще е това „скоро“. Не успяваше да се пребори със страха, че баща ѝ отново ще изпадне в старото си състояние и че дните ѝ с него са откраднати от съдбата. Точно заради този страх и споменът за ограниченото време, желанието да бъде неотлъчно край него, докато беше буден, не я напускаше. Въпреки че той всеки ден я посрещаше с онази прекрасна усмивка, която стопляше сърцето ѝ, тревогата не си отиваше. Всяка сутрин се събуждаше с неприятно усещане в стомаха докато не изтича до стаята му, за да види с очите си, че все още е с тях.

Д-р Анрюс пишеше доклад, с който да уведоми колегите си за възстановяването на Джералд, точно както бе документирал необичайните ефекти от първоначалното му нараняване.

Естествено Джералд искаше да знае всичко, което бе пропуснал. Имаше толкова много теми, които преди бяха прескачали заради малкото време, с което разполагаха да ги обсъдят. Осведомяването за бизнес империята му им отне почти цял ден! Джулия се бе захванала със седем нови бизнес начинания и ѝ се бе наложило да уволни само един от управителите, който не успяваше да поддържа темпото на останалите си колеги.

Не бяха говорили за нея самата, докато баща ѝ не попита:

— На колко години си сега, Джулия? Колебаех се да те попитам. Страхувах се да разбера колко време съм изпуснал.

— За Бога, татко, изминаха пет години от злополуката. Сега съм на двадесет и една.

Тя вече плачеше със силни изтерзани ридания. Този плач събираше в себе си ужаса от злощастното нараняване, което бе отнело пет години от неговия живот, както и от нейния. По-ужасно от това бе, че трябваше да му каже за майка си. Джулия вече я бе оплакала, но баща ѝ никога не бе имал тази възможност. Не беше идвал в съзнание за повече от няколко минути или часа. Време, недостатъчно да му съобщи, че той беше единственият оцелял от злополуката. Баща ѝ толкова обичаше Хелън, че бе свикнал с нейните особености и желанието ѝ да приобщи семейство Милър към аристокрацията.

Тя се боеше от този момент, но знаеше, че не може да го отлага повече.

— А мама...

— Замълчи, мила — каза той със сподавен глас. — Вече се досетих.

Джералд я притисна близо до себе си, а тя се разрида още по-силно, но този път за него. Опита се да му каже, защо е премълчавала, но той ѝ отвърна през сълзи, че я разбира напълно и не било нужно да му обяснява.

Всички тези сълзи ѝ донесоха голямо облекчение. Когато най-после успя да укроти емоциите си, осъзна, че те бяха отмили ужасната тежест на несигурността.

Разказа му всичко, не премълча нищо. Имаше да му сподели толкова неща, сякаш някъде вътре в нея се бе скъсала язовирна стена. Напоследък Ричард беше в мислите ѝ толкова често и затова спомена и него тази вечер, макар и за кратко. Или поне се опита да е за кратко.

— Наистина смятах, че никога няма да се върне — призна Джералд.

— Не се е завърнал наистина. Никой не знае, че е тук, освен брат му, който е дошъл да посети. Затова и мисля да изпълня намерението си да го обявя за мъртъв.

Джералд поклати глава:

— Не може да направиш това, скъпа моя. Такова е било разрешението ти, когато наистина си мислила, че е мъртъв, заради всички тези години отсъствие. Но сега, когато си го срещнала, знаеш,

че ситуацията е променена. И двамата не сте съгласни с този брак, така ли? Сигурни ли сте?

— Напълно. Нищо не се е променило. Все още не можем да се понасяме — не спомена, че Ричард е влюбен в друга, което започваше да я дразни всеки път като се сетеше.

Джералд изпуфтя:

— Този надут пуяк Милтън. Толкова беше сигурен, че с годините ще превъзмогнете тази неприязън, че убеди дори и мен.

— Затова ли се отказа да го увещаващ да прекъсне връзката между двете семейства?

— Напротив, утроих стойността на зестрата ти. Вече беше очевидно, че той очаква много повече от този брак. Затова и спрях да се опитвам да го вразумявам. Ти беше още дете. Пък и съществуваше възможността ти да промениш отношението си към Ричард някой ден. Затова отложих вземането на решения, докато не достигнеш възрастта за женене. А сега, когато си вече пораснала, живееш живота си, мила. Намери онзи идеален мъж, който е там някъде и те чака — нещо, което аз не успях да направя за теб.

Не можеше да повярва, че ѝ предлага подобно нещо:

— Но как ще се отметнем от думата ти?

— Решението беше мое. Не се тревожи за това.

Осъзна, че той все още я възприемаше като дете. Беше разбираемо, но тя вече не беше детето, което ще приеме уверенията на баща си безрезервно. Трябваше да обсъдят проблема.

— Какво е най-лошото, което може да се случи? — попита тя и си отговори сама. — Графът може да отнесе проблема до съда и да бъде възнаграден с обезщетение.

— Вероятно, но това ще бъде дребно подаяние. Все пак младоженецът не стои пред олтара с желание и нетърпение да изпълни тяхната част от договора.

— Но последствията от неспазването на думата ти...

— Остави аз да се тревожа за това. Ти бе заложница на тази жалка ситуация прекалено дълго време заради моите действия. Ако има някакви отрицателни последици, ще ги приема като отплата за глупостта си. А и всичко ще бъде забравено скоро.

Джулия се притесняваше, че няма да бъде толкова лесно, колкото баща ѝ го описваше. Щяха да препречат пътя на благородник все пак, а

те самите не принадлежаха към същата социална прослойка. Графът щеше да им създаде неприятности, започвайки със скандал най-малкото, а защо не и да постави под съмнение тяхната почтеност заради разтрогването на договора. Именно това бяха причините, които я възпираха да действа по въпроса. Джералд не се бе възстановил достатъчно за такъв камшичен удар по семейството.

Но Джулия не каза нищо на баща си. Кимна и го остави да мисли, че е съгласна с него. Не можеше наистина да се съгласи, или поне не още, не преди да се е видяла с графа и да е опитала за последен път да го убеди да сложат край на този годеж по взаимно съгласие.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Остави я да го чака! Повече от половин ден, проклет да е!

Джулия не беше виждала Милтън Алън, граф Манфорд отдавна. Бяха изминали цели пет години от злополуката на родителите ѝ, която беше опустошила живота ѝ. Графът бе дошъл на погребението на майка ѝ и бе изказал баналните съболезнования, но истинската причина да се появи в града бе да започне процес за придобиване на попечителство над нея. Семейните адвокати ѝ бяха разказали колко се ядосал, когато разбрал, че няма да постигне тъй желаната цел — пълен контрол върху всичко, което семейство Милър притежаваха.

Беше минало още повече време, откакто бе стъпвала за последно в Уилоу Уудс. Къщата, която толкова я впечатляваше като дете, изглеждаше доста различна през очите на порасналата Джулия. Дали е била в същото окаяно състояние още тогава? Със сигурност не. Занемареният имот всъщност ѝ вдъхна увереност, че най-накрая ще може да прекъсне връзката си със семейство Алън. В миналото графът беше отказал да приеме пари, за да сложи край на всичко това, но ако финансите му бяха в толкова окаяно положение, че да не може да поддържа дома си в добро състояние, може би сега щеше да ги приеме.

Джулия беше оставила прислужницата си в съседния хан. Добре, че успя да наеме стая, след като управителят я обвини, че е отговорна за щетите, причинени миналата седмица. Тя се престори, че не разбира за какво ѝ говори. Плати три пъти по-висока от обичайната сума за стаята и го накара да млъкне. Така или иначе нямаше намерение да преспи там, тъй като още предната вечер бе наела стая в много по-приятен хан. Но също като майка си искаше малко уединение, за да се освежи преди срещата си с графа.

Този път пътуваше с карета, така че взе прислужницата си, вместо да моли Реймънд да я придружи отново. Пътуването с карета беше много по-бавно от язденето и щеше да е късметлийка, ако успееше да напусне Уилоу Уудс, преди да падне нощта, тъй като

графът все още не беше благоволил да се види с нея. Така пътуването ѝ можеше да трае четири дни вместо три, както бе планувала.

Не беше казала на баща си къде отива, защото знаеше, че той ще се опита да я разубеди, а и най-вероятно щеше да успее да го направи. Вместо това бе обявила, че ѝ се налага да предприеме кратко пътуване по работа на север. Не ѝ хареса, че го излъга, но не искаше да го тревожи с отсъствието си, а и след като се върнеше, щеше да му обясни всичко, като дори се надяваше да го зарадва с добри новини. Ако графът се появеше изобщо.

Дори Чарлз не беше тук, за да ѝ прави компания. Икономът каза, че двамата със сина му не се бяха върнали от посещението им при другия дядо на момчето. Имаше чувството, че времето сякаш бе спряло и раздразнението ѝ се увеличаваше с всяка минута.

Точно се свечеряваше, когато лакеят пристигна, за да я отведе в кабинета на Милтън. Не се усъмни дори за момент, че нарочно я беше оставил да се мъчи цял следобед. Ако преди бе имала намерението да е любезна и почтителна, то сега беше просто ядосана и изгаряше от желание да се измъкне по-бързо от тук.

Дори не изчака прислужника да затвори вратата след себе си и направо мина към същността на въпроса:

— Дойдох, за да ви кажа две неща, лорд Алън. Моят...

— Къде са ти обноските, момиче? — прекъсна я остро той. — Седни.

Джулия усети как се подчинява и сяда на стола пред бюрото, който ѝ посочи. Направи го, без да се замисли заради властния му тон, който не търпеше възражения. Мъжът беше по-слаб, отколкото си го спомняше и косата му беше по-бледо кестенява. След като бе видяла Ричард наскоро, осъзна, че бащата и синът почти не си приличаха. Спомни си, че Чарлз също не приличаше на баща си. Явно синовете бяха наследили чертите на майка си.

— Сега — добави той учтиво, само за да подчертае невъзпитаното ѝ поведение — как е баща ти?

По лицето му се разля самодоволна усмивка. Нима току-що бе успял да наложи волята си над нея без дори и да се старае? Тя настръхна и скочи на крака.

— Оздравя.

Той се наведе рязко напред.

— Моля?!

— Баща ми се възстановява. Умът му отново функционира нормално и с всеки изминал ден укрепва все повече.

Очевидно, както всички останали, наред с лекаря на Джералд, Милтън не бе очаквал някога да чуе подобно нещо. Недоверието му пролича само за момент, преди да възвърне коравосърдечното си изражение.

— Колко... хубаво — отвърна сухо.

Не го беше грижа. Беше толкова жалък. Какъвто бащата, такъв и синът. Изведнъж Джулия осъзна, че Милтън най-вероятно е бил доволен от травмата на Джералд. Ако Ричард беше в Англия да се ожени за нея през последните три години откакто достигна пълнолетието си, то тогава семейство Алън щяха да притежават всичко, без да се налага да чакат смъртта на Джералд.

— Дойдох също да Ви кажа, че се срещнах с Ричард и нищо между нас не се е променило. Все още се мразим. И двамата се съгласихме никога да не сключваме брак.

Милтън я погледна с присвити очи:

— Наистина ли смяташ, че вашите желания са от значение? Ричард ще промени мнението си.

— Не, няма.

— О, напротив. Някъде след около седем месеца. Използвай това време, за да се приготвиш за сватбата си.

Джулия усещаше, че е на ръба да се разкрещи. Как можеше да говори с такава увереност без дори да е виждал Ричард? Започна да брои на ум до пет, после до десет, трябваше да продължи да брои още, но графът не спираше да я гледа със студените си сини очи и я изнервяше още повече на фона на и без това обърканите й емоции. Накрая избухна:

— Що за своеволие? Наистина ли мислите, че ще го откриете до седем месеца?

— Знам точно къде се намира той.

— Къде?

— Има ли значение? Това, което те засяга, е, че скоро ще може да те избави от моминството. Би трябвало да се зарадваш.

Не вярваше на ушите си. Защо благородниците влагаха толкова много усилия в това, да омъжат младите дами, едва станали от

скамейката на училищната стая? Той не ѝ отговори, вероятно защото не знаеше къде се намира Ричард, а това означаваше, че блъфира. Трябваше да е така.

— Ако имаше значение за мен, а то няма, това не променя факта, че... — изскърца със зъби тя.

— Осмеляваш се да спориш с мен? — попита я той настойчиво.

— Не, разбира се...

Джулия внезапно спря, осъзнавайки, че я плаши тона на гласа му. Мили Боже, как е живял Ричард с този мъж под един покрив през всичките години на своята младост и е успявал да му се противопостави до такава степен, че да се стигне до побоища? Беше споменал за едно набиване и дори се бе опитал да я обвини за това. Вече не се съмняваше, че е имало още много други. Осъзна, че ако графът бе получил попечителство над нея, най-вероятно също щеше да избяга, точно както Ричард... Всъщност не, не би направила такова нещо. Опекунството щеше да му предостави пълна власт и над грижите за Джералд. За нищо на света не би изоставила баща си на съмнителната милост на този човек.

От самата мисъл за това я побиха тръпки и бързо се поправи:

— Всъщност да, споря с вас. Разбирам и защо бихте излъгали, за да продължите тази непоносима ситуация.

— Как смееш? — извика той. Бузите му бяха почервенели от гняв.

Тя потрепери. Бе доволна, че бюрото му се намирало помежду им. Какво я беше прихванало, че да изговори тези до болка оскърбителни думи на господаря на областта, дори и да бяха истина? Ако беше мъж, със сигурност щеше да бъде предизвикана на дуел.

— Извинете ме — каза бързо тя — Това бе малко грубо, но...

— Непочтителна си също като Ричард. Колко си приличате.

Не харесваше особено да я сравняват с Ричард, но поне извинението ѝ беше накарало графа да се подсмихне подигравателно и да омекне при последната си забележка. Може би трябваше да си тръгне, преди да позволи на гнева да я обземе отново. Бе дошла тук с намерението, ако не успее да го разубеди, да му предложи пари за пореден път, тъй като адвокатите все още не бяха прехвърлили контрола за семейното имущество и финанси обратно на баща ѝ. Но

този човек не заслужаваше и пени след упорството му да продължи договора повече от колкото трябваше.

— Дойдох тук, за да сложа край на това споразумение миролюбиво, но виждам, че така или иначе, то вече е приключило — каза тя.

— Приключило?

— Да. Бях готова да спазя своята част от тази ужасна сделка, но не и Ричард. Той е зрял мъж и може да отстоява това си решение. Изглежда съм изоставена сама пред олтара.

— Не си изоставена пред олтара... все още. Но след седем месеца... — лорд Манфорд изсумтя.

— Съжалявам, но след седем месеца ще станат цели четири години. Така че, ако не доведете младоженеца веднага, аз не съм длъжна да го чакам повече. С благословията на баща ми, официално се отказвам от задължението си към сина ви — нещо, което Ричард направи много отдавна. Дойдох да ви уведомя само от учтивост, преди да е станало публично достояние.

— Разбирам — отвърна той с особена студенина в тона. — Баща ти тъкмо е започнал да се възстановява и ти решаваеш да му причиниш това страдание, просто защото не желаеш да изчакаш няколко месеца, за да се омъжиш?

— Баща ми ме увери, че ще устоим на „бурята“ — упорито отвърна тя.

За момент графът закри лицето си с ръце. Внезапно, за нейно изумление, изражението му коренно се промени. Отвърна ѝ с тон, който прозвуча сякаш е загрижен за нея:

— Трябва да разбереш, че баща ти казва това, което очакваш да чуеш, само защото те обича. Ще постъпя нехайно, ако не те предупредя за твое добро, какво наистина ще се случи, ако се откажеш от този годеж. Ситуацията няма просто да се отрази зле на теб и семейството ти. Причиненият скандал и неминуемите негативни последици върху предприятията Милър ще доведат до влошаване на състоянието на баща ти и ще попречат на пълноценното му възстановяване. Не искам това да се случи. Нима си склонна да поемеш отговорността за повторното разболяване на баща си? Не осъзнавах, че си толкова егоистично момиче.

Тя си пое рязко дъх. Под тази привидна загриженост той скриваше заплахата си. Знаеше, че е ужасно алчен човек, но да ѝ вменява чувство за вина само, за да я манипулира?

Тюркоазните ѝ очи яростно проблеснаха, когато му отвърна:

— И защо да чакам още няколко месеца? Вече ви казах, че се срещнах с Ричард миналата седмица и лично той ме увери, че няма да се ожени за мен! Какво толкова сте му казал, за да промени решението си? И ако не ми кажете, милорд, тогава смятам, че няма какво повече да обсъждаме.

Тя блъфираше. Графът бе изиграл добре картите си. Проклетият договор щеше да е валиден вовеки веков. Нямаше да подложи на риск здравето на баща си заради него.

Изненадващо той ѝ отговори този път:

— Каквото и да бях казал нямаше да му повлияе. Трябваше да му покажа колко погрешни са постъпките му. Той е длъжен да изтърпи наказание за дълга, който преднамерено остави на мое име, и за извършените кражби в миналото. Можеше да е само предупреждение, малък урок, ако бе разумен, но както винаги, той не се държа подобаващо. Вместо това сега ще изтърпи най-тежкото наказание.

Джулия не знаеше, че Ричард е извършил някакви престъпления, колкото и безобидни да бяха.

— Боже мой, ще вкарате сина си в затвора? — предположи тя.

— Затвор? — графът я погледна надменно. — Нашите затвори ще му се сторят като почивка в сравнение с наказателните колонии в Австралия, закъдето пътува сега. Би трябвало да си доволна, след като толкова го мразиш?

Графът я погледна внимателно и се усмихна тъжно. Джулия се бореше силно да не покаже обзелата я тревога и да задържи невъзмутимото изражение на лицето си.

— Сигурен съм, че ще се моли да се върне у дома след няколко седмици — продължи той, клатейки глава. — Тези затворнически лагери са толкова тежки. Така че пригответи се за сватбата си, момиче. Ричард ще бъде повече от готов да изпълни задълженията си и да се ожени за теб. След като условията за освобождаването му бъдат изпълнени, ще му позволя да се прибере у дома.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Джулия беше в шок през голяма част от пътуването до Лондон. Когато започна да разсъждава ясно, осъзна, че лорд Алън няма законово основание да използва британската колония за затворници по този начин. Мъжете трябваше да са осъдени, за да бъдат изпратени там. Явно графът бе използвал връзки, за да избегне съдебен процес. И тя би могла да използва контактите си. Но единствените благородници, които можеха да ѝ помогнат, бяха бащата на Карол и Джеймс Малъри, а Карол бе споменала, че баща ѝ е извън страната за месец.

Затова дори не се прибра вкъщи, а направо почука на вратата на Малъри. Беше успяла да се отърси от шока, но все още бе разстроена. Времето бе от изключителна важност, ако бяха задържали Ричард веднага след като го видя за последно преди повече от седмица. Графът бе сигурен, че корабът с престъпниците е отплавал. Искаше да го спре и да свали Ричард оттам, преди да е пострадал сериозно. Ако обаче бе заминал веднага след като го бяха качили на борда, можеше да има една седмица преднина!

Надяваше се да завари семейство Малъри сами, за да им изложи молбата си, но докато следваше икономата към гостната, чу и други гласове, част от тях, с американски акцент. Надяваше се поне Джеймс да си е вкъщи и да не отбягва роднините на жена си.

Тогава дочу един конкретен глас, който обясняваше:

— Прекарах цяла седмица в тази част на провинцията, търсих и разпитвах хора. Прекъснах планираното пътуване на брата на Ричард с неговия син, за да може да претърси къщата им и той го направи. Рич не е там. Дори проверих близките затвори. Идеите ми се изчерпаха, Габи. Няма го, просто е изчезнал.

Джулия разпозна Охър, приятелят на Ричард. Стигна до вратата точно, когато той млъкна. Джеймс също беше там, с невъзмутимо изражение на лицето, както винаги. Джорджина и Габриел седяха на дивана, и двете загрижени, а Габриел изглеждаше даже разстроена.

Дрю стоеше зад тях и бе положил ръка на рамото на съпругата си. Бойд и Охър се бяха разположили на канапето срещу тях.

— Знаем, че не би си тръгнал, без да ни каже — каза Габриел на Охър. — Той е тук някъде, просто трябва да разберем къде. Казваш, че мрази баща си? Затова ли никога не е говорил за него пред нас?

— Мрази и годеницата си. Ясно е защо не искаше да се връща.

Джулия трепна. Явно Охър бе обяснил за връзката ѝ с Ричард на групата, преди тя да се появи. Със сигурност обаче не очакваше да го чуе да казва:

— Тя трябва да бъде разпитана. Ще оставя това на теб.

— Нали не мислиш, че...

— Беше в района същия ден, а имаше и следи от насилие — явно е бил отведен от хана против волята му. Тя заплаши, че ще го убие — прекъсна я Охър.

— О, Боже, казах го в пристъп на гняв — намеси се Джулия с отвращение и привлече погледите на всички, влизайки в стаята. — Не бих го направила наистина.

Джеймс първи се съвзе от изненадващото ѝ откровение:

— Ти си другата половина на сгодената двойка? Да, разбира се, липсващ годеник и така нататък. Проклета ирония!

Габриел беше следващата, която се намръщи и попита Джулия:

— Защо твърдеше, че едва сега си го срещнала, ако си била сгодена за него през целия си живот?

— Носеше маска на бала и използва фалшиво име, когато ми се представи. Мисля, че беше Жан Пол — напомни ѝ Джулия.

— О, да, разбира се — отвърна Габриел и веднага попита: — Знаеш ли какво му се е случило?

— Да.

— Ох, слава на небесата!

— Не, няма за какво да благодариш — каза Джулия мрачно. — Сега се връщам от провинцията, където разговарях с баща му. Отидох да уведомя графа, че няма повече да се съобразявам с брачния договор, защото съм се срещнала с Ричард и двамата, като възрастни, се съгласихме, че бракосъчетание няма да има. Графът на свой ред ми каза, че синът му ще промени мнението си след седем месеца, затова да съм започвала да планирам сватбата. Отвърнах му, че няма да чакам дори и месец. След това той заплаши да разруши семейството ми.

Помислих, че блъфира за този странен срок от седем месеца, затова и аз блъфирах. Заявих му, че ако не ми сподели тази основателна причина, която ще промени решението на Ричард, няма да може да повлияе на намерението ми. И той го направи. Спомена някакви дребни престъпления, за които Ричард трябвало да понесе наказание и...

— Нещата, които е правил, за да накара баща му да се отрече от него? — намеси се Охър невъзмутимо.

— В кой затвор е сега? — Попита на свой ред Дрю. — Ще го измъкнем оттам.

— И аз помислих същото в началото — призна Джулия. — Но престъпленията му са били съвсем дребни и щяха да бъдат забравени, в случай че Ричард се бе подчинил на волята на баща си да се ожени за мен. Не го е направил. Затова графът го е изпратил в Австралия.

— Но Австралия отскоро е владение на Англия — изтъкна Джеймс. — Там няма нищо друго, освен...

— Именно — отвърна Джулия.

— Освен какво? — настоя Джорджина като гледаше ту единия, ту другия.

— Престъпници, мила моя. Когато изгубихме колониите си в Америка — обясни Джеймс с внезапна усмивка, тъй като по своеобразен начин именно тази война бе причина за първата им среща, — трябваше да изпращаме най-лошите си престъпници някъде другаде. Беше им лесно в Америка. Най-лошото, което можеше да им се случи, бе да чиракуват при някого. Не и в Австралия. Наказателните колонии там функционират едва от няколко години, но вече са известни с трудностите и ограниченията си. Това е дива, неопитомена земя. Осъдените работят до смърт, за да я опитомят.

— О, мили Боже! — въздъхна Джорджина. — Със сигурност бащата на Ричард не е знаел това, когато го е изпратил там.

— Напротив, знаел го е — каза Джулия със сподавен глас. Каква беше тази противоречива емоция? Трябваше да се прокашля, за да продължи. — Графът прави това, за да подчини Ричард на волята си. Той не е обикновен родител. Не съм вярвала, че някой може да бъде толкова жесток към собственото си дете.

— Може би Ричард не е негово дете — предположи Джеймс.

Джулия онемя, зяпнала насреща му, но Джорджина повдигна вежда:

— Имаш предвид, че...?

— Да. Лейди Алън доста обикаляше по време на лудите ми дни в Лондон.

— Не си го направил! — Джорджина въздъхна.

— Не, определено не съм. — Джеймс се подсмихна. — Беше прекалено лесна. Може и едва да започвах изтерзаната си кариера, но все пак предпочитах предизвикателствата. Според слуховете тя целенасочено слагаше рога на съпруга си от ненавист и се стараеше това да се превърне в скандал, който да стигне до ушите му. Бракът им бе уреден и тя не можеше да понася мъжа си.

— Затова го е наказала с незаконен син?

Джеймс повдигна рамене:

— Нямам представа какво е направила. Преживя един сезон на безразборни връзки в Лондон, а после се върна в провинцията. Не помня някога да се е появявала отново. Всичко това обаче са само предположения, мила моя. Може да е както казва Джулия — просто бащата на Ричард е един нетипичен родител.

— Ричард го нарече тиранин и спомена, че е бил пребиван — каза Джулия и добави — Това обаче не го е спряло да се бунтува.

Джеймс кимна:

— Звучи доста вероятно. Манфорд няма да е първият мъж, който изисква пълно подчинение от семейството си и налага все по-сурови наказания, ако не го получи. Ричард е избягал от гнева на баща си за доста години и може отново да го направи. Така че, веднъж щом се е добрал до него, Манфорд вероятно е съзрял в това последна възможност. Момчето все още го държи далеч от богатството, на което се е надявал. Не смятам, че възнамерява да го остави в колонията.

— Не, няма — каза Джулия стегнато. — Очаква жестокото преживяване да подчини Ричард изцяло. Дори намекна, че няма да уреди освобождаването му, докато това не се случи.

След миг Охър се изправи рязко:

— Ще разбера кога е заминал корабът. Ако е било миналата седмица, когато Ричард изчезна, може да ни отнеме седмици да го настигнем.

Бойд също се изправи:

— Не, конят ми е отпред, аз ще отида. Познавам тези докове по-добре от теб и колкото по-рано съберем повече информация, толкова по-добре.

Дрю се намеси:

— Някой от вас да отиде на „Тритон“ и да каже на помощник-капитана да събере екипажа. Можем да отплаваме с вечерния прилив.

— Няма да успеете да свалите Ричард от кораба — отбеляза Джулия.

— Ще успеем и още как! — каза Дрю с абсолютна сигурност.

— Не, няма — въздъхна тя. — Вие сте американец с американски кораб и американски екипаж, а Ричард е на британски затворнически кораб. Може да успеете да го спрете, но капитанът няма да освободи никой от затворниците по собствена воля. Ще трябва да обстрелвате кораба и Ричард може да загине в тази схватка.

— Джулия, не можем просто да ги оставим да го отведат в наказателната колония — настоя Габриел.

— Съгласна съм — отвърна ѝ Джулия. — Щях ли да съм тук ако не исках да ги спра? Но графът е задействал връзките си с благородниците, за да качи Ричард на този кораб, без да бъде съден. Необходима е намесата на също толкова влиятелен лорд, за да го освободим.

Всички в стаята веднага погледнаха към Джеймс Малъри. Той се намръщи също толкова бързо в отговор:

— Не — отсече с равен тон.

Джорджина се изправи и се приближи до съпруга си:

— Джеймс — беше всичко, което каза.

Той обърна намусената си физиономия към нея:

— Да не си изгубила ума си, Джордж? Сякаш не знам, че цялото това притеснение е за проклетника, който се топи по теб? Ще му помогна единствено и само да намери гроба си и нищо повече.

Джорджина пренебрегна думите му и му припомни:

— Освен това притежаваш и най-бързия кораб.

— Кораб без екипаж — отбеляза веднага. — Ще ми отнеме дни, докато събера...

— Може да използваш моя — намеси се Дрю. — Габи и аз ще дойдем с теб, естествено — Ричард е наш приятел.

— Няма да командваш кораба ми, янки — предупреди Джеймс зет си.

— Не, разбира се, че не.

Дрю се усмихна, докато заобикаляше дивана, за да седне до жена си. Явно тези двамата считаха въпроса за изяснен. Джулия, обаче, не бе толкова сигурна. Ала после видя как Джорджина прегръща съпруга си докато казваше:

— Ти си добър човек.

— Не, аз съм добър съпруг — въздъхна Джеймс. — Има голяма разлика.

Най-накрая Джулия каза:

— Благодаря ти, Джеймс. Признавам, че надеждата ми беше в теб. Не познавам други благородници достатъчно добре, за да ги помоля за такава услуга.

Джорджина все още не бе пуснала Джеймс и той повдигна златистата си вежда над главата на жена си:

— Само ми обясни, ако можеш, защо дойде тук да търсиш помощ за мъж, когото признаваш, че мразиш? Малко е противоречиво, нали?

Тя също повдигна вежда и отвърна:

— Мислиш ли, че бих предпочела той да се върне вкъщи прекършен и съгласен да се ожени за мен, въпреки че не го желае изобщо?

— Звучи логично — каза Джеймс. — Тъй като явно целият този годеж се върти около парите, предполагам, че вече си опитала да купиш разтрогването на договора?

— Баща ми е опитвал повече от веднъж, но графът винаги е отказвал. Искане да получи достъп до цялото ни богатство чрез този брак.

— Този отвратителен договор му позволява това?

— Не. Но той е благородник, а баща ми не е. Винаги е предполагал, че като роднина, ще има постоянен и неограничен достъп до средствата ни. Проклета да съм, ако предам вековете усърдна работа на семейството си на алчността на един мъж. По-скоро бих го убила, отколкото...

— Искаш ли да го убием вместо теб?

Джеймс каза това с толкова сериозен тон и изражение, че Джулия за миг се уплаши, че не се шегува.

— Не, разбира се, че не. Не го мисля наистина. Имам ужасния навик да говоря неща, които не мисля в моменти на гняв, а графът ме вбесява до такава степен, че ми иде да се разкрещя.

— Моля те, недей.

Тя се усмихна на сухия му тон:

— Манфорд е извършил тази ужасна постъпка, преди да разбере за възстановяването на баща ми. До тази седмица той никога не се е съмнявал, че ще се съглася с договора, за да уважава думата на родителите си. Нямало е как да знае, че веднага след събуждането си баща ми незабавно ще ме освободи от обещанието ми. Все още в неведение за този факт, и твърдо решен да накара Ричард да му се подчини, вероятно е помислил, че така ще получи всичко желано. Сега, когато Джералд вече е по-добре, това определено няма да се случи. Бих искала да отплавам с вас, ако не възразявате. Ричард и аз трябва да се справим със ситуацията около нашия годеж и да намерим начин това да не се повтаря. А и той няма да се задържи тук дълго след като се върне.

— Какво значение има, след като имаш благословията на баща си да пренебрегнеш този договор?

— Все още е важно, поне докато се възстанови напълно. Не мога да рискувам нещо да застраши неговото здраве, включително и скандалът, който графът обеща да последва, ако аз се отметна.

Джеймс кимна:

— Както желаете.

Джорджина пусна Джеймс и се отправи към вратата:

— Отивам да приготвя багажа.

— Ще опаковаш моя багаж, Джордж — каза Джеймс непреклонно. — Ти няма да се доближаваш до този проклет пират отново.

„Пират“ звучеше малко странно в случая, помисли си Джулия, дори някак лековато, изречено от Джеймс. Но изглежда никой друг не мислеше така.

Джорджина се завъртя:

— Ще ме накараш да пропусна пътуване, което звучи доста интересно, само заради някаква си ревност?

Златистата му вежда подскочи нагоре:

— Нима се съмняваш?

— Но...

— Вече постигна немислимото, Джордж. Съгласих се да спася нещастника. Не си играй с късмета си.

Тя кимна неохотно. Той се размекна колкото да добави:

— Няма да изпуснеш нищо, скъпа моя. Ще настоявам за освобождението му, само ако разполагам с необходимите документи. А знам кого точно да потърся за тях. Хайде! Всички на борда. Да побързаме. Ще се върнем след няколко дни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Джулия използва думите на Джеймс Малъри, за да успокои баща си късно същия следобед, като му каза, че няма да отсъства дълго. Вината я застигна, докато разказваше какво беше започнала, като включи и разказ за причиненото на Ричард от баща му и предсказанието на графа за падението на семейство Милър. Скандалът и всички последствия от него нямаше да отшумят, както смяташе баща ѝ. Графът щеше да се погрижи това да не им се размине.

— Толкова съжалявам — заключи тя. — Научих се да правя каквото е необходимо без предварително да го обсъдя с някого, а това беше неотложна задача. Всичко е уредено, лорд Малъри се съгласи да помогне. Корабът му отплава при следващия прилив и аз ще съм на него.

— Ти? Защо?

— Защото отказвам да се съобразя със злонравието на лорд Манфорд. Трябва да има начин да се измъкна от този договор, без да му позволя да навреди на бизнеса ни и да опетни доброто име на семейството. Ричард предпочете да изчезне, но това не е вариант за мен. Затова ще му помогна да излезе от тази ужасна ситуация, създадена от собствения му баща. Така той ще бъде задължен да ми помогне да измислим как да сложим край на всичко.

— На това ли се надяваш?

— Да, разбира се.

Защо се бе изчервила, докато го казваше. Още не можеше да разбере. Баща ѝ явно не успя да забележи, защото каза само:

— Наистина си пораснала, нали, скъпа моя?

Не се чувстваше такава, докато стоеше на палубата на „Мейдън Джордж“ три дни по-късно. Необятният океан наоколо можеше да накара всеки да се почувства малък и незначителен. Дори корабът на затворниците беше просто точка на хоризонта.

Джеймс и Дрю бяха забелязали другия плавателен съд миналата нощ. Щяха да го настигнат по-рано, ако не бяха навлезли в буря при пресичането на Ла Манша. Корабът на Джеймс беше необичайно бърз, защото при последното плаване бяха махнали всички оръдия, тъй като скоростта беше от изключителна важност. Каторжническият кораб бе напуснал Лондон само два дни преди тях, а не цяла седмица по-рано, както първоначално мислеха. Очевидно корабите с престъпници можеха да останат в пристанището на Лондон в продължение на седмици или дори месеци, защото не потегляха, без да са запълнили трюмовете си.

Джеймс настояваше да изчакат до сутринта, преди да скъсат разстоянието между корабите. Никой не се противопостави, заради разумното му обяснение. Не искаше британските офицери, които с нетърпение очакваха да се излегат в леглата си за почивка, да вземат прибързани решения. Това можеше да доведе до излишен конфликт.

Габриел се присъедини към Джулия докато „Мейдън Джордж“ се опитваше да настигне затворническия кораб. Не каза нищо, просто предостави мълчаливата си подкрепа. Джулия имаше нужда от това. Опасяваше се, че ще открият Ричард болен, заради това изпитание, може би дори физически наранен отново, прекалено изтощен, за да може да го убеди. А тя щеше да има на разположение само няколко дни.

Неусетно взе да споделя на новата си приятелка за годеника си. Каквото и да им беше казал Охър, то би било версията на Ричард. Не че искаше да се покаже невинна, тъй като не беше. Нейният избухлив характер и хапливите, превзети забележки на Ричард се бяха оказали опасна комбинация. И двамата бяха еднакво виновни за това, че не се разбираха.

— Имах толкова избухлив нрав тогава — призна Джулия, приключвайки историята. — А той сякаш винаги знаеше как да го провокира.

— Все още ли си избухлива?

Джулия се подсмихна:

— Не знам наистина! Не си спомням да съм изпадала в такива състояния след последното посещение на Ричард. Но само мисълта за него все още ме вбесява, затова и спрях да мисля за него.

— Не ми прилича на Ричард, когото аз познавам — каза Габриел. — Откакто го срещнах за първи път, той винаги е бил безгрижен чаровник, вечно усмихнат, постоянно се закача или шегува за нещо с приятелите си. Изглеждаше сякаш няма капка сериозност в него.

При тези думи, Джулия усети вълна на тъга и вина, която обърна стомаха ѝ. Дали не бе отнела радостта от живота му, когато бяха деца? Бе зървала мъжа, който Габриел познаваше и на когото държеше. Закачливият чаровник, с когото се бе срещнала на бала, преди да разбере кой всъщност е той. Галантният мъж, който скочи и пропъди пчелата от нея, въпреки нараненото си тяло. Смеещият се мъж в странноприемницата, който я хвърли на леглото си и я целуна — това определено не беше Ричард от детството ѝ! Разбира се, сега беше възрастен, а нейният стар противник се появи отново веднага след тази целувка.

— Права си, описваме двама различни мъже — каза Джулия тихо. — При всички мои срещи с него, през годините, не съм го виждала дори веднъж да се усмихне. Ако се случеше да го стори, усмивката му бе презрителна.

— Изумително е как няколко години могат да променят някого, нали? — каза Габриел.

— Годините, може би, но по-вероятно са били обстоятелствата. Ти си срещнала и опознала човек, който е оставил грижите зад гърба си. Далеч от баща си и заплахата от нежелана женитба, предполагам, е открил спокойствието и се е превърнал в човека, който е можел да бъде без баща тиранин. А и съм сигурна, че пак ще бъде мъжът, който познаваш, след като приключи с всичко това.

— Но и на теб не ти е било леко, нали? С този нежелан брак, надвиснал над главата ти.

— Не беше толкова зле, когато бяхме деца. Веднага след като се приберях от онези срещи или пък Ричард си тръгваше, животът ми се връщаше към нормалния си ход и бях доста щастлива. Едва, когато достигнах възраст за женене започнах да се тревожа за бъдещето си. Все пак искам да имам деца, истински съпруг. Любов.

— Имаш ли някого предвид?

Джулия се засмя горчиво:

— Била съм сгодена през целия си живот и то за благородник. Всички знаят това. Мъжете, които познавам, се отнасят към мен като

към вече омъжена жена. Имах намерение да започна да си търся съпруг — достатъчно време мина, а и мислех да обявя Ричард за мъртъв. Тогава той се появи и развали плана ми.

Габриел трепна:

— Това е толкова тъжна ситуация. Ричард никога не ми е давал повод да се тревожа за него допреди заблуденото му увлечение по омъжена жена, но това е нищо, в сравнение с изпращането му в наказателна колония на другия край на света! Кой може да си представи, че съществува баща като неговия? — Габриел въздъхна. — Не бих се изненадала, ако Джеймс е прав. Графът вероятно не е истинският баща на Ричард и се е отнасял към него с омраза, защото е бил принуден да приеме и отгледа извънбрачното дете на жена си.

— Имаш предвид изкривено наказание за нейните грехове, наложено върху момчето... чисто отмъщение?

Габриел кимна:

— По-разбираемо е от това, родител да бъде толкова жесток, освен ако не е луд.

— Не, той не е луд. Ако е, значи успява да го скрие добре с нормално поведение.

— Охър каза, че Ричард наистина ненавижда баща си, затова не се и съмнявам, че би предпочел да е незаконно роден.

— Това не помага на затруднението ни — каза Джулия. — Дори и да се изправим срещу графа с тази информация, той няма да ни даде договора. По закон Ричард носи неговото име и заради това трябва да изпълни дълга си, дори да не е негов син.

— Време е да слезете от палубата, дами — каза Дрю, приближи се до жена си и сложи ръка на кръста ѝ. — Въпреки че присъствието на приятелите и годеницата на Ричард е важно за освобождението му, Джеймс не иска разсейващото въздействие на дами, които стоят на палубата.

Габриел изсумтя срещу съпруга си:

— Корабът е отплавал преди пет дни от Англия. Все още не са зажаждали толкова за жена.

— Искаш ли да поспориш с Джеймс за това?

Габриел се подсмихна:

— Няма начин. Ела, Джулия. Може би е по-добре да оставим Ричард да се измие, преди да говорим с него. Не се и съмнявам, че ще е

първото, което ще стори, след като е бил затворен повече от седмица. Толкова е педантичен спрямо външния си вид. Може да се облече в парцали, но трябва да са чисти парцали! Винаги съм смятала това за малко странно, но просто нямах представа, че е благородник. Определено е по-разбираемо, след като вече знам. Титулуваните мъже явно са отгледани винаги да показват най-добрия си вид.

Джулия осъзна колко малко знаеше за мъжа, за когото бе сгодена цял живот. Но трябваше да се съгласи с последната забележка на Габриел. Не можеше да си спомни някога да е виждала Ричард да не е спретнат и чист. Дали това не бе поредното правило на графа, че на момчетата не им е било позволено дори да се изцапат?

Почти се бяха изравнили с другия кораб. Джулия дори не бе забелязала — толкова се бяха унесли в разговора. Изведнъж бе скована от силно вълнение.

— Радвам се, че сте толкова уверени в успеха на начинанието ни — каза тя на двойката.

Дрю ѝ отвърна:

— Не се тревожи. Не познавам мъж, който да може да извива ръце по-добре от Джеймс Малъри.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Джеймс извика Дрю, преди да се качи на кораба с каторжниците. Беше се издокарал за случая. Обикновено не си правеше труда да изглежда толкова изискано, но днес се бе постарал. Бежовото му сако бе с чудесна кройка, ботушите му блестяха и жилетката бе от най-фина коприна, въпреки че бялото му шалче не бе обичайно за него.

— Ти ела с мен — каза Джеймс. — Ако капитанът отрече участието си в този заговор, някой, който познава Ричард, ще трябва да слезе в трюма и да го открие.

— Да разбирам ли, че ти не би желал това?

— Не е въпрос на прищевки, янки. След като покажа колко високопоставен и могъщ съм, за капитана ще е по-правдоподобно, ако откажа да сляза в трюма и предоставя тази тежка задача на прислужника на Ричард. Вонята, нали разбираш. Със сигурност там вече смърди.

Дрю сподави смеха си:

— Значи аз ще играя ролята на слуга, който не може да си позволи да е придирчив?

— Точно така и да не си продумал и една думичка или веднага ще издадеш от къде си.

— Е, стига, де. — Дрю се захили. — Американците са също толкова добри слуги като англичаните.

— Може би, но английски благородник никога няма да вземе на работа такъв.

Това беше стара закачка. Джеймс беше прекалено голям привърженик на идеята, че американците са варвари, за да си признае, че всъщност тя не е вярна. Дрю се беше имунизирал срещу тези саркастични забележки през годините. Или поне срещу повечето от тях.

Капитанът не ги посрещна на палубата, но те бяха отведени право в каютата му. Това бе доста очебийна тактика за установяване на превъзходството му. То бързо се изпари с представянето на Джеймс:

— Джеймс Малъри, виконт Райдинг. Радвам се, че ни приехте, капитан...?

— Кантел — каза мъжа, скачайки на крака зад бюрото си.

— Капитан Кантел — Джеймс наклони главата си леко за поздрав. Дрю можеше само да се възхити на тактиката на Джеймс. Порано Дрю бе извикал откъм палубата, че има неотложен въпрос за решаване, което накара екипажа на другия кораб да снижат платната си и да се приготвят за посещение. Но Джеймс току-що бе успокоил капитана със своя сърдечен поздрав. За да го остави неподготвен за *нападението...*

Джеймс отпрати първия залп като извади официалните документи от вътрешния джоб на самото си и ги постави на бюрото. Капитанът го погледна любопитно, повдигна ги и зачете единия, при което веднага се намръщи. Джеймс не го изчака да приключи с четенето:

— Както виждате, до вниманието ни достигна, че транспортирате невинен мъж. Следва веднага да го освободите и да ми го предадете.

Капитан Кантел не отговори веднага. Продължаваше да чете, след което очите му се разшириха.

— Един от затворниците е благородник? Грешки от такава величина не се случват, лорд Малъри. Няма човек с такова име на кораба ми.

— Не съм си и помислял, че сте глупав — отбеляза Джеймс сухо. — Но ще приема, че вече напълно разбирате последствията от участието си в този заговор, затова не ви виня, че се опитвате да го отречете.

Лицето на капитан Кантел почервения:

— Наистина, нямам представа за какво говорите. Мога да ви покажа списъка. Всеки затворник в трюма е описан и е налице. — Тогава изръмжа на моряка, който ги бе придружил: — Иди да ги преброиш.

— Остани на мястото си — Джеймс отмени изречената заповед с тон, който парализира мъжа от екипажа.

— Вижте сега... — Кантел започна да се бунтува.

— Не смятате наистина, че ще ви дам възможност да скриете доказателствата, нали?

— Не ме обиждайте повече от това, лорд Малъри.

— Или?

Дрю изпъшка вътрешно. Джеймс трябваше да показва превъзходството на по-висшестоящ офицер в тази битка, а не да смазва с гюлета, но Дрю трябваше да се съгласи, че зет му бе привикнал да прави второто.

Джеймс не остави възможност на мъжа да отговори и добави:

— Не мислите наистина да ми се противопоставите, нали? — Изведнъж сграбчи моряка до него за ризата, повдигна го и стовари як юмрук в лицето му. Остави човека да се свлече бавно на пода, вече в безсъзнание, преди да погледне към капитана отново и да каже с ясна заплаха в гласа: — Не ви съветвам да го правите.

— Това е безчинство — капитанът повиши глас, но в изявлението му липсваше ожесточеност.

— Съгласен съм. Благородниците на страната не получават такова отношение, без значение какви са престъпленията им. Наясно сте с това, нали?

— Разбира се.

— Много добре. Въпреки точната си преценка, ще приема, че може би действително не знаете нищо за случая. Предполагам, че синът на графа може да ви е бил предаден с фалшиво име, може дори да е бил в безсъзнание и вследствие на това, неспособен да поправи нанесеното му оскърбление, преди да е станало прекалено късно. Въпреки че — добави Джеймс разумно — по-вероятно е да е крещял кой е в действителност достатъчно силно, че да бъде чул чак в Лондон.

— Пазачите не биха му повярвали — каза Кантел бързо, явно предпочитайки последната версия на Джеймс в случай, че трябваше да предаде затворника си. Беше достатъчно глупав, обаче, да опита още веднъж да избегне това, като добави: — Ще разпитам пазачите веднага. Ще видите, че някой е бил информиран погрешно относно местонахождението на лорд Алън.

— И ще изгубите още от времето ми? Не мисля. Имате три варианта. Предайте лорд Алън веднага и може да успеете да уредите получаването на комисионна, като се върнете в родината. Доста се съмнявам, че ще стане, но съм сигурен, че този вариант е по-приемлив от арестуването ви на следващото пристанище.

— Нямате тази власт!

— Съмнявате се в титлата ми, така ли? Предполагам не сте чували за семейството ми? — Тогава Джеймс добави с потресен тон: — Мили Боже, трябва ли наистина да споменавам имена?

Дрю почти се изсмя. Но опитът на Джеймс да намали напрежението, ако това целеше коментарът му, проработи.

— Това не е необходимо — каза капитанът. — Семейството ви е добре познато, лорд Малъри. Нека преминем към трюма да проверим дали този липсващ лорд погрешно е качен на моя кораб. — каза капитанът, отстоявайки невинността си до край.

Джеймс не можеше да бъде излъган. Като повдигна тъмнорусата си вежда, той каза:

— Аз? В недрата на затворнически кораб? Със сигурност няма да се случи. Слугата на Алън е тук, за да го разпознае. Издайте директна заповед за освобождаването.

Капитанът кимна отсечено и отиде до врата да извика помощник-капитана, преди да се върне зад бюрото си. След няколко минути мъжът пристигна.

Помощник-капитанът се втренчи, в припадналия на пода моряк, с влизането си в кабината. Това накара капитанът нетърпеливо да обясни:

— Дисциплинарен въпрос. — И добави: — Тези господа са дошли да освободят невинен мъж, който по погрешка сме качили на борда. Ако е вярно, той трябва да бъде освободен незабавно. Неговият слуга е тук, за да го разпознае.

Дрю излизаше от каютата, следвайки помощник-капитана, когато чу капитан Кантел да пита Джеймс:

— Какъв беше третият вариант, лорд Малъри?

— Да ви убия.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Мислех, че с мен е свършено. Няма да повярвате с какви наказания ни се заканваха пазачите — каза Ричард.

Бе се изкъпал, а Охър беше донесъл чантата с дрехите му, за да има чисти, в които да се преоблече. Сега всичко, за което мислеше, бе храна и как да се натъпче, докато не може да побере нито хапка повече.

Не бе вкусвал сносно ядене откакто го бяха извели от странноприемницата в близост до Уилоу Уудс преди повече от седмица. Докато чакаха да отплават на кораба не сервираха нищо, освен овесена каша, но поне с нея имаше и пресен хляб. След като потеглиха, престанаха да им дават хляб с кашата, а един от пазачите се бе изсмял, че дори помията, която ядяха, също щяла да изчезне с намаляването на запасите заради липсата на пристанища, в които да заредят през втората половина на тримесечното им пътуване. Голяма част от неиздържливите затворници вероятно нямаше да оцелеят до края на пътуването. Стражите не спираха да се гаврят — постоянно заплашваха с гладуване, работа до припадък, удари с камшик по приумица на пазачите, затваряне в килии, толкова малки, че мъжете да не могат да се изпънат в цял ръст, докато спят. Разказваха как престъпниците в колонията се избивали един друг, само и само да бъдат обесени — тяхното бягство от този ад. Така говореха на затворниците на кораба, за да знаят какво ги чака, ако случайно оцелеят по време на пътуването.

— Наистина ли баща ти те е пратил там? — попита Дрю.

— Да, и това изобщо не ме учудва. Дори си имаше биячи, които ме пребиваха и ме заключваха в стаята ми.

— Не е същото — отбеляза Дрю с печален тон. — Но как са успели да те качат на кораба без необходимите документи?

Дрю и Охър правеха компания на Ричард в главната каюта пред масата, отрупана с храна.

От момента, в който Дрю се появи в трюма на затворническия кораб, и оковите бяха махнати от ръцете и краката му, Ричард бе на

ръба да избухне в смях. Все още не вярваше на случващото се и бе преизпълнен с облекчение. Бе се надявал и молил да бъде спасен преди каторжническият кораб да отплава, но съвсем беше изгубил надежда, когато потеглиха.

— Баща ми е приятел с местния съдия — обясни Ричард. — Но още по-лошото е, че капитанът на кораба е негов брат. Той не искаше да ме вземе и те се скараха. Предполагам, обаче, че дължеше услуга, след като накрая се оказах при останалите затворници. Не вярвам, че капитанът знаеше кой съм, но дори и да му бяха казали, това нямаше да има никакво значение. А вие как ме открихте? Пребихте баща ми до смърт, за да го накарате да си признае?

Ричард зададе въпроса на Охър, като се надяваше отговорът да е положителен, но приятелят му се усмихна криво и каза:

— Не, това даже не ми хрумна. След като накарах брат ти да претърси дома ти и той ме увери, че баща ти се държи съвсем естествено, аз...

— Този човек няма никакви емоции — прекъсна го Ричард. — Така че поведението му не би издало нищо.

— Дори да ликува, че най-накрая е постигнал своето?

— О, разбира се — каза Ричард горчиво, — но ще запази тази победа за себе си. Не би позволил на Чарлз да забележи. Знае, че брат ми и аз сме близки и ако разбере, това ще унищожи жалкото им примирие.

— Е, какъвто и да е случая, погрешно заключих, че баща ти няма нищо общо.

— Щеше да е по-добре ако брат ми не бе научил, че съм изчезнал. Не ми харесва мисълта, че се тревожи за мен.

Дрю се изсмя:

— Но иначе няма проблем всички ние да се тревожим?

Ричард се захили:

— Очаквах вие да ме спасите и затова за вас беше наложително. Но Чарлз нямаше да има и идея как да ме измъкне от тази каша.

— Не съм го оставил да се притеснява — Охър увери Ричард. — Казах му, че и друг път така си изчезвал и вероятно просто не съм открил бележката, в която ми го казваш. По моя молба рано на следващата сутрин той претърси къщата, така че трябва да си бил отведен оттам още предната нощ.

— Да, веднага след разпита на баща ми бях отведен директно към затвора за през нощта, а на разсъмване ме захвърлиха в една карета на път за лондонските докове.

— По дяволите, проверих и затворите, но едва на следващия ден. След като претърсвах цялата околия почти седмица, идеите ми се изчерпаха и се върнах в Лондон.

Ричард се намръщи:

— Не разбирам. Как ме открихте тогава?

— Колко досадно — каза Джеймс при влизането си. — Можете да го нахраните в неговата каюта, а не в моята.

Ричард скочи на крака, тялото му се напрегна инстинктивно и се подготви за следващата порция от смъртоносните юмруци на Малъри:

— Твоята каюта?

— Успокой се, Ричард — намеси се бързо Дрю. — Нямаше да успеем без неговата помощ. Капитанът на кораба щеше да ни се изсмее, ако бяхме поискали освобождаването ти. Благородник те е качил на този кораб и трябваше да се намеси друг благородник, за да те свалим от там.

— Всъщност — каза Джеймс, като се отправи към бюрото и седна на ръба му, — веднага след като споменах за незаконното му деяние, да превозва английски лорд, капитан Кантел се опита да отрече, че си на кораба. Обаче можех да помириша вината му. Затова, за да получа съдействието му, просто споменах какви ще са последствията.

Дрю избухна в смях:

— Наистина успяваш да наложиш мнението си доста необичайно.

Джеймс повдигна рамене:

— Умение.

Беше оставил вратата отворена. Габриел влетя и с вик на радост се втурна към Ричард да го прегърне. Смеейки се, той я завъртя в ръцете си. Дяволите да го вземат, беше хубаво да е отново с приятелите си. Бе започнал да мисли, че няма да ги види никога вече.

— Господи, Ричард, никога повече не ми го причинявай! — възкликна Габриел.

— На теб? — подсмихна се той.

Тя направи крачка назад и леко го удари по гърдите:

— Сериозна съм! Беше също толкова ужасно, както когато Лакрос отвлече баща ми и го остави в тъмницата си, за да се докопа до мен. Но този пират беше зъл човек и нямаше да се поколебая да го залича от картата на моретата. А това беше британски кораб. Не можехме да стреляме по него, за да те измъкнем, без да започнем нова война!

— Радвам се, че не сте го направили! Не си мисли, че щеше да ми хареса да потъна заедно с кораба, ако бяхте успели!

— Е, и за това също се досетихме — намуси се тя.

Тогава Ричард погледна към Джеймс и измърмори:

— По дяволите, май трябва да ти благодаря.

— Недей — отвърна Джеймс. — И двамата знаем какви са отношенията ни. Нямаше да съм тук, ако съпругата ми не беше с меко сърце.

Ричард грейна от удоволствие, че Джорджина се е намесила, за да му помогне, но бързо се усети и прикри емоцията си. Не искаше още един бой от Малъри. Ала все още беше объркан. Дори ако Абел Кантел бе имал угризения на съвестта да престъпи закона, а Ричард не можеше да се сети за друг, който би могъл да задвижи освобождаването му, съдията нямаше как да знае кои са приятелите на Ричард, за да ги осведоми за случващото се.

— Все още искам да знам как... — започна той, но спря внезапно.

И тогава видя Джулия на вратата. Един поглед към нея и той почувства странна смесица на гняв и желание. Тя все още бе бързо палещата фурия, която си спомняше, но сега разполагаше и с други средства за въздействие. Нейното сладко тяло. По дяволите, тази жена бе доста добре оформена, а той се ненавиждаше, за това, че толкова много я желаше. В следващия миг погледът му срещна нейния и гневът надделя. Всичко се свързваше с нея — тя бе причината за бацината му алчност, която този път едва не го уби. Не се съмняваше, че това щеше да е крайният резултат.

— Колко... неочаквано — каза той язвително. — На друго решение на проблема ли се надяваше, Джулс?

Тя се намръщи:

— За какво намекваш?

— Знам, че малко се поотнесохме при последната ни среща. — Очите му я обходиха неприлично. — Но сигурно помниш как ми обясни, че ще ме обявиш за мъртъв... или ще платиш на някого да ме убие. Не ми казвай, че си платила на баща ми да свърши мръсната ти работа? — При вида на шокирания ѝ израз, той добави ядосано: — Не? Няма значение, просто стой далеч от мен. Това нямаше да се случи, ако не бяхте ти и проклетите ти пари.

Тя се обърна и излезе. Последва пълна тишина. Той се огледа неспокойно и видя как приятелите му го гледат потресено.

Джеймс каза презрително:

— Какъв задник!

Това, което предизвика защитната реакция на Ричард, бе разочарованието в очите на Габи:

— Какво? Нямах никаква представа за отношенията ни. Тя щеше да бъде във възторг, ако бащиното наказание бе довело до кончината ми.

— Всъщност, Ричард, вече чух и двете версии на тази детска вражда — каза Габриел с погнуса. — Вражда, която е излязла от контрол, защото не сте могли да се разберете. Ако тя беше момче, щяхте да си счупите носовете и да се смеете за това като пораснете.

— Тя наистина ми счупи носа — каза Ричард и заби пръст в малката подутина на носа си.

— Жалко — намеси се Джеймс, — надявах се аз да го направя.

Нито Габриел, нито Ричард обърнаха внимание на шегите на Джеймс, защото тя продължаваше да го мъмри:

— Да, и защото ти не би ударил момиче, вместо това си я повесил от балкона.

Той почервения, засрамен, че тя знае. Не беше горд от постъпката си. Просто му беше писнало да кърви всеки път, когато Джулия се приближеше достатъчно, за да го ухапе. Но Габриел не бе приключила и искаше да го накара да се почувства виновен.

— Нямаше да имаме никаква идея къде да те търсим, Ричард, ако Джулия не беше дошла и не ни бе казала какво е сторил баща ти. А тя го направи, защото не искаше това да ти случи.

— Говорила е с баща ми? — не можеше да повярва Ричард.

— Тя помоли Джеймс да те спаси. Охър, Дрю и аз дойдохме в случай, че можем да помогнем по някакъв начин. Звучи ли ти сякаш тя

иска да те види мъртъв?

Ричард въздъхна:

— Изглежда й дължа извинение.

Джеймс не можеше да устои да не добави:

— Мислиш ли?

Отново бе пренебрегнат. Излизайки, Ричард каза:

— Извинете ме, отивам да си сърбам попарата.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Джулия едва затвори вратата на каютата си и очите ѝ се напълниха със сълзи. Гняв и болка я разкъсваха отвътре. Неспособна да контролира силните си емоции, тя отново се почувства като малко момиче — безпомощно, слабо и неспособно да спечели спор с него. Как можеше Ричард да е толкова отвратителен след всичко, което бе направила за него?

Нямаше никакъв смисъл да бърше сълзите, които не спираха да текат по страните ѝ затова приближи умивалника, и опита да подсуши лицето си, когато чу вратите в коридора да се отварят и затварят. Погледна зад себе си и се вторачи в дръжката на вратата. В следващия миг се втурна да заключи, но беше прекалено късно.

— Естествено, че ще си в последната каюта, която проверявам — измърмори Ричард, като затвори вратата след себе си.

Дори не попита дали може да влезе. Толкова типично за него. Звучеше огорчен. Но тя мислеше само как да скрие следите от сълзите, които той бе предизвикал. Обърна му гръб и избърса очите и бузите си с кърпата.

— Плакала ли си? — попита той подозрително.

— Не — бързо отрече тя. — Миех си лицето, но чух врявата, която вдигах и побързах да заключа.

Тя се обърна. Той се усмихваше, но не подозрително, а някак смутено. Видът му с нищо не подсказваше ужасното преमेждие, през което бе преминал. Дългата му черна коса бе чиста и вързана спретнато отзад. Носеше свободна бяла риза, прибрана в черни бричове, които бяха напъхани във високите до коляно ботуши. Последните бяха доста очукани, вероятно ги бе носил цяла седмица, но дрехите бяха чисти. Синините по лицето му бяха заздравели, и бе толкова невероятно красив, че тя се усети как го зяпа почти като хипнотизирана, което още повече я разяри.

— Смятам, че ти дължа извинение — каза той.

— Мислиш ли? — сопна му се грубо.

— Недей да започваш и ти като Малъри — предупреди я той.

Джулия рязко си пое дъх. Така ли трябваше да се извини един мъж?

— Просто излез! Ти не ме понасяш. Аз теб също. Знаеш го много добре, така че вратата е ето там.

Той не помръдна. Изглеждаше смутен, когато каза:

— Габи спомена, че си ходила да се видиш с баща ми и така си разбрала какво става. Но защо си го направила? И кога? Мога да се закълна, че те видях да се отправяш обратно към Лондон онзи ден, когато се видяхме в страноприемницата.

— Наистина се върнах вкъщи. Но трябваше да направя последен опит да разтрогна договора по мирен начин, затова се върнах в Уилоу Уудс. Усилията ми бяха напразни. Под формата на фалшива загриженост баща ти ми даде ясно да разбере какво ще се случи със семейството ми, ако не се подготвя за сватбата си. Мислех, че блъфира, че те е виждал и се опитва да ме убеди, че наистина ще имаш желание да се оженим. Най-накрая ми каза защо ти би се съгласил и какво е направил, за да го постигне.

Ричард потрепери:

— Има моменти, когато наистина си сладка. — Той ѝ се ухили.
— Приемаш ли извинението ми?

Тя бе прекалено разстроена, за да е милостива. Беше удивена, че е отговорила на предишния му въпрос, без да му се развика. Но сега?

— Шегуваш ли се с мен? Ще трябва да ми се извиняваш хиляди пъти, за да уталожим цялата болка, която си ми причинил.

— Винаги ли трябва да преувеличаваш? Никога не съм те наранявал, просто те ядосвах. Има голяма разлика.

— Знаеш ли колко много неща пропуснах заради теб, докато растях? Нито едно момче не флиртуваше с мен, защото вече бях отредена. Нямах своето вълнуващо представяне в обществото, докато всичките ми приятели планираха техните. Защо? Защото вече бях сгодена! Трябваше да се омъжа преди три години. Сега обществото ме нарича стара мома!

Всяко изречение, което тя изричаше, звучеше като обвинение и го накара да се скове:

— Значи по-скоро би желала да бях останал, за да се оженим и да се избием? — попита той скептично.

— Нямах да го направим, магаре такава.

— Закле се, че...

Тя го прекъсна:

— Казвам неща, които не мисля, когато съм ядосана. Ти не го ли правиш?

— Не говоря за предумишлено убийство. Говоря за моментно насилие. Много добре знаеш, че никога не си можела да се контролираш.

— Няма значение. Не съм способна да убия човек, дори и теб. Така че колкото и да ме вбесяваш, никога няма да се стигне до там.

— Как ли пък не. Ти ми отхапа ухото! Да не си забравила?

Тя изсумтя:

— Сега кой преувеличава?

— Опита се, Джулс. Срещите ни винаги завършваха с кръвопролитие.

Тя се изчерви от думите му:

— Ти беше прекалено силен. Как иначе можех да се боря с теб?

— Не беше нужно да се бориш въобще! — отвърна той с раздразнение.

— Ти нарани чувствата ми — каза тя с тих глас, устната ѝ започна да трепери, очите отново заблестяха. — Винаги си го правил. Тогава не бях достатъчно умна. Нямах подходящите хапливи отговори, за да ти се отплатя подобаващо.

— Мили Боже, плачеш ли?

Тя рязко се извърна:

— Излез.

Той не го направи. Чу го да се приближава, вместо да се оттегли. След миг вече можеше да го усети зад себе си. И тогава той сложи ръце на раменете ѝ. Бе твърде много за крехките ѝ емоции. Обърна се и заудря с юмруци гърдите му. Той я обгърна с ръце, за да я спре, но тя откри, че докосването му ѝ действа странно успокояващо. Дали се опитваше да я утеши? Това я накара да заплаче още по-силно, с мъчителни ридания, които намокриха ризата му и не спираха. Толкова отдавна не бе плакала на нечие рамо. Всъщност бе плакала само на рамото на баща си няколко пъти, защото ѝ липсваше много, но той не бе в съзнание, за да разбере. Споменът за това предизвика още повече сълзи.

— Недей — каза Ричард тихо, опитвайки се да избърше страните ѝ с длани.

— Недей — каза отново, галейки с ръка главата ѝ, но успя само да освободи няколко фуркета и кичурите се посипаха по гърба ѝ. Прокара пръсти през косата ѝ и махна и останалите фуркети.

— Моля те, недей — каза той и целуна веждата ѝ. Два пъти. Толкова нежно.

Успокояващият му тон правеше чудеса. Тя се запита защо ли иска да я утеши. Вина? Или самият той намираше утеха заради преждията си? Той беше мъж. Вероятно не би си позволил лукса да поплаче, но тя усети как го прегръща — в случай, че той имаше нужда от това.

Успокояващото му докосване също извършваше магия, макар и по по-различен начин. Едната му ръка беше в косите ѝ, а другата се движеше нагоре-надолу по гърба ѝ с много лек натиск. Той вече не я притискаше към себе си, но тя и не помисли да се отдръпне. Не усещаше гняв в страстта му, който би могъл да прерасне в нещо друго. Това „друго“ се случваше така или иначе.

Той отново се опита да заличи следите от сълзи по страните ѝ, този път със своите. Тя наведе глава леко и изведнъж той я целуваше. Може би просто искаше да я успокои, но Джулия не го почувства така.

Сълзите ѝ пресъхнаха. Вероятно напирателната топлина, която се разливаше из вените ѝ помогна. Целувката бе невероятно нежна, но я възпламени и я накара чувствено да трепти. Това беше... едно романтично, внимателно встъпление към сладострастието в живота. Защо не ѝ се бе случило на осемнадесет... когато трябваше да се оженият? Тя заличи тази мисъл. Нямахме да позволим на миналото им да се намеси точно сега.

Целувката стана по-интимна, неговият език изследваше и завладяваше устата ѝ. Дори вкусът му възбуждаше сетивата ѝ. Прегърна го още по-силно. Той обгърна лицето ѝ с дланите си, пръстите му се разпериха на врата ѝ, изпращайки тръпки по гръбнака ѝ.

Изведнъж той се отдръпна и я погледна. Зелените му очи бяха горещи и питащи. Нейните очи останаха искрящи. Даваше ѝ възможност да спре случващото се между тях ли? Но това беше кратка

възможност. Следващата целувка беше още по-провокативна и вълнуваща заради взаимно взетото, макар и мълчаливо, решение.

Той започна да разкопчава блузата ѝ. Тя измъкна ризата от панталона му. И двамата се движеха бавно, без да прекъсват целувката. Не бързаха — все още. Желанието ставаше по-силно, но също толкова вълнуващо бе да му се наслаждават. Полата ѝ бе откопчана и се спусна по бедрата ѝ. Ръката му се плъзна под бельото ѝ, за да поеме налятото ѝ дупе, преди да я притисне към слабините си.

Тя веднага обвини ръцете си около врата му със стон. Той я повдигна и изви единия ѝ крак около хълбоците си, а тя направи същото и с другия. В следващия миг се озова до леглото така, с нозе, вкопчени в него. Ричард внимателно я положи на леглото, но не я последва. Вместо това се изправи, издърпа ризата си и се освободи от панталоните. Тя бе омагьосана от вида му. Бе се превърнал в изключителен млад мъж. Силни мускули извайваха мишците, стройните му бедра и тези тесни хълбоци. А косата му, о, Боже, тази невероятно дълга, гарваново черна коса, която му придаваше див, примитивен вид, когато бе свободно разпусната, както сега.

Ала погледът му бе този, който я хипнотизира. Не беше само заради горещата страст. Имаше и още, някаква нужда, дълбок копнеж, нещо, за което винаги бе жадувал... Дали си въобразяваше? За себе си знаеше, но за него? Или бе омагьосана от този копнеж в очите му. Но той бе докоснал онази струна в душата ѝ, която я накара да протегне ръце към него.

Със стон той издърпа бельото ѝ и се наведе напред, за да плъзне ръцете си под долната ѝ риза. Тънките връвчици, които я придържаха, лесно се разтегнаха от натиска на двете му ръце, докато изучаваше гърдите ѝ, и съвсем се развързаха, когато се наведе, за да улови една от тях с устата си.

Джулия се притисна силно към него. Усещанията, които той събуждаше, се извиваха като спирала чак до най-съкровените кътчета на тялото ѝ. Разкъсваха сетивата ѝ. Не можеше да стои мирна. Тя го буташе, извиваше се, искаше нещо. В следващия миг го получи, и то толкова бързо. Това твърдо, плътно напрежение, притиснато към слабините ѝ, се приплъзна напред, прониквайки точно там, където бе желано. Почувства облекчение, че той знаеше какво да прави и тя едва усети кратката болка, преди да я изпълни изцяло.

Колко удивително! Такова прекрасно чувство бе да го усеща дълбоко в себе си. Остана без дъх от очакването. Но той не помръдваше! Или поне слабините му останаха напълно неподвижни, приковавайки я към леглото, докато устата му докосваше и изследваше нейната отново. Джулия не знаеше защо се чувства толкова отчаяна и нуждаеща се, но му отвърна яростно, диво, поривисто, готова всеки момент да експлодира от потисканата страст, крещяща за освобождение.

Той най-накрая прекъсна целувката с още един стон, отдръпна се назад и се тласна в нея. Не трябваше да прави нищо друго. О, Боже, удоволствието, което се появи внезапно, бе отвъд пределите на всичко, което си бе представяла. Бликна и се разнесе чак до пръстите на краката ѝ. Всеки бавен тласък я омагьосваше още повече и я притискаше към него за това божествено пътуване.

Приключи прекалено бързо. Тя бе смътно разочарована, че тези удивителни усещания не можеха да продължат по-дълго. Той отметна глава и застина, даже изглеждаше сякаш изпитва болка. После изпусна дъха, който бе задържал, в ликуващ вик, преди да отпусне главата си върху рамото ѝ, дишайки тежко. След една нежна целувка по врата ѝ, тя почувства как цялото му тяло се отпуска върху нейното.

Нежността, която изпита, бе поразяваща.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Омаята бавно се разпръсна, но се задържа достатъчно дълго, за да даде възможност на Джулия да осъзнае, че не иска повече да се кара с него — или поне не днес. Все още лежаха изпънати на леглото един до друг. Когато се бе надигнал, веднага я бе наместил да легне настрани с глава върху възглавницата. После я бе последвал сгушен зад гърба ѝ. Беше я целунал по рамото, а ръката му се бе увила около нея, за да я задържи до себе си.

Поне не я бе изоставил веднага, докато тя все още усещаше онази специална връзка помежду им. Това би я наранило много. Никой от тях не помръдна дълго време и телата им продължиха да се докосват.

Накрая реши, че е заспал, сгушен в нея. Така може би бе по-добре. Не беше сигурна какво да му каже, след случилото се. Страхуваше се, че темата, която искаше да обсъдят, щеше напълно да разруши тяхното крехко примирие. Всъщност, дори не знаеше дали това можеше да се приеме за примирие. Тя определено не бе в настроение за кавги, но нямаше представа как това неочаквано събитие щеше да му повлияе. Беше се ядосал след целувката в хана, обвинявайки я за нежеланата случка. Днес нещата стигнаха толкова далеч, че дори и не подлежаха на сравнение.

Тя вече знаеше какво бе да се любиш с някого — беше прекрасно. Но не се заблуждаваше, че няма да е способна да изпита това с някого, когото би обикнала. Едва ли Ричард щеше да е единствения, който да съумее да събуди тези желания в нея. Можеше и да е силно привлечена от него, дори да го харесва... понякога. Той можеше да е онзи *идеален мъж* за нея, само ако се бяха срещнали при различни обстоятелства и нямаша тази грозна история с уговорения брак помежду си. Вместо това се бе оказал нейното *идеално наказание*! Докато не се отървеше от него, нямаше да намери онзи мъж, който бе някъде там и я чакаше.

Трябваше да стане и да се облече. Каютата ѝ без прозорец не бе студена, но не бе и достатъчно топла, че да стои гола и непокрита. Въобще не ѝ бе студено, не и когато Ричард я топлеше с тялото си. Освен това не можеше да намери сили да се отдели от него.

Въздъхна. Защо изобщо ѝ харесваше просто да лежи до него?

Той явно чу въздишката ѝ, защото най-накрая проговори. Тонът му беше обичаен, като при обикновен разговор, но темата бе толкова далеч от всичко, което бе очаквала, че я слиса:

— Плашиш ме, Джулс. Никога не бях преживявал подобно нещо с друга жена. Целуваш ме по рамото, а спокойно можеше направо да забиеш зъби в него. Целувам устните ти, а ти можеше да се опиташ да откъснеш устата ми. Поставям живота си на риск, като те докосвам. Не, не се обиждай. — Той се засмя, когато цялото ѝ тяло се скова: — Не казвам, че е лошо. Всъщност е странно вълнуващо.

Този смях я накара да замълчи. Обърна се по гръб, за да го погледне. Да, беше дори в очите му — блестящ смях, а и той още се усмихваше. Габриел познаваше и приемаше този мъж за свой приятел. Това не беше мъжът, който Джулия познаваше. Нямаше предишен опит, на който да се облегне, за да разбере дали се шегува, затова не се опита да му отговори с остроумна забележка в случай, че бе сериозен.

Но явно той бе в настроение да преувеличава или поне да се закача, защото продължи:

— Жалко че бяхме толкова малки за това тогава. Гарантирам ти, че нямаше да си разменим и една лоша дума.

— Не мисля — Усмихна се тя и му напомни: — Ти беше сноб.

Той се засмя отново:

— Малко може би, но не спрямо теб. Дори и да беше кралица, не бих се държал по различен начин. Никога не съм се борил срещу теб, а срещу това, че баща ми сам ми е избрал невеста, без да ме попита. Основният извор на яростта ми бе, че няхах никакъв контрол върху собствения си живот.

Темата ставаше доста чувствителна, но емоциите им оставаха неутрални за момента или поне нейните. Това, че успяваха да я обсъждат, без да се нахвърлят един върху друг, бе удивително.

Тонът му стана мрачен, когато продължи:

— На шестнадесет, бях прекалено голям баща ми да ме бие с пръчката. Взех му я, когато се опита да ме удари с нея. Тогава той нае

биячите си, за да налага волята си. Знаеш ли какво е да те бият прислужници, които в действителност мразят благородниците, и изпитват извратено удоволствие от възможността да те накарат да си „научиш урока“? Хвърляха ме в краката на баща ми и всичко, което той казваше, бе „Може би следващия път ще правиш каквото ти се казва“. Как може човек да е толкова жесток към собствения си син?

— Ако те мрази?

— Да ме мрази? Глупости. Аз съм този, който мрази. Убеден съм, че той просто не познава друг начин, по който да се държи.

Това отношение я раздразни, особено след спомена, който току-що бе споделил и който я накара да му съчувства.

— Ричард, не го оправдавай само защото ти е баща.

Той повдигна веждата си:

— Коя част от обяснението ми колко силно го мразя пропусна?

Той бе на път да се обиди. Разговорът можеше да приключи рязко, ако не го беше шокирала с въпроса:

— Сигурен ли си, че той е истинският ти баща?

— Разбира се. Колко пъти съм си пожелавал да не е, но е той.

— Но как знаеш със сигурност?

— Защото не бях единственият, подложен на неговата сурова дисциплина. Отнасяше се към Чарлз по същия начин, но той просто се свиваше и никога не се противопоставяше, както правех аз. А когато баща ни не раздаваше наказания, обикновено бе сърдечен и към двамата ни. Обърни внимание — не любящ. Никога не е бил такъв. Но не показваше и никаква омраза, само гняв всеки път, когато нарушавахме правилата му или не откликвахме с подчинение. Така е бил възпитан самият той и предполагам, е решил, че щом е имало резултат при него, ще проработи и върху синовете му. Лоши родители, които отглеждат още по-лоши родители. — завърши Ричард с отвращение.

— Пълни безсмислици! Или искаш да ми кажеш, че ще отглеждаш децата си по този начин?

— Боже, не!

— Именно, затова няма никакво оправдание за отвратителното отношение на баща ти към собствените му деца.

Тя знаеше за разюзданото поведение на майка му през онзи сезон в Лондон, но не бе сигурна, че иска да го споменава. Изглежда Ричард дори нямаше представа за него, а освен това реагира твърде остро. Ако

към него и към брат му се бяха отнасяли по еднакъв начин, тогава вероятно предположението на Джеймс, че Ричард е копеле, оставаше безпочвено.

Затова тя заключи:

— Той е просто зъл.

— Ето че пак се съгласяваме.

На Ричард съвсем не му бе до смях. Изправи се на ръба на леглото и си обу панталоните. С рязкото отдръпване на топлината му, настъпи остро осъзнаване за собствената ѝ голота, но дрехите ѝ бяха чак в средата на стаята, където ги бяха захвърлили. Докато се изправяше изпод завивките, Ричард ѝ хвърли блузата и полата върху леглото, тя се вмъкна набързо в тях, а той гледаше в друга посока.

Не се обърна, докато втъкваше блузата си обратно в панталоните:

— Какво всъщност правиш тук, Джулс?

Имаше явно обвинение в тона му, дори в изражението на лицето му, което я накара да се стегне отбранително и побърза да се изправи на крака от другата страна на леглото:

— Казах ти. Говорих с баща ти и той ми нареди да се приготвя за сватбата си и изброи какво е направил, така че тя да се случи най-накрая. Това бе единственият начин да предотвратят всичко.

— Разбирам — каза той с нотка насмешливост. — Значи не си помагала на мен, а на себе си.

— Именно! — бе достатъчно наранена, че да го потвърди.

Той скръцна зъби с раздражение:

— Можеше да спестиш този кошмар и на двама ни, ако просто бе забравила за договора и се бе омъжила за някой друг.

— Щях да го направя и то с благословията на баща ми. Той смяташе, че ще устоим на бурята, която ще създаде разтрогването на договора. Не знаеше, че за баща ти това да не се възстановим от този скандал ще се превърне в лична вендета. Намекна за това, когато отидох да го уведомя, че продължавам с живота си. Проклет благородник! Неприятностите, които може да причини, са прекалено много.

— Не е ли семейството ти вече толкова богато, че това да е без значение?

— Предлагаш баща ми да се оттегли от бизнеса ли? Та той е едва на средна възраст!

— Не, но вероятно малко преувеличаваш?

— Когато баща ми едва започва да се възстановява от тежък инцидент, който го остави със замъглено съзнание през последните пет години?! Ти може без угризения да оставиш баща ти да бъде въвлечен в социален, както и в бизнес скандал, ако местата ни бяха разменени, но аз обичам своя и няма да позволя на каквото и да било да попречи на възстановяването му.

— Съжалявам, не знаех, че състоянието на баща ти е толкова крехко.

Имаше опасност отново да се разплаче и тя погледна надолу в опит да укроти емоциите си. Очите ѝ попаднаха върху леглото помежду им и намачканите завивки — доказателство на красивото преживяване, което бяха споделили. Това я успокои малко, всъщност доста. Трябваше да има начин да убеди Ричард, че бе належащо да намерят изход от тази дилема, а не да продължават да я пренебрегват.

— Знаеш ли, той нямаше да те остави в Австралия — каза тя и повдигна поглед към него. — Просто искаше да страдаш достатъчно и да вярваш, че никога няма да се измъкнеш оттам, за да направиш всичко, което той ти казва, само и само да се измъкнеш от този ад.

— Типично в негов стил. Но се съмнявам, че е знаел в действителност на какво ме обрича и че можеше да не оцелея достатъчно дълго, та да бъде „пречупен“.

Тя запази съмненията си, но все още се опитваше да изложи гледната си точка:

— Бях сигурна, че след това изпитание бързо ще изчезнеш отново. Така направи и миналия път, просто избяга.

— Какъв избор имах тогава? Бях само момче.

— Вече не си момче — каза тя спокойно. — И вярвам, че си ми задължен и трябва да ми помогнеш да намерим начин и за двама ни да приключим с това веднъж и завинаги.

Той я изгледа твърдо за момент, преди да попита подозрително:

— Предлагаш да се оженим ли?

— Не! Разбира се, че не. Но идеите ми свършиха. Този договор трябва да бъде унищожен, но няма начин да попадне в ръцете ми.

— И с това историята ще приключи? Въпреки че е добре известно, че сме сгодени от толкова години?

— Известно е, но кой знае, че е писмено запечатано и договора обвързва семействата ни, а не само нас? Което и да е дете от двете семейства щеше да е подходящо, нали знаеш. Не бе нужно да сме аз и ти. Но родителите ми нямат други деца и предполагам, че баща ти вече е имал планове за Чарлз, затова до момента, в който се срещнахме за първи път, е било прието като даденост, че аз и ти ще създадем семейната връзка.

— Искаш да кажеш, че Чарлз можеше да се ожени за теб, след като е овдовял?

Тя премига:

— Да, никога не се бях сещала за това. Сигурна съм, че баща ти се е досетил обаче, въпреки че никога не предложи такова решение по време на отсъствието ти. Предполагам, че Чарлз е отказал някой друг да му избира съпруга за втори път.

Ричард се намръщи:

— Когато наскоро се видях с него, брат ми призна, че неговият син му е вдъхнал кураж да се опълчи на баща ни. Оттогава баща ми се отнася с него внимателно като с кадифена ръкавица. Чарлз и момчето са връзката на баща ми с дука. — Очите на Ричард я обходиха, преди да добави: — Не мога да повярвам обаче, че Чарлз не би се съгласил да се ожени за теб, ако са го попитали дали иска. А и ти и той никога не сте били във война, както бяхме ние.

Тя се изчерви леко.

— Може да го попиташ някой ден. Но това не ми помага в тази ситуация. Връзката ни е добре известна. Освен това се знае, че теб те нямаше през всичките тези години и очаквам да изчезнеш отново. Без младоженец и договор баща ти няма да има нищо, с което да ме обвърже, и заплахите му ще си останат празни приказки.

Ричард въздъхна:

— Добре, дай ми малко време да измисля нещо. И след това всичко ще е приключило между нас, нали?

— Със сигурност, защо да не...? — тя спря и се изчерви силно, защото той гледаше многозначително към леглото.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Когато Ричард ѝ предложи да откраднат договора от графа, първата мисъл на Джулия беше „Да“! Перфектното решение! Но тогава той ѝ обясни как щяха да го направят и тя реши, че мъжът е изгубил ума си. Все още мислеше така. Планът бе прекалено рискован!

Затова тя отказа, разбира се, и бе непреклонна по въпроса. Не го бе спасила, за да може да скочи в огъня отново. Той не се ядоса, че тя искаше да се оттегли — определено бе раздразнен, но не и ядосан. За Джулия бе неочаквано, когато същата вечер на вечерята в капитанската кабина Ричард представи плана на приятелите си, за да получи подкрепата им.

След като им разкри намеренията си, Габриел реагира първа:

— Каква чудесна идея и толкова дръзка! Почти ми се иска и аз да участвам!

Дрю се втренчи в жена си:

— Нямаш никакъв шанс! — Тогава хвърли поглед към Джулия, а изражението му бе доста загрижено: — Ти наистина ли се съгласи с това?

— Не, мисля, че е прекалено опасно, особено сега, когато знаем на какво е способен граф Манфорд — отвърна му Джулия.

— Умно момиче — каза Дрю.

Подкрепата на Дрю я накара да признае:

— Считам обаче, че кражбата на договора е добра идея. Просто не смятам, че Ричард и аз трябва да рискуваме да се срещаме с графа отново, за да го постигнем.

— Тогава как ще бъде откраднат? — попита Габриел.

— Мога да наема професионалист за това.

— Истински крадец? — присмя се Ричард и добави: — Мислиш ли, че рекламират контактите си някъде?

Тя го погледна невярващо. Току-що му бе предоставила изход, който би го освободил от каквото и да било участие. Защо не се

съгласяваше с нейната версия на плана, с цел да избегнат участието си в кражбата?

Изглежда Джеймс се съгласяваше с нея, когато спомена:

— Крадци се намират лесно, стига да знаеш къде да търсиш. Точно така синът ми Джеръми срещна съпругата си, Дани. Трябваше да наеме крадец и хвана нея в капана, който бе подготвил за крадеца.

Джулия се изненада да чуе този слух потвърден:

— Чувала съм хората да се шегуват, че тя има странна история, но не вярвах да е истина.

— Всъщност е, но не и по нейна вина. Бедното момиче е било откъснато от семейството си, когато отвратителен далечен роднина се опитал да убие нея и семейството ѝ, за да получи така желаната титла. Била съвсем малка и още дори не знаела коя е, когато група млади крадци я намерили и я приютили. Джеръми ѝ помогна да се събере с майка си, която оцеляла след тази трагедия. Разбира се, дотогава беше хлътнал до уши — добави Джеймс с лек смях, — затова нямаше да има значение дали тя е аристократ или не.

— Какъвто бе и твоя случай, нали? — Дрю не можеше да се въздържа да не го изтъкне със самодоволна усмивка.

— Затваряй си устата, янки — каза Джеймс с комичен тон. — И двамата знаем, че сестра ти е изключение от всяко правило. И освен това, не е нейна вината, че има варвари за братя.

Джулия внимателно гледаше Ричард, когато се спомена единствената му истинска любов. Изглежда сякаш въобще не забеляза! Въпреки че присъствието на съпруга ѝ в стаята вероятно пораждаше чувството за самосъхранение, което го караше да прикрива чувствата си.

Но Ричард очевидно предпочиташе своя план пред този на Джулия, вероятно защото бе толкова дързък, както отбеляза Габи, и именно това го привличаше. Или може би се чувстваше толкова задължен на Джулия за освобождаването си, че всеки вариант, който не включваше някакъв риск за него, нямаше да премахне в действителност дълга му към нея. Той определено искаше да се отплати. Не можеше да преглътне факта, че ѝ дължеше каквото и да било.

Каквато и да бе причината, изглежда той искаше и друго мнение, за да наклони везните в своя полза, затова се обърна към Охър и го

попита:

— Какво мислиш за плана ми?

Охър дори не се замисли и просто отговори:

— Съдбата ще реши този въпрос.

Повечето от присъстващите завъртяха очи със скептицизъм на отговора на Охър, но Ричард изрази несъгласието си:

— Хората определят съдбата, съдбата не взема решения вместо тях.

— Така ли? — отвърна Охър и дори се усмихна: — Тогава е въпрос на тълкуване.

Джулия въздъхна. Едно неутрално мнение, едно в полза на Ричард и едно в нейна полза. Тя се надяваше да реши проблема, като потвърди подкрепата на Джеймс, за която все още не бе много сигурна. Попита го:

— Мислиш ли, че наетият крадец е по-добрият план?

— Не съм казвал това, мила моя. Всъщност е редно да изтъкна, че ако крадецът ти бъде хванат, договорът бързо ще се окаже толкова добре скрит, че няма да види дневна светлина отново. Съжалявам, но все пак трябва да се съглася с нещастника. Удивително е, нали? Човек би си помислил, че мъж, който ламти за чужда съпруга, не би имал смелостта да...

Ричард определено не бе пропуснал споменаването на Джорджина и изръмжа:

— Успя да изясниш мнението си, Малъри!

— Колкото и да ме болеше, ти правех комплимент, магаре такова — отбеляза Джеймс сухо.

— Предпочитам да ме обиждат, много благодаря — включи се Ричард сковано.

Джеймс повдигна рамене, но погледна Джулия отново и каза:

— Рискът ще е за него, не за теб, както и би трябвало, предвид дълга му към теб.

Джулия изпъшка. Просто не можеше да не се съгласи с Джеймс Малъри и това реши въпроса.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Джулия трябваше да удържи на първоначалното си решение да не участва! Планът на Ричард не можеше да бъде изпълнен без нейното съгласие, и докато вечерта на кораба на „Мейдън Джордж“ я бяха убедили да се съгласи, сега колкото повече мислеше за това, толкова повече се разколебаваше в способността си да се справи със задачата. Въпреки това беше в семейната карета, Ричард седеше до нея на плюшената седалка и след по-малко от час щяха да пристигнат в Уилоу Уудс.

— Готова ли си да го обсъдим? — попита той с нотка развеселеност въпреки гнева си. — Досега го отлагаше, но не може да продължаваш все така.

Дразнеше я, че той приемаше това като шега. Наистина ли бе такъв авантюрист? Трябваше да е също толкова притеснен, колкото бе и тя!

Беше смело от негова страна да постъпва така, особено след всичко, което баща му се бе опитал да му причини и което можеше да стори отново. Джералд им бе изтъкнал тази възможност, когато заведе Ричард вкъщи, за да му разкажат за плана си.

Ричард се държа уважително по време на визитата. На кораба тя му бе разказала за катастрофата на баща ѝ, но не бе споменала за последиците от нея. Преди срещата, Ричард не знаеше, че тя бе управлявала семейните бизнес дела през последните пет години. Хвърли ѝ доста странни погледи тази вечер, сякаш не можеше да го повярва. Убеждаването на Джералд в необходимостта от плана им отне почти цялото време, защото той продължаваше да настоява, че по-доброто решение е да плати на Милтън повече пари, отколкото той можеше да си представи, че ще получи. Но отговорът невинаги бе в парите и Ричард искаше да избегне този вариант.

— Тогава той печели? И се самозаточих от Англия за девет години за нищо? Моля ви, не правете това. Той не го заслужава.

Да възнаградят злонамерения? Джулия подкрепи Ричард с цялото си сърце по този въпрос. Милтън трябваше да си плати за стореното, а не да му бъде платено за това.

Джеймс дори бе предложил да заведе дело срещу него. Той вече бе обещал да се погрижи братята Кантел да си получат заслуженото веднага, след като договорът бъде унищожен. Щеше да изчака до сполучливото изпълнение на плана на Ричард, за да не подсказат на графа колко ядосани бяха всъщност от опита му да навреди на сина си. Нито един от братята Кантел нямаше никога да заема отново авторитетна позиция в обществото, след като Джеймс приключеше с тях. Но да се справиш с благородник, с признати заслуги към страната и Короната, не бе толкова лесно и Ричард отказа предложената му помощ, като изтъкна, че скандалът би навредил на брат му и неговия племенник, които бяха невинни и нямаха нищо общо с тази история.

В крайна сметка Джулия каза на баща си:

— Скандалът, дори и когато отшуми, ще ми попречи да продължа с живота си, както говорихме преди. — Тя нямаше намерение да му казва, че се опитва да го предпази, докато се възстанови напълно, тъй като той щеше да счете, че закрилата беше негов дълг, а не неин. — Но този план ще остави всичко зад гърба ни. Ще разкъса всички връзки без скандал, за да мога да продължа с живота си.

Най-накрая Джералд склони, но с уговорката да изпрати с тях охрана от осем пазачи — като свидетели, а и като защитна сила, ако се наложеше. Ричард се съгласи, въпреки че планираше да остави малката армия в близкото селце под ръководството на Охър. Щяха да държат под око къщата денонощно, защото ако се появяха с тази армия, щяха да подсказат на графа, че нещо ги притеснява, което нямаше да е в полза на лъжата.

Джулия погледна Ричард. Беше се облякъл подходящо за случая и изглеждаше като същински млад лорд. Имаше даже спретнато вързано шалче на врата. Не бе отрязал косата си, но поне бе вързана прилежно.

Бяха сами в каретата в тази последна част на пътуването. Трябваша им две карети за целия й багаж и Ричард бе настоял камериерката й да пътува във втората заедно с Охър, за да могат да

говорят насаме. Времето беше топло, небето безоблачно — хубав ден за постановка.

— Какво има да обсъждаме? — каза тя на Ричард. — Ти се изправяш срещу него, аз се съгласявам с теб, настаняваме се и се захващаме с търсенето. Доста просто.

— Тогава спри да скърцаш със зъби, сякаш всеки момент ще паднат. Ще трябва да лъжеш. Ще се справиш ли?

— Питаш ме, защото знаеш, че не бих излъгала баща си? Обичам го. Има голяма разлика между двете.

— Да предпазиш обичния човек понякога е за предпочитане.

— А ако баща ти реши да замине за Лондон да се срещне с баща ми по въпроса?

Той въздъхна:

— Разбрах.

— Освен това възнамерявам да те следвам и да импровизирам, когато е необходимо.

— Тогава бъди подготвена. Баща ми ми каза веднъж, че взема ли те в леглото си, отношението ти ще се промени. Не се изчервявай прекалено много, когато му кажа, че е бил прав.

— И защо трябва въобще да споменавах това?! — Тя вече се изчервяваше.

— Той не е глупав. Няма да повярва, че изневиделица, без каквато и да било причина, изведнъж сме променили мнението си и искаме да се оженим.

Тя се надяваше да извадят късмет и да намерят договора още днес. Колкото по-малко време трябваше да прекара под покрива на графа, толкова по-добре. Но нямаше как да избегне срещата с него, тъй като щеше да им осигури престоя в къщата, по време на който щяха да търсят договора и да го унищожат. Преструвката на щастлива двойка щеше да им даде пълен достъп до дома и бе единственото им извинение да бъдат там.

Все пак й беше странно, че на Ричард би му хрумнала подобна идея. Не можеше да забрави и горчиво-сладкия коментар на баща си по този повод:

— Винаги съм се надявал да дочакам деня, в който дъщеря ми и синът на графа ще планират сватбата си. Колко иронично, че това все пак случва, но е само наужким.

Джулия се стресна, когато Ричард внезапно я докосна. Той цъкна с език и ѝ поясни:

— Не може да потреперваш, когато те галя. Предполага се, че си влюбена.

Тя твърдо се противопостави:

— Това не означава, че всичко ти е позволено за пред хората. Такива демонстрации не са добре приемани, както знаеш.

— От кого? — Той се засмя. — От стари матрони, родени през миналия век, когато повечето бракове са били уреждани? Освен това нашата ситуация е уникална с това, че е просто представление, а представленията се нуждаят от онези допълнителни преигравания, за да бъдат убедителни. Може дори да се наложи да правим това по-често — за ефект.

Говореше за целувка и толкова бързо ѝ демонстрира, че тя нямаше никакъв шанс да протестира. Придърпа я близо, ръката му обхвана лицето ѝ и устните му се придвижиха върху нейните с нежен натиск, който бързо стана по-напорист и нещата излязоха извън контрол от негова страна. Тя бе малко скована. Не трябваше да го правят отново! Нямаше нужда да го правят! Но волята ѝ не бе толкова силна, за да пренебрегне такова изкушение. Точно, когато започна да се разтопява напълно, той я бутна назад на мястото ѝ, на ръка разстояние от него.

— Мисля, че схвана идеята.

Да не би да бе задъхан? И тя самата трябваше да поеме дълбоко дъх, преди да облегне главата си назад на седалката, да затвори очи и да каже възможно най-спокойно:

— Ако обичаш, въздържай се от толкова добро представление.

— Имаш ли нужда от още тренировки?

Очите ѝ го приковаха:

— Схванах идеята! Сега ме остави на спокойствие през остатъка от пътуването, за да мога да се съвзема.

— Не ме разочаровай, Джулс. Правя това само заради теб, нали знаеш. Ако зависеше от мен, никога не бих погледнал този тиранин отново през живота си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Щом излезе от каретата, Джулия си спомни първото посещение в Уилоу Уудс. Безпокойството ѝ сега бе същото както през онзи далечен ден. Бе наистина ужасена, но трябваше да го скрие. Не бе малко момиче, което се надява, годеникът ѝ да я хареса. Бе зряла жена, която трябваше да се преструва, че той я харесва.

Никой не обяви пристигането им. Ричард дори не почука на входната врата. Просто влезе, сякаш никога не е напускал къщата, все едно тя бе неговия дом. Нямаше прислужници в коридора, които да го спрат. Уилоу Уудс никога не бе имал многобройна прислуга, въпреки впечатляващите размери на имението. Веднъж майката на Джулия бе отбелязала малко ехидно, че семейството им сигурно има два пъти по-голяма прислуга и то за дом, който далеч не беше толкова голям. Джералд с гримаса бе отвърнал на забележката ѝ и ѝ бе напомнил, че нямат нужда от всичките прислужници, които тя лекомислено наемаше непрекъснато.

Джулия се зарадва на спомена за майчината забележка. Тя обобщаваше основната причина графът да отказва да прекрати договора. Липсата на богатство го принуждаваше да живее много по-пестеливо в сравнение с други благородници от неговия ранг. Това беше и главната причина, поради която днес можеше и да им повярва.

Отидоха направо в кабинета на графа и влязоха, а ръката на Ричард здраво бе обвила кръста ѝ. За ефект? Или защото мислеше, че тя ще се откаже? Но сега се почувства по-уверена и готова. Можеше да го направи.

Милтън седеше зад бюрото си. Не погледна веднага, вероятно защото мислеше, че е слуга, дошъл да го обезпокои за нещо. Когато вдигна поглед, той просто се втренчи в тях. Не помръдна, не мигна дори. Очевидно бе шокиран дотам, че да изгуби ума и дума.

Което позволи на Ричард да оповести:

— Ще се женим, татко. Няма да кажа, че ти победи, — той направи пауза, за да погледне Джулия с любяща усмивка, — тъй като

аз спечелих от това.

Графът не показва никаква проява на триумф, но цветът на лицето му се възвърна полека и леденосините му очи се съсредоточиха върху сина му. Джулия започна да се чуди дали въобще бе чул какво каза Ричард или все още не можеше да възприеме факта, че той вече не е на кораба към ада, където го бе качил.

Последвалият въпрос потвърди, че явно само това го интересуваше в момента:

— Как е възможно да си тук?

— Това е дело на булката ми.

— Твоята... булка?

Очите на Милтън се насочиха към Джулия, сякаш я виждаха за първи път:

— Ти ме излъга?

— За кое? Че синът ви и аз сме съгласни да не се женим? Не, това бе самата истина тогава. Когато наскоро го срещнах в Лондон и започнахме да се опознаваме, не се познахме. След като разбрахме кои сме, това бе доста грубо осъзнаване, което върна старата вражда, затова се разделихме с много силни гневни думи. Бях убедена, че никак не се е променил.

— И аз бяха на същото мнение за нея — добави Ричард с усмивка.

— Но когато ми казахте къде го изпращате, спомняте ли си, че ме попитахте, дали съм доволна? — Сега нейните очите се присвиха по посока на Милтън. — Не бях, ни най-малко! И преди дори да се върна у дома, знаех, че трябва да го измъкна от тази ужасна ситуация. Не можех да понеса мисълта, че той ще страда. Тогава разбрах, че чувствата ми от детинство са изчезнали.

— Тя продължава да е малко избухлива — намеси се Ричард и я погледна меко. — Но когато си на едно мнение с нея, е доста мила.

Джулия почти изгуби нишката на мислите си след този коментар, тъй като Ричард звучеше толкова горд от нея, но все пак успя да продължи:

— Отидох направо на доковете и открих затворническия кораб, преди да е отплавал. Там намерих и приятеля на Ричард, който също го търсеше.

— Някой друг знае за това? — прекъсна я Милтън остро.

Ричард повдигна вежда:

— Наистина ли мислеше, че ще дойда в леговището на лъва сам? Един приятел пътуваше с мен, той просто не бе в стаята, когато лакеите ти ме измъкнаха оттам. Той обаче знаеше къде точно да ме потърси. Просто не му се бе отдала възможността да ме освободи от пазачите, които ме пазеха по пътя към Лондон. Изгубил цяла седмица само, защото е мислил, че ме държат в труднодостъпна сграда на доковете, за чийто щурм му е била необходима малка армия. Не е видял как ме отвеждат през задния вход и ме завличат директно на кораба.

Бяха се съгласили да дадат напълно различно обяснение за освобождаването му поради три важни причини. Най-вече Ричард не искаше баща му да си мисли, че само той и Джулия знаят за неговото прекрачване на закона с изпращането на сина си в затвора. Ако някой друг, в случая приятел, бе наясно, това щеше да накара графа да се замисли дълбоко, преди да се опита да го направи отново. Споменаването на Джеймс Малъри обаче, можеше да има обратен ефект и да накара Милтън да се паникьоса, заради факта, че друг благородник знае за постъпката му. Тази опростена версия им позволяваше да не споменават за помощта на Джеймс. И последно — по-бързото бягство им даваше седмица да се „влюбят“, а не само няколко дни на борда на „Мейдън Джордж“.

Джулия бе достатъчно уверена и завърши разказа:

— Неговият приятел точно бе открил къде всъщност държат Ричард и имаше намерението да го извади оттам, също както възнамерявах и аз, но той щеше да го направи агресивно. Вместо това му дадох достатъчно пари и го посъветвах да го направи по по-разумен начин. Пазачите лесно взимат подкупи. Нямаха търпение да ни предат Ричард в замяна на обещаните блага.

Милтън криеше емоциите си, докато се опитваше да преглътне факта, че планът му е бил осуетен:

— И сега? — той попита сковано.

Ричард се изсмя:

— Изглежда не си ме чул, татко. Джулия и аз ще се женим, не заради този глупав договор, а защото искаме. Невероятно нещо е любовта. Подтиква те да простиш на хората, които не заслужават прошка.

Тонът на Ричард започна да звучи отчетливо студен. За нея ли говореше? Или за баща си? Естествено, че бе предназначено за баща му. Тя осъзна, че няма да е никак правдоподобно, ако Ричард се преструваше, че не е огорчен заради бащините прегрешения. Представлението му би било дори по-истинско с онези леки нотки ненавист.

За да разсее внезапното напрежение между баща и син, тя се обърна към Милтън:

— Сигурна съм, че няма да имате нищо против, ако обнова една от по-големите стаи на долния етаж. Може би музикалната стая?

Погледът на графа се върна върху нея с гримаса:

— И с каква цел?

— Всъщност от всички възможни места, тя избра да се оженим тук. — Отвърна му Ричард. — Влюбила се в Уилоу Уудс като дете, въпреки факта, че аз живеях тук — добави той с насмешка.

Преди графът да успее да откаже, Джулия продължи:

— Ще превърна стаята в прекрасен параклис. Работниците и необходимите материали ще пристигнат в следващите дни. Имате свещеник във владенията си, нали? Ако ли пък не, ще уредя епископ от Лондон да...

— Да, тук има свещеник — прекъсна я Милтън.

— Отлично, един проблем по-малко, за който да мисля. Наела съм тройни екипи от работници, за да съм сигурна, че стаята ще е довършена навреме. Дори мога да добавя и затворена градина към стаята, ако времето позволи. И, моля ви, не се притеснявайте, стаята ще бъде възстановена в първоначалния си вид след сватбата.

— Тогава защо просто службата да не се отслужи навън? — каза Милтън. — Имам безброй градини.

— Но ако завали! — каза с ужас тя. — Не, задължително трябва да е вътре. Нищо не може да ме спре да имам сватбата, за която винаги съм мечтала.

Милтън погледна и двамата. Ръката на Ричард бе вкопчена здраво около кръста ѝ. Ако това не я подготви за онова, което предстоеше, то подозрителният проблясък в очите на Милтън го направи:

— Намирам за абсурдно, че сте се влюбили за седмица, дори и да не се бяхте мразили години наред. Нима наистина сте...?

— Част от тази седмица бе прекарана в леглото — срыза го Ричард, без да се церемони и добави с ироничен тон: — Не ми ли каза веднъж, че това би променило отношението й? Забрави да споменеш, че и моето ще се промени.

— Ричард! — въздъхна Джулия, възмутена, колкото и в действителност би била, а и ядосана, но насочи гнева си към граф Манфорд. — Не е необходимо да ви даваме обяснения! Единствената причина да сме тук е сватбата, но като се замисля, мечтата да се ожения тук бе на майка ми, не моя. Тя е втълпила тази мечта и на мен, защото приемах това място за величествено през детските си очи, но ако трябва да съм откровена, вашият дом в сегашното си състояние няма да ни свърши работа.

— Как смеееш... — Милтън започна да ломоти.

— Тапетите се свличат — продължи Джулия, — дъските по пода са напукани, една трета от кристалите на главния полилей в предверието липсват, а рамките на картините са толкова стари, че вече изгниват. Ще се наложи много повече ремонт от превръщането на една стая в параклис, за да може Уилоу Уудс да бъде готов да посрещне представителите на аристокрацията след по-малко от месец. Не че не бих могла да се справя. Всичко необходимо, за да се поднови цялата къща, вероятно е налично в складовете на Милър. Но вече не съм сигурна, че искам да го направя. Всъщност, Ричард, да тръгваме. Това бе лоша идея.

— Момент, любов — каза той, докато приковаваше баща си с любопитен поглед. — Не си решил, че това е семейно събиране, нали? Трябваше да ме убеди да дойда и можеш да си сигурен, че не й беше никак лесно. Щях да съм безкрайно щастлив, ако никога повече не ми се налагаше да стъпя тук отново и след сватбата не възнамерявам да се връщам. Тя е права, това бе лоша идея, но всичко вече е задвижено според нея. Обявихме сватбата, преди да напуснем Лондон и баща й вероятно е изпратил повечето от поканите.

— Мястото може да бъде променено — увери тя Ричард.

— Това не е необходимо — каза Милтън сърдито и с леко почервено лице. — Добре дошли сте да направите сватбата тук.

— След като току-що постави под съмнение истинността на любовта ни? — каза Ричард на баща си. — Осъзнаваш ли, колко коравосърдечен и тесногърд изглеждаш, дори в своето неразбиране на

лекотата, с която се влюбих в нея? Само за твое сведение, многоуважаеми татко, двамата се срещнахме в Лондон в началото на сезона и дори не се познахме. Бях поразен и се опитах да я съблазня. Тя почти се поддаде, също толкова привлечена от мен.

— Ричард, спри да му разкриваш толкова съкровени подробности! — възпротиви се тя отново.

Не я пренебрегна съвсем, просто се наведе да я целуне по бузата и каза:

— Шшшт! — след това продължи с импровизираната си история: — Беше шокиращо, когато най-накрая разкрихме кои сме, и както тя каза, се разделихме ядосани заради това откритие. Но тогава, по ирония на съдбата, ти ни събра отново и бе отговорен за силните емоции, които ни завладяха — облекчение, благодарност и гняв, които за разнообразие този път не бяха насочени към някой от нас двамата, а спрямо теб. И така постепенно наскорошното привличане, което изпитахме, ни завладя отново.

— О, Боже — каза тя с учудване. — Той е виновникът, нали? Никога нямаше да се видим отново, ако не се бях почувствала длъжна да те спася.

Ричард ѝ се усмихна. Вероятно изражението ѝ показваше достатъчно благоговение, защото той ѝ каза:

— Не се чувствай толкова задължена на баща ми, наистина не е необходимо, любов. Но ако все още искаш да се оженим тук, предполагам, че мога да изтърпя няколко седмици под този покрив, докато правиш приготовленията за нашата грандиозна сватба.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Младата прислужница, която заведе Джулия до спалнята ѝ, искаше да почисти веднага. Момичето се оплака, че никой не ѝ е казал, че ще има гости, затова не била подготвила стаята предварително. Джулия отпрати девойката и ѝ каза да се върне по-късно следобеда, когато тя щеше да е навън. Просто искаше малко усамотение, за да може да трепери на спокойствие.

Стовари се на леглото веднага, след като вратата се затвори, а натрупаният прах образува облаци. Изправи се и киха почти цяла минута. Така забрави за треперенето си и даже почти се засмя, като видя ясните отпечатъци от стъпките си по прашния под.

Не бе преувеличавала за състоянието на Уилоу Уудс. Спалнята, която ѝ дадоха, явно не бе използвана или дори почиствана години наред. С толкова малко слуги, камериерките — ако въобще имаше повече от една за горния етаж — явно чистеха само главната част на имението.

Стаята ѝ имаше сини завеси, стени и покривка на леглото. Поне някога цветът е бил син. Тапетите бяха толкова избледнели, че сега бяха по-скоро убито сиви. Тъмните дъски на пода се нуждаеха от полиране. В стаята имаше тясно бюро, без особен блясък, а и без огледало на него. Трябваше скоро да направи списък на нещата, които щяха да ѝ трябват, от складовете в Лондон.

Запълваше главата си с тези дреболии, за да не мисли за срещата с графа, която силно бе разклатила нервите ѝ. Може и да бе смятала, че е готова за конфронтацията, но знаеше колко лесно би било нещо да ѝ се изплъзне и да направи грешка. Не беше сигурна, че Милтън е напълно убеден от представлението им, въпреки че бе дал съгласието си за сватбата, заради което и започна да трепери веднага след като напусна кабинета му.

За човек, който е искал през по-голямата част от живота си тази сватба да се случи, той не изглеждаше ни най-малко зарадван, че тя бе на път да се осъществи. Или поне не още. Очевидно бе, че има някакви

резерви — вероятно се нуждаеше от повече доказателства, че тя и Ричард бяха искрени. Като например истинска сватба.

Започна да се смее истерично при тази мисъл, но рязко спря, когато вратата се отвори и Ричард влезе вътре.

Тя се изстреля от леглото, вдигна още един облак от прах, който се опита да разсее с ръка и каза сепнато:

— Трябва да се научиш как се чука на вратата.

Той внимателно затвори зад себе си:

— Скоро ще се женим, няма нужда да чукам.

Тя повдигна вежда:

— Това не ти дава никакви привилегии. — Тогава снижи гласа си до шепот: — Дори и да се женехме наистина.

Той само се усмихна и с погнуса огледа плачевното състояние на стаята.

— Наистина се надявах твоята стая да е в по-добър вид от моята, но явно не е. Уилоу Уудс наистина е изгубил блясъка си.

— Още едно доказателство колко отчаяно баща ти се нуждае от нашата женитба.

— Винаги е бил алчен, но отчаян е по-точното определение сега. Хазартните дългове, които му оставих, сигурно са бръкнали дълбоко в джобовете му. Явно му се е наложило да заеме от тъста на Чарлз, за да ги изплати.

— Харесва ли ти хазарта?

— Не особено. Тези дългове бяха съвсем целенасочени загуби, за да го накарам да се отрече от мен по онова време. Не проработи, затова просто си тръгнах.

Тя знаеше толкова малко за Ричард. Но беше сигурна, че снобът вече го няма. Дали въобще бе съществувал някога? Или гневът му от ситуацията бе предизвиквал онази злост, която тя познаваше? А днес той бе удивителен.

Спомняйки си играта му, тя каза:

— Беше страхотен долу. Как успя да го направиш? Прикриваш емоциите си толкова добре! Дори аз ти повярвах!

Той се изчерви леко:

— Извинявай, че така те смутих, но баща ми е подозрителен. Ако нещо се различава от нормалното, той иска да научи защо. А това, което се опитваме да направим, е далеч от всичко нормално.

— Мислиш ли, че ни повярва?

— Трудно е да се каже на този етап. Не го познавам вече. Преди девет години, когато си тръгнах, той никога не би направил нещо толкова ужасно, като това, което ми стори. Бавно се насочваше в тази посока, наказанията му загрубяха все повече. Дори и да не ни вярва, вече не може да си позволи да не се съгласи с нас. Рогът на изобилието, който му предлагаме, е прекалено примамлив, за да рискува да го изгуби. Ако пък ни вярва, тогава предполагам, че просто е забравил как да бъде благосклонен.

— Не мога да си спомня някога да е бил благосклонен.

Това не бе истина. Когато бе малка, графът изглеждаше като всеки друг възрастен, когото познаваше. Неговата враждебност се бе показала, когато ситуацията бе започнала да се нажежава и баща ѝ бе опитал да приключи връзката между двете семейства.

Изведнъж осъзна, че нито тя, нито Ричард вече шепнат, изтича до вратата, отвори я, огледа се в двете посоки на коридора и затвори вратата с въздишка:

— Ще трябва да сме доста по-внимателни от сега нататък. Не може да си позволим да ни подслушат.

— Защо не излезем навън и не се порадваме на хубавото време?
— предложи той. — Така ще дадем възможност на прислугата да почисти стаите ни.

Джулия реши, че идеята е страхотна, след като навън можеха да говорят спокойно, без да има някой край тях. Грабна бонето си и отвори вратата, но се спря, за да поизтупа праха от полата си. Бе оставила очертанията на тялото си върху покривката на леглото — толкова мръсно беше.

— Почакай! — възкликна Ричард и хвана ръката ѝ. — Позволи ми.

Тя погледна назад, за да види дяволитото пламъче в очите му и как се пресяга към полата ѝ. Завъртя се с лице към него:

— Не, не мисля.

Той вече се усмихваше широко:

— Е, хайде де, любима, каква по-добра възможност от малко прах!

— Наистина, няма да поставиш ръцете си върху *задника* ми. — Опитва се да звучи строго, но неговият закачлив хумор бе заразен.

— Не се опъвай — придумваше я той и се протегна към нея отново.

Тя се засмя и бързо заотстъпва през вратата с едно твърдо:

— Не!

Той пренебрегна отказа ѝ и скочи напред. Тя изпищя и се втурна по коридора. Смеейки се, се обърна наполовина, за да се увери, че той не се приближава... и се блъсна в баща му.

Изчерви се като божур.

— Извинете! — измъкна се и забърза надолу по стълбите засрамена.

— Определено знаеш как да потискаш ентусиазма у хората, старче — чу Ричард да се оплаква, преди да я последва надолу по стълбите.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

След лудорията, разиграла се горе току-що, и последните останки от притеснението на Джулия се изпариха. Бе изумена как се оставяше да бъде въввлечена в тези детински щуротии с Ричард, въпреки че след това си напомни, че имаше нужда от някакво отпускане и че смехът бе силно лекарство за мрачни емоции. Поне временно можеше да го използва. Смущението ѝ от това, че бащата на Ричард ги хвана да лудуват, изчезна веднага щом следобедното слънце погали бузите ѝ. Тя дори махна бонето си, за да се наслади на слънчевата топлина, завърза панделката му и го преметна през китката си.

Каза на камериерката си, която стоеше до каретите, че може да изпрати багажа ѝ в къщата и да го разопакова. Нямаше смисъл да прави това по-рано, тъй като не знаеха дали бяха добре дошли.

— Това бе брилянтно — каза Ричард, като затвори входната врата и се присъедини към нея, в подножието на входните стълби.

Тя го погледна любопитно:

— Нарочно ли го направи? За да ме преследваш из къщата ли?

— Ти как мислиш?

Не знаеше какво да мисли, тъй като видът му беше тържествуващ, затова просто каза:

— Предупреди ме следващия път.

Той поклати глава с усмивка:

— Когато е непринудено, изглежда по-достоверно.

Вероятно предположението му бе вярно, особено ако сценката постигнеше желанния ефект. Но тази наивна игра можеше да им изиграе лоша шега. Предвид миналото им и изопнатите ѝ нерви, тя лесно можеше да го наругае, че е несериозен и така Милтън щеше да ги заvari как се карат.

— Подозираше ли, че той ще е там, за да види лудориите ни? — попита тя.

— Предполагам, че ще ни следи като ястреб. Но вероятно и има много въпроси, така че, да, имах усещането, че ще ме потърси, преди да е изтекъл един час.

Ричард сложи ръка около кръста ѝ, за да я насочва. Дългата алея, ширнала се пред тях, бе обградена от двете страни с цъфнали дървета, а слънцето се показваше през короните им. Той свърна от тази живописна пътека и поеха покрай къщата. Задната страна на къщата бе опасана, в по-голямата си част, от обширна тераса. Към нея водеха врати от салона, от официалната трапезария и дори от стаята за закуска. Мястото не навяваше хубави спомени на Джулия, а езерото в задната част, тя свързваше с още по-неприятни отминали емоции.

Младата жена се опита да не мисли за тях и вместо това избълва:

— Започна ли с претърсването? Не искам да оставам тук и миг повече от необходимото.

Той завъртя очи с досада, което я накара да се изчерви от неудобство, осъзнавайки колко нелогичен бе въпросът ѝ.

— Багажът ни дори не е внесен в къщата — отбеляза той. — Позволи ми да прекарам няколко дни с брат си и племенника ми, когото никога досега не съм виждал. Когато напуснем това място, възнамерявам да се върна на Карибите.

— Къде?

— Карибите. Мястото, което направих свой дом.

— Не Франция? — тогава тя удари челото си. — Разбира се, че не. Колко глупаво заключение! Това бе просто фалшивата ти самоличност.

Той сви вежди и се намръщи:

— Вероятно не трябваше да споменавам това, затова не го казвай на никого. Не искам баща ми да знае къде да ме открие, когато всичко това приключи.

— Не мислиш ли, че ще те попита къде си бил през всичките тези години?

— Със сигурност ще ме попита, но не се чувствам задължен да му отговарям, дори и да бях очарователно влюбен в теб, за каквото се представям.

Очарователно? Какво странно определение. Звучеше сякаш наистина иска да е влюбен. В действителност той бе влюбен в някой друг или това бе просто глупашко увлечение по красива и недостъпна

жена? Всъщност любителят на приключенията, очарователният Ричард, който Габриел бе описала, бе от типа мъже, който вероятно се влюбваше с лекота в множество жени. Тази мисъл никак не ѝ хареса.

— Ами ти? — попита Ричард. — Какво ще правиш, когато всичко това приключи?

Погледна го и повдигна вежда:

— Чу какво обсъждах с баща си. Ще продължа с живота си... най-накрая.

— Какво означава това?

— Брак. Деца. Ще намеря мъж, който е идеален за мен, мъж като Хари Робъртс.

Ричард спря внезапно и се намръщи:

— Вече си си избрала съпруг?

Тя му се подсмихна:

— Хари е съпругът на най-добрата ми приятелка. Просто правех сравнение, защото той е идеален. Обожава съпругата си, Карол. Не се отнася с нея като с красива домакиня, както много мъже правят с жените си. В брака им никога не се стига до „направи го по моя начин или мисли му“. Винаги приема мнението на Карол насериозно. Правят компромиси. Малко като партньори в бизнес отношения и това сравнение всъщност е точното описание на брака им. Вярваш или не, той се отнася към нея като с равен партньор и тя го обича още повече заради това. Същото искам и аз — мъж, с когото мога да споделя живота си, а не някой, който се опитва да ми заповядва как да го живея. И, разбира се, той не трябва да има нищо против, че ще продължа да помагам в семейния бизнес.

— Доста нелека задача — каза Ричард, но с усмивка продължи разходката си. — Предвид огромното състояние на семейството ти, не се ли опасяваш от лакомни мошеници, които ще ти казват всичко, което искаш да чуеш, и веднага след сватбата ще се преобразят в истинския си вид?

Тя се вцепени:

— Считааш, че семейното богатство е единственото нещо в мен, което би било привлекателно за един мъж?

— Съвсем не, но все пак е необходимо да помислиш и върху тази вероятност.

Никога нямаше да се омъжи, ако премисляше и това обстоятелство. Колко мъже имаше като Ричард, които да не се интересуват по никакъв начин от парите ѝ? Бе изненадана, че самият той не го изтъкна.

Колко бързо може да се промени настроението на човек. Бе готова да се обърне и да тръгне към къщата, за предпочитане сама, когато той проговори:

— Внимавай къде стъпваш, Джулс. Има неравности по склона.

Тя му отвърна през стиснати зъби:

— Би ли престанал да ме наричаш с това лигаво име, което ми измисли още в детинство?

Той не обърна внимание на грубия ѝ тон, дори не я погледна. Гледаше замислено към езерото, като ѝ отговори:

— Плавах на кораб с името „Кръсти Джуъл“^[1]. Не можеш да си представиш колко се смеех всеки път, когато името му ме подсещаше за теб. Не, остава си Джулс^[2] и винаги ще бъде така. Признай си, че е хубаво име... Поне когато не е в съчетание с прилагателното „свадлив“.

Не би признала нищо подобно. Но осъзна, че се е обидила без причина. В името на общите им усилия, тя смени темата:

— Езерото е създадено изкуствено от семейството ти, нали? От тази страна наклонът е полегат, но е доста стръмен от другите страни, заради което и изглежда неестествено.

— Да, първият граф Манфорд започнал да го копае в началото на осемнадесети век.

— О, епохата, в която са се харесвали дългите коси, като твоята. Искате ли ти се да се бе родил тогава? Косата ти е дълга, колкото моята, ако си забелязал.

Той се засмя:

— Не, не е.

— Напротив.

— Пусни си косата и ми покажи.

Тя махна няколко фиби, разтърси глава и прилежно прибраните кичури коса се спуснаха на вълни по гърба ѝ. Обърна му гръб, за да му покаже, но погледна към него през рамо:

— Какво мислиш?

— Господи! — каза само това, преди да я завърти и да я целуне.

Целувката му не я убеждаваше нежно, а запали мигновена страст и я покори незабавно. Бе толкова неочаквана и именно заради това още по-възпламеняваща. Боже, вкусът му ѝ харесваше, той омагьосваше сетивата ѝ и ѝ показваше нови измерения на изкушението. Всеки път, когато бе близо до него, усещаше изблици на необичайно замайване. Бе достатъчно да го погледне само веднъж, за да изпита всичко това. Фактът, че бе притисната към твърдото му тяло, увеличаваше усещането десетократно — изблик на чувствено удоволствие, разливащ се в самата ѝ същност и изострящ всичките ѝ сетива.

Изведнъж той прекъсна целувката. Явно Ричард имаше достатъчно здрав разум, за да не я повали направо на тревата. У нея такъв не бе останал. Нямаше да се възпротиви въобще, все още не можеше да мисли, а само да диша тежко и да съжaliaва, че тези прекрасни чувства започваха да отминават.

Той вече не я притискаше силно към себе си, не че това променяше особено позата им, след като тя все още се държеше за него. Ръцете му се преместиха върху раменете ѝ, челото му се подпря на нейното, а топлият му дъх галеше лицето ѝ.

— Не мърдай за момент — каза той шепнешком.

Смехът почти се изплъзна от устата ѝ. Не мислеше, че може да се движи, дори и да искаше.

— Нарочно ли го направи? — добави той.

Не разбираше за какво говори, но тонът му бе станал обвинителен, което я накара да застине:

— Не знам какво искаш да кажеш.

— Не, предполагам, че наистина не знаеш — въздъхна той.

Ръката му се придвижи нежно, надолу по нейната, като милувка и я накара да потрепери. Реши, че целувката не е приключила. Но той само се пресегна към бонето ѝ, отвърза го от китката ѝ и го сложи припряно на главата ѝ.

— Имаш красива коса, Джулс. Дръж я прибрана — каза той с малко рязък тон.

Тя въздъхна и се опита да се отдръпне от него, но ръцете му отново бяха върху раменете ѝ и не я пускаха.

— Недей да се цупиш, не сме приключили с демонстрацията. Тиранинът ни гледа от къщата. Затова стой мирна и сложи ръката си на бузата ми.

Така и направи, въпреки че му отвърна кисело:

— Или пък въобще не ни гледа.

— Целенасочено дойдохме на задната морава, тъй като може да бъде добре огледана от повече стаи, включително и от неговата спалня, за разлика от изгледа, който предоставя предната част на имението. Той ни наблюдава. Почти мога да усетя неприязънта, идваща откъм къщата.

— Вероятно усещаш излъчваната от мен неприязън!

Ричард погледна надолу към нея и започна да се смее. Това лесно можеше да подпали буйния ѝ нрав до експлозивни нива. Осъзна обаче, че той не ѝ се подиграваше, а искрено се забавляваше и не бе трудно да разбере защо. Бе тук и полагаше всички усилия, за да ѝ помогне да се отърват от брачния договор, а тя се държеше заядливо и отбранително. А досега се справяха толкова добре в разбирателството помежду си!

— Може би е добре да поговорим за езерото отново — предложи тя глуповато.

— Мили Боже, да! Да поговорим.

Той се подсмихна тихичко, взе ръката ѝ и я поведе по полегатия склон досами водата. Не бе достатъчно голямо, за да се приеме за езеро, всъщност по-скоро бе езерце, но тя знаеше, че бе дълбоко, дори близо до брега и вероятно затова семейство Алън го наричаха езеро.

— Аристокрацията е била доста освободена в онези времена с дрехите, прическите и разходите си — заразказва ѝ той. — Казват, че първият граф Манфорд е наел цяло село, за да изкопае този ров. Когато средствата му свършили, бил оставен недовършен години наред — огромна зейнала дупка в задния двор. За съжаление, дъждът не се е задържал в нея, а просто се просмуквал в земята. Понякога през зимата дупката се пълнела със сняг, но след като се разтопял, се получавала голяма кална локва на пролет, която изсъхвала през лятото.

— Тогава кой го е довършил?

— Следващият граф се оженил за доста богата жена, но тя не била особено щедра. Всеки път, когато обновявала гардероба си, а това естествено се случвало всяка година, тя не дарявала дрехите си на бедните, а просто ги хвърляла. Още първата си година в Уилоу Уудс решила, че тази огромна грозна дупка в задния двор ще ѝ послужи за отпадъчна яма, в която да хвърля всичко непотребно, включително и дрехите си. Разбира се, градинарите не могли да си позволят да има

купчина боклук в имението. Решението било да я покрият с пръст. Естествената ефективност на слугите, които бързали да приключат с работата си, за да имат повече свободно време, ги подтикнала да разпрострат огромния куп дрехи, така че само няколко лопати пръст тук и там да го покрие добре. С идването на пролетта следващата година калното езерце отново се образувало, но този път останало и ставало все по-дълбоко с всеки следващ дъжд.

Джулия се засмя:

— Значи без да са търсили решение как да довършат езерото, все пак са го направили, но случайно?

— Именно. Следващото поколение развъдило риба в езерото и построило малкия док.

Докато си говориха, бяха стигнали на дока и в момента стояха там. Импулсивно Джулия сподели:

— Завиждах за рибарските ти умения. Майка ми не смяташе, че това занимание е подходящо за мен, което го направи още по-привлекателно. Баща ми най-накрая се предаде и ме заведе на риба без нейно знание. Беше нашата малка тайна. Но гледката на горките червеи, набучени на куките, ме излекува от увлечението ми към риболова.

Той се усмихна:

— Научи ли се да плуваш?

Тя го изгледа остро. Колко нелюбезно от негова страна да споменава именно това, и все пак, не изглеждаше като злорадство за юношеския му опит да я удави. Изуми я, когато добави:

— Изплаши ме до смърт онзи ден. Трябваше само да се измокриш, а не да потънеш.

Очите ѝ се уголемиха. *Трябваше само да се намокриш, а не да потънеш?!* Колко други неща не е разбрала тогава? Дали трябваше да му каже нейното тълкуване за действията му през онзи ден?

Обърна се към него, но Ричард се беше придвижил зад гърба ѝ, при това доста близо. Трябваше да извие врат и да погледне нагоре към него. Видя онзи закачлив блясък в очите му и изведнъж се намери във водата.

Изплува с пръскане на вода, полата ѝ се бе издула около кръста ѝ, а разпуснатата ѝ коса покриваше очите ѝ и тя не можеше да вижда. Беше я блъснал в езерото? Отново?! Избута косата си назад, но преди

да го намери с поглед, голяма вълна я заля в лицето и Ричард се озова до нея.

— Изглежда вече умееш да плуваш добре — чу го да казва. — Е, и дума не може да става за още едно храбро спасяване.

Той плуваше на място и се смееше. Тя плисна вода към него:

— И наричаш това храбро?

— Съсипа моя безстрашен опит, тъй като ясно си личи, че не си в опасност — оплака се той, но ѝ се усмихваше широко. — Трябва ли да ти показвам как се прави?

Тя изпищя, когато Ричард се гмурна под водата и според очакванията ѝ я дръпна надолу със себе си. Бързо я пусна и тя лесно се показва на повърхността, за да види все още усмихнатото му лице.

— Имаш красиви крака, Джулс. — Той потопи главата си във водата, за да ги погледне влюбено.

Полата ѝ вече не беше надута като балон около тялото ѝ, но все пак не можеше да я накара да стои надолу и да покрива краката ѝ. Емоциите ѝ обаче се димпеха на вълни. Не можеше да спре да се смее на лудориите му.

Главата на Ричард се подаде над водата. Беше достатъчно висок, за да стои изправен и да е над водата на това място в езерото. И тя опита, но не можеше да стигне дъното и отново потъна.

— Вече в опасност ли си? — попита той, когато се показва на повърхността.

— Не.

— Значи трябва да се постарая повече.

— Недей! — бе всичко, което успя да каже, преди да бъде потопена още веднъж.

Осъзна, че няма да спечели тази игра, но това никак не я подразни. Все пак продължи да опитва и докато бе под вода, се изви, използвайки гърдите на Ричард да се изтласка, като го бутна назад, и продължи да плува надалеч от него. Така отмина остатъкът от следобеда. Играеха като деца, лудуваха в хладката бистра вода и се заливаха от смях. Както трябваше да направят още когато бяха малки...

---

[1] Crusty — англ. остър; свадлив. — Б.пр. ↑

[2] Jewel — англ. скъпоценност, бижу, скъпоценен камък. В превод името на кораба би означавало „Скъпоценност с остри ръбове“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Следобедът бе безкрайно приятен, въпреки че бе просто демонстрация за пред бащата на Ричард, на когото трябваше да покажат колко добре се разбираха. През цялото време Джулия се забавляваше толкова много, че дори не се замисляше за това. Но да се преструваш отдалеч бе много по-лесно, отколкото да изиграеш театъра, когато си в една стая с графа. Джулия се ужасяваше при мисълта, че трябва да вечерят заедно тази вечер.

Облече се по-скоро официално, с кремава вечерна рокля с висока яка, обточена с бели перли по краищата ѝ и по ръкавите. Все пак, щеше да вечеря с граф и отчетливо си спомняше, че той винаги се бе обличал официално за общите вечери с родителите ѝ.

Ричард се отправи към възможно най-отдалечения, от обичайното място на графа, стол, в срещуположния край на дългата маса. Издърпа един от странични столове по-близо до своя и настани Джулия там.

Не можеше да е по-небрежно облечен — с бялата си, широка риза с отворена яка и дълги ръкави и черния си панталон. Баща му обаче не се появи, за да му направи забележка. Когато лакеят започна да им сервира, тя и Ричард осъзнаха, че вероятно графът нямаше да се присъедини към тях. Един от прислужниците потвърди предположението им.

— Неразположен е, милорд — каза мъжът, който наливаше вино в чашата на Ричард, и кимна към празното място начело на дългата маса.

Джулия веднага се отпусна. Ричард не го стори, вероятно защото лакеите не напуснаха стаята, а двама от тях застанаха до вратата. Това бе обичайно в повечето домакинства, които имаха многобройна прислуга. Но в това домакинство с недостиг на прислуга? Тогава тя стигна до извода, че вероятно ги шпионираха. Ако наистина бе така, трябваше да изглеждат спокойни в компанията си и да не се хранят в мълчание.

— И брат ти ли няма да се присъедини към нас? — попита Джулия, когато им поднесоха първото ястие — прясна риба със сметана и подправки.

— Той не е тук — отвърна Ричард с явно разочарование. — Другият дядо на Матю имал ангажименти в Манчестър. Поканил ги да го придружат за няколко дни. Той е херцог Челтър, ако не знаеш.

— Да, зная. Семейството ми бе поканено на сватбата на Чарлз. Не помниш ли?

— Предполагам ти не си спомняш, че аз не бях там.

— Да, бях забравила. Защо не се появи на сватбата на собствения си брат?

— Защото отказах да го гледам как прави толкова сериозна грешка. Не можеше да понася съпругата си, както знаеш, дори преди сватбата.

Това звучеше толкова познато и близко до тяхната ситуация, че успя да ги върне в действителността. Но тя не можеше да прекъсне разговора просто така.

— Всичко, което си спомням за нея, е, че имаше много писклив глас.

— Нека назоваваме нещата с истинските им имена, мила. Лейди Кандис пищеше като заклано прасе.

Джулия едва не се задави с рибата си. Не можеше да възпре кикота:

— Като дете мислех, че гласът ѝ е доста уникален, но нека не бъдем жестоки. Вероятно по рождение е имала проблем с гласните си струни.

Той я изгледа дълго, преди да добави:

— По дяволите, не се бях сетил за това. Но тя също така не спираше да се оплаква постоянно, а това не се наследява.

— Определено — усмихна му се Джулия. — А не бе и много красива...

— Бъди откровена — прекъсна я той с онази негова усмивка.

Джулия кимна с глава в съгласие с него:

— Така, да видим — грозновата, със странен глас и без късмет в намирането на съпруг. Бих казала, че е имала причини да се оплаква.

— Вземаш нейната страна, защото си жена ли? — попита той с любопитство.

— Не, просто я разглеждам от друг ъгъл.

— Добре, помисли и за тази гледна точка — каза той, докато ѝ подаваше хапка от неговата риба. — Бедните и болните имат причини да се оплакват. Тя бе дъщеря на дук и бе разглезена до... безобразие.

Младата жена се чудеше защо той направи пауза и осъзна, че я гледаше с изражение, близко до очарование. Хранеше я от собствената си чиния, като грижовен любовник. Бе го помислила за добро хрумване и затова се включи в играта. Дори се преструваше, че неговата храна е по-вкусна от нейната и показваше замечтано изражение всеки път, когато ѝ подадеше хапка. Но сега погледът му бе много по-горещ.

Той потвърди посоката на мислите си, когато каза:

— Всеки момент ще изхвърля тези двамата от стаята и ще изям теб за вечеря.

Тя усети внезапна вълна на топлина и коремът ѝ се изпълни с прелестно трептене. А той дори не бе сериозен! Знаеше го и все пак трябваше да се пребори с желанието си да седне в скута му и да обвие ръце около врата му. Беше го казал достатъчно силно, за да го чуят слугите, затова не се изчерви толкова силно, колкото би го направила, ако не бе сигурна, че това бе поредната демонстрация на привличане.

Как трябваше да отговори? Как би отговорила любимата? Имаше усещането, че би звучало така:

— Дръж се прилично... до по-късно.

— С такова обещание, ще се насия — каза Ричард с прелъстителна усмивка.

О, Боже мили, нима бе произнесла това на глас? Но усмивката му, този път истинска, я увери, че той е доволен от приноса ѝ към представлението.

Именно това ѝ помогна да се върне към неутралната тема на разговора, при все че ѝ трябваше дълбоко, успокояващо вдишване, за да го направи:

— Значи нямаше нищо привлекателно и достойно за харесване у Кандис?

Той не отговори веднага, пое си дълбоко дъх, погледна към тавана за момент преди очите му да се върнат върху нея и да каже:

— Когато Чарлз дойде, попитай го дали въобще се е научил да я харесва?

Джулия поклати глава:

— Винаги съм харесвала Чарлз, но този въпрос е прекалено личен, дори и за бъдещия ми девер. Ще ти се доверя по въпроса.

Той повдигна едната си вежда:

— Харесвала си брат ми, така ли?

Тя се засмя:

— Няма нужда да ревнуваш. Как да не харесаш Чарлз? Винаги е бил мил с мен. — „А ти не беше“, продължи наум тя.

Той не го премълча обаче:

— А аз не бях.

— Ш-ш-шт — опита се да го спре.

— Не ми шъткай, целият свят знае, че се мразехме.

— Не преувеличавай.

— Добре, цяла Англия.

Все пак преувеличаваше, тъй като само техните семейства и слугите им знаеха за тази вражда. Тя не бе сигурна защо Ричард подхваща тема, която не трябваше да споменават, тъй като тук и стените имаха уши.

Тъкмо започна да се чувства неудобно и той внесе ведрина със следващото си изказване:

— Не е нужно да заобикаляме темата, любима. Това е нашето минало. Със сигурност вече не се чувстваме по този начин.

Не, наистина сега положението бе различно. Нямаше какво да мрази у Ричард. Също като мъжа, към когото усети привличане на бала у Джорджина, той можеше да е очарователен, дори галантен. Притежаваше и чудесно чувство за хумор. И бе благороден. Не бе нужно да е тук и да прави това за нея, само и единствено за нея. Но той й бе длъжник и сега й се отплащаше.

Изненадваща мисъл се прокрадна в главата й — тя харесваше този мъж. Много. Колко странно и смущаващо.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

След вечеря Джулия се оттегли в наскоро изчистената си стая. Искаше да стане рано, за да упъти майсторите, когато пристигнат. Двамата с Ричард бяха решили да повикат голяма група работници в имението по няколко причини. Щеше да допринесе за достоверността на желанието им да се оженят. Голямата неразбория, която щеше да се получи, трябваше да отвлече вниманието на графа от тях двамата. Най-важното бе, че ремонтът щеше да им предостави достъп до всички стаи на долния етаж, тъй като трябваше да решат какви промени да се направят, преди да пристигнат гостите за сватбата.

Бе седнала с кръстосани крака по средата на леглото и решише косата си. Това беше обичайният ѝ вечерен ритуал и го правеше пред огледалото, но в стаята ѝ нямаше такова. Бе го добавила в списъка на необходимите вещи за тяхното празненство, който прикрепил към писмото до баща ѝ. Той бе настоял да го уведомят незабавно за развитието на събитията. Можеше да се появи да изрази лично позицията си пред Милтън, ако успееше да събере достатъчно сили да пътува, преди да са постигнали целта си. Все още се надяваше обаче, че тя и Ричард щяха да напуснат къщата след няколко дни, а не седмици.

Предполагаше, че ще е изтощена след лудуването в езерото днес, но бе неочаквано бодра. Прекалено много мисли се надпреварваха за вниманието ѝ, а тя се опитваше да ги отпрати, като броеше наум всяко разресване на косата. Почти бе стигнала до сто, когато вратата се отвори.

Тя замръзна. Не бе облечена подходящо, за да приема каквито и да било посетители, най-малко Ричард, и все пак той стоеше по средата на стаята, вкаменен при вида ѝ. Бе облякла любимата си лятна нощница — без ръкави и с остро деколте, направена от толкова фина бяла коприна, че бе най-нежната дреха, която притежаваше. И най-прозрачната.

Той пръв се отърси от своята омая. Устните му се разтеглиха в бавна усмивка, но едновременно с нея изръмжа и направи гримаса.

Не излезе, а просто затвори вратата и каза с леко рязък тон:

— Приведи се в приличен вид.

Тя веднага се завтече от леглото към гардероба, където висеше робата ѝ, и бързо я облече. Направена от същата тънка коприна, дрехата не подобряваше особено вида ѝ, но поне ръцете ѝ бяха покрити и имаше още един слой коприна върху гърдите ѝ. И за по-сигурно, веднага след като пристегна коланчето, праметна по кичур коса през всяко рамо, за да се прикрие.

— В приличен вид ли си вече?

Погледна към него и цъкна с език:

— Ако имаше навика да чукаш, преди да влизаш, нямаше да се zlepоставяш, като виждаш неща, които не трябва да виждаш.

— Със сигурност не съм се zlepоставил и не се чувствам притеснен. По дяволите, със зъби и нокти се боря да остана в тази част от стаята.

Устните ѝ се закръглиха, но никакъв звук не излезе от устата ѝ. Той звучеше толкова сърдит! Бе се възбудил от гледката, на която попадна? Фактът, че само намекът на зърната под коприната му причиняваше това, почти я накара да се усмихне.

— Да, вече можеш да се обърнеш и да ми кажеш какво правиш тук.

Той се обърна към нея. Очите му отново я обходиха бавно от глава до пети, преди да каже:

— Ще прекараме нощта заедно.

О, Господи! Живата картина веднага изпълни съзнанието ѝ — двамата, долепени един до друг, в леглото ѝ на „Мейдън Джордж“, и горещината, породена от тази представа, едва не я разтопи на мястото ѝ. Но той със сигурност нямаше предвид отново да правят това! Не бе дошъл тук, за да ѝ каже подобно нещо. Просто проявяваше обичайната за мъжете реакция към оскъдното ѝ облекло.

Определено Ричард трябваше да подбира думите си по-грижливо. Леко нацупена заради лекотата, с която бе успял да я въодушеви, тя каза:

— Би ли повторил?

— Недей да се цупиш. Няма да те докосвам. Имаш думата ми. Всичко е заради търсения ефект. Искam прислужницата да ни намери заедно сутринта и да го съобщи на баща ми.

Той бе сериозен! Как щеше да оцелее цялата нощ с него, без да го докосва? Нямахше да успее. Идеята не бе добра.

Тя бързо му припомни:

— Изиграхме доста убедителна демонстрация днес. Наистина ли трябва да правим още нещо?

Той просто ѝ отговори:

— Не ми харесва, че не се появи на вечеря. Когато не го видя, не му вярвам.

— А когато го видиш?

— Нямам му доверие и точка, но поне е по-лесно да се предположи какво е намислил, ако видя настроението му.

— Вероятно още не може да разбере желанието ни да се оженим. Ние двамата да се влюбим, е последното нещо, което някога е очаквал да се случи. А освен това, моята камериерка ще отвори вратата сутринта, а не прислужницата на баща ти от горния етаж, така че нищо няма да му бъде докладвано.

— Имаш ли доверие на прислужницата си?

— Не, нова е, но работата ѝ харесва, защото ѝ плащам повече от обичайното, така че ще се постарее да не я застраши.

— Плащаш повече на всичките си слуги само защото си богата ли?

Замисли се защо той звучеше толкова раздразнен. Дали ненавиждаше богатството ѝ? Или все още бе разстроен, за това че я завари полуоблечена?

Джулия се опита да не се подвежда от киселото му настроение и просто отговори:

— За твое сведение смятам, че средното заплащане е недостатъчно за изхранване на прасета, още по-малко на хора. Семейството ми винаги е плащало на служителите си според техните заслуги, а не според обичайните стандарти. Резултатите са много по-добри, когато служителят е доволен и добре нахранен, както знаеш. Или може би не знаеш?

Най-накрая той се усмихна:

— Добър аргумент. Не, няма как да знам. Никога през живота си не съм плащал на какъвто и да било слуга.

— Никога? През всичките години, в които бе далеч от тук?

— Не споменах ли, че през по-голямата част от времето живях по море? Или в нечия къща?

— Благородник без камериер. Изумена съм.

— Не се изненадвай. Не е трудно да лъскаш собствените си ботуши или да переш дрехите си. Колкото до готвенето... Не, никога не съм опитвал за твое сведение.

Ухили се и добави:

— Що се отнася до новия ми план, все пак е добър. Баща ми е чувал, че спим заедно само от моята уста. А именно това е окончателният завършек на този театър. Затова искам да го чуе и от някой друг. И ако не може да разчитаме на твоята камериерка, че ще разнесе мълвата до баща ми, тогава ще използваме моята стая. Ела!

Не изчака тя да се съгласи, просто хвана ръката ѝ и я поведе надолу по коридора до една от двете крайни стаи. Тя продължаваше да не харесва плана му въпреки добрия замисъл.

Джулия усети стеснителност, примесена със силно любопитство. Наистина искаше да види стаята, в която бе израснал. Но когато влезе вътре и се огледа, не видя нищо, което да подсказва, че тук някога е живяло дете. Избелели сапфирени тапети, стари жълти завеси, дръпнати встрани и разкриващи нощта, празна камина без предмети на полицата и никакви картини по стените. Тъй като бе крайна стая, имаше прозорци, както към страничната част на градината, така и към предната ѝ част. Никой от тях не бе отворен и затова в стаята имаше дъх на мухъл, въпреки че бе почиствана скоро. Имаше и малко бюро, на което Ричард вероятно бе подготвял уроците си. Виждаше се и библиотечка, но без книги.

— Това не е ли била детската ти стая?

— Беше.

Нищо в стаята не подсказваше, че някога е била използвана за друго, освен за гостна стая, затова попита:

— Всичко ли взе със себе си, като тръгна?

— Не, вероятно е било изхвърлено, когато е станало ясно, че няма да се върна. Взех каквото можех да нося, шепа детински спомени и някакви дрехи. Бяха, за да спася живота си... или поне така се

чувствах тогава. Току-що бяха отрязали косата ми, всеки кичур бе изрязан с нож до скалпа, защото не исках да я подстрижа, когато ми бе наредено.

Тя го погледна напрегнато:

— Това не е смешно.

— Не, не беше.

Очите ѝ се уголемиха от ужас при неговия мрачен тон:

— Но ти не се шегуваш? — Тогава предположи: — Затова ли е толкова дълга сега? Защото баща ти не ти е позволявал?

— Въпрос на избор, който никога не ми бе позволен, и постоянно напомняне от какво избягах.

Джулия осъзна, че той не бе напуснал Англия заради нея. Тя просто бе израз на поредния изгубен избор и наложено решение от собствения му баща. Но той вече не бе момче и баща му не можеше да му налага други решения... освен чрез незаконни средства. Жестоки мерки от такъв род не бяха необходими, стига Милтън да повярваше на тяхната игра.

— Сега започвай да се смееш — каза ѝ той.

Тя изсумтя на абсурдното предложение:

— Не мисля, че мога.

— Не съжалявай момчето, Джулс — каза той с леко раздражение. — То вече не съществува. В момента съм доволен от живота си, или, за да сме точни, ще бъда, веднага след като напусна Англия. — Тогава кимна към стената от дясната му страна. — Това е неговата стая. Искам да се смееш силно, за да чуе, че си тук.

Не успя да спре изчервяването. Да говорят как да изфабрикуват тази част от тяхната измама, колкото и невинна да бе тя в действителност, бе много по-лесно от самото действие.

Виждайки червените ѝ страни, той я изгледа укорно и каза:

— Не ставай смешна. Цялата идея е той да разбере, че се забавляваме тук. Започвай да се смееш.

Тя въздъхна:

— Не мога просто да се смея безпричинно, особено след всичко, което ми разказа.

— Тогава нека ти помогна.

Бе сигурна, че никаква шега, колкото и забавна да е, няма да разсее тъгата, която изпита след разказа за страховитото му детство.

Не бе очаквала обаче, че Ричард ще започне да я гъделичка. Придърпа я към леглото, побутна я да легне и започна да я гъделичка от главата до петите. Тя се предаде незабавно. Дори изписка няколко пъти. Не знаеше, че има такъв гъдел. Смееше се и бе останала без дъх, когато той спря.

Ричард се наведе към нея и подпря глава на ръката си. Изглеждаше удовлетворен от изпълнението ѝ и ѝ отправи доволна усмивка. Мъжът имаше толкова чувствена уста. Всеки път, когато зелените му очи блестяха по този начин и леко накривяваше устни, тя усещаше неимоверно привличане към него.

Загледа се в устните му с надеждата, че ще я целуне. Той не го направи. Без да поглежда, внимателно издърпа робата обратно върху гърдите ѝ. Жестът ѝ напомни обещанието му да не я докосва. Затова изхвърли всички похотливи мисли от главата си и се опита да се отпусне. Но, както бе предположила, нямаше да ѝ е лесно с близкото му присъствие.

Опита се да се разсее, като прокара пръст по гърба на носа му и по малката издутина там:

— Значи тук ти счупих носа?

— Да, беляза ме за цял живот, да знаеш.

— Нищо подобно, това придава характерно излъчване на лицето ти. И без това бе прекалено хубавичък преди това.

— Вече започваш да ме обиждаш?

Въпреки че той не звучеше сериозен, тя все пак добави:

— Това, че те намирам за красив, е обида?!

Тонът му звучеше обидено:

— Не можеше ли да не използваш тази дума?

Тя започна да се киска и продължи да го дразни:

— Е, когато беше още момче, беше хубавичък. Наистина беше.

И той се включи в закачката:

— А ти ме чакаше тази вечер, специално облечена толкова оскъдно, нали?

Тя ахна:

— Разбира се, че не.

— Защото ако ме очакваше, щях да дойда по-рано. Сигурна ли си? Не е нужно да спим тук като непознати, нали знаеш.

Шегуваше ли се или наистина имаше надежда в погледа му? Тя не можеше да си позволи да го окуражава, дори и заради скорошните си мисли за целувки. Прави любов с него импулсивно, а и тогава бе завладяна от страстта. Но да вземе осъзнато решение да го направи — не можеше.

— Сигурна съм — отвърна му.

Но той продължи да я гледа изпитателно и Джулия задържа дъха си:

— Не съм убеден, че си сигурна. — Той се наведе по-близо и ѝ отправи предизвикателство като прошепна дрезгаво срещу устните ѝ: — Докажи го.

Очите ѝ се отвориха широко, точно преди устните му да пленят нейните, в целувката, за която бе мечтала. Ръката му я придърпа към тялото му. Чу се стон, но от кого? Притисна се към него силно и го вкуси още по-дълбоко. Да му докаже? След миг ще го направи, само след още един миг... Не, нямаше да го направи. Как можеше да не иска това да се случи, когато усещането бе толкова хубаво? Но как можеше да го позволи, когато всъщност не бе правилно? На сутринта ситуацията щеше да е доста неловка, можеше дори да осуети планове им.

С последна капка на волята си, тя отдръпна глава.

— Ричард, какво правиш?

Изглежда я напрегнато, за доста дълъг момент, преди да промърмори:

— Подлудявам се. — После с шумна въздишка добави: — Оставаме непознати тогава и мисля, че е време да поспим.

Седна на леглото, за да събуе ботушите си. Нейните крака вече бяха боси. После Ричард се изправи и свали ризата си, докато заобикаляше леглото. Тя затаи дъх, като го гледаше. Той само дръпна завивките надолу от тази страна и ѝ кимна и тя да се мушне под тях. Малките детайли бяха важни, като това да ги открият заедно под завивките на сутринта. Това му позволяваше да остане с панталоните, а и тя нямаше защо да съблича робата си, която лесно можеше да се приеме като част от нощницата ѝ, след като бе наполовина покрита.

Той удари възглавницата си няколко пъти, преди да положи главата си на нея, обърна ѝ гръб и каза просто:

— Лека, Джулс.

— Лека — промърмори и тя.

Толкова му бе лесно на него! Сигурно щеше да заспи за няколко минути. Бе сравнително топло в стаята, така че той само бе праметнал чаршафа върху бедрата си, което откриваше широкия му гръб за погледа ѝ. Не можеше да отклони очи от него. Дали можеше да промени решението си, преди да е заспал? Защо ѝ трябваше да е разумна?! Все пак вече бяха правила любов. Искаше да усети ръцете му върху тялото си отново.

Той се изправи рязко, сякаш прочел мислите ѝ. Тя се изчерви, но не се опита да се преструва, че е заспала. Той така и не погледна към нея, за да види широко отворените ѝ очи, просто измарширува към един от прозорците и го отвори. В стаята влезе хладен въздух и я накара да се сгуши по-дълбоко под завивките.

Ричард остана пред прозореца за няколко минути. Тя се обърна с гръб към него преди той да се е върнал в леглото. Мъжът изгаси лампата до леглото и легна отново. Нямаше защо да се чуди, че не може да свали очи от него! Поне сега в стаята бе наистина тъмно.

Тя се размърда, в опита си да намери положение, в което сънят да я примами. Коляното ѝ случайно побутна задните му части. Джулия изръмжа и знаеше, че трябва да се извини. Надяваше се да е заспал и да не разбрал въобще.

Той бързо сломи тази надежда:

— По дяволите, Джулс! Волята ми е като изтъняла нишка — Но тогава се извини: — Съжалявам. Ще се смеем на тази случка утре сутрин... или по някое време другия век!

Краткият му опит да се пошегува не проработи. Тридесет минути по-късно бе сигурно, че и тъмнината не ѝ помага да се унесе в сън. Той все още бе на ръка разстояние от нея и не можеше да го прогони от ума си. Затова и продължаваше да стои с широко отворени очи, когато каретата шумно се придвижи и спря пред входа на къщата.

Тя се изправи и щеше да отиде до прозореца, ако Ричард не я бе изпреварил:

— По дяволите, цялото ни представление отиде на вятъра — каза той с тежка въздишка. — Баща ми не е в тази стая. Дори не е бил в къщата.

— Къде би отишъл?

— Да намери лондонски вестник, за да провери дали са отпечатани съобщения за сватбата ни, предполагам. Дъртият проклетник не може просто да ни се довери.

— Трябва да се връщам в стаята си.

— Остани, където си.

— Прекалено съм изморена, за да изиграя този смях отново.

— И аз — Обърна гръб на прозореца с лека гримаса. — Но все пак искам прислужницата да ни намери тук сутринта и да му разкаже.

Тя изсумтя. Нямаше да може да мигне цяла нощ, беше сигурна в това.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Ричард бе буден много преди да чуе почукването на вратата. Каква адска нощ! Почти не бе спал. Споделянето на едно легло с Джулия, с цел подсилване на шарадата им, му изглеждаше чудесна идея, когато му хрумна. Но не бе взел предвид, какво щеше да е, да усеща знойното ѝ тяло, толкова близо до себе си през цялата нощ и да не може да го докосне. Като последен глупак бе предположил, че ще успее да укроти похотливите си желания като се съсредоточи върху тяхното безрадостно минало и причината, заради която бяха дошли в Уилоу Уудс. Бе се заблудил за пореден път.

Дори си припомни всяка предишна ожесточена среща. Не помогна. Тя просто вече не бе онова малко чудовище. Бе се променила толкова много, че вече бе съвсем различен човек.

Всъщност можеха да водят нормален разговор без никой от тях да се ядоса. Тя се смееше с него. Бе се поддала на шегите му. Каква изненада и удоволствие се бе оказало това! А какво можеше да каже за собственото си спасение от нейните ръце? Дали бе толкова егоистично, колкото си мислеше в началото? Или тя притежаваше достатъчно състрадание в себе си, за да се почувства длъжна да му помогне, въпреки че го мразеше? Дали все още го мразеше? Не можеше да каже вече.

Честно казано, промените в Джулия го удивляваха и го съблазняваха. Необходим ѝ бе кураж, за да се включи в тази игра след всичко, което баща му бе сторил. Все пак действията ѝ бяха корисни. Споразумението не означаваше нищо за него — той живееше в друга част на света сега и щеше да се ожени, за когото желаше, когато бе готов да го направи. Но за нея бе нужно да унищожи договора, за да може да продължи с живота си и да се ожени за някой друг.

Той прогони тази мисъл, когато на вратата се почука за втори път:

— Влез.

Джулия се размърда до него, но не се събуди. Наистина ли спеше толкова дълбоко? Или и тя бе прекарала същата дяволска нощ като него? Каква интересна мисъл, но му се стори нереална. Можеше да се е поддала на страстта на кораба на Малъри, но тогава бе разтърсена от емоции, а той бе мерзавец, че се възползва от това.

Дявол да го вземе, в момента изглеждаше зашеметяващо, като спящ ангел, с пепеляво русата си коса, разстлана върху възглавницата. Като изключим първата му среща с нея, когато тя бе крещящо петгодишно дете с изпоцапани бузи, Джулс беше красиво дете. Трябваше да се досети, че ще се превърне в разкошна красавица.

Отварящата се врата отклони погледа му от Джулия. Млада прислужница влезе с кана с прясна вода. Спря на място веднага, като го видя още да се излежава и по бузите ѝ се разля топла червенина.

Очевидно притеснена, тя започна да върви заднишком към вратата. В случай, че не бе видяла Джулия, ѝ каза:

— Остави водата — прислужницата трябваше да влезе по-навътре в стаята и да види спящата му съучастничка. Но как въобще бе възможно някой да пропусне яркия блясък на златистата коса?

За негово раздразнение прислужницата само кимна, но продължи да гледа към пода, като избърза към шкафа за миене, а после обратно към вратата, без да поглежда към него отново. Той въздъхна. Нямахше какво друго да направи, освен да ѝ разясни положението, иначе тази адска нощ, която преживя, щеше да е напразна.

— Няма място за притеснение. Ще се венчаем след няколко седмици! — каза той преди вратата да се е затворила.

Трябваше да го е чула, въпреки че не го показва. Той пък си напомни, че няма да са седмици. Бе убеден, че може да намери договора след няколко дни търсене. Баща му вероятно бе направил тайни скривалища, които се заключват, но те можеше да се намират само в две помещения в къщата — кабинетът и спалнята му. Единствената грижа на младия мъж бе, че ако бе на мястото на баща си, нямахше да държи договора заключен някъде. Предвид неочакваната им поява, би го държал в себе си ден и нощ. Каква ужасна мисъл.

Вече безкрайно раздразнен, той стана от леглото и се облече. Понечи да събуди Джулия, но изведнъж спря. Не смееше да я докосне, особено след като част от раздразнението му се дължеше на силното

му желание към нея! То не го напускаше. Можеше да побутне леглото и да каже името ѝ високо, но не бе сигурен дали е подготвен да я види все още топла и опиянена от съня да седи в леглото в тази прекалено много разкриваща нощница. Вместо това направо отиде да закуси на долния етаж.

За съжаление баща му все още бе на масата в най-малката стая за закуска. След всичките тези години, коремът му не трябваше да се обръща в присъствието на Милтън, но все още му се случваше. Всички онези побои в детството му бяха оставили жесток белег върху него. Ужасно нещо бе да свързваш родител с болка и нищо друго.

— Закъсняваш — каза Милтън неодобрително, докато Ричард заемаше мястото срещу него.

Ричард го изглежда:

— Приличам ли ти на дете, на което е нужно да казваш кога да се храни?

— Приличаш ми на своеволен бунтар, какъвто винаги си бил. — Милтън се загледа в косата на Ричард, вързана на опашка и праметната през рамото му. — Ще я отрежеш ли за сватбата?

— Не, няма.

— И ще посрамиш този дом?

— Никой няма да го е грижа как изглеждам, татко, а и решението не е твое, нали? Изяснихме ли се?

Милтън не отговори, вероятно заради прислужника, който влезе в стаята, с чиния за Ричард и я постави пред него. Храната бе определена предварително. Нямаше начин да си избереш. Стисна зъби, но бързо отпусна челюстта си. Ставаше придирчив за дреболии. Храната бе поносима и в изобилие. Поне баща му не пестеше, когато се отнасяше до собственото му, и това на семейството му, изхранване.

Но Милтън целенасочено подчерта липсата на избор и започна с наставленията си:

— Храним се точно в осем сутринта, точно в един на обяд и точно в седем вечерта. Това улеснява готвачката, която няма много помощници, да планира деня си по-лесно.

— Не мога да си представя, че старата Герта ще се оплаква от каквото и да било. Тя е прекрасна готвачка и е сред прислугите, за които си спомням с умиление. И защо не съм я виждал?

— Трябваше да освободя Герта. Всъщност уволних всички от предишните слуги преди много време и ги замених с по-млади, които не очакват голямо възнаграждение.

От израза на лицето на Милтън си личеше, че обвинява именно него за това заради дълга, който му бе оставил. Но Ричард нямаше намерение да го обсъжда отново, ако можеше да го избегне. Все пак баща му не се бе възползвал от простото решение, което му се искаше да използва — да се откаже от него.

— Страхувам се, че не съм последовател на „точно“ — каза Ричард и после отстъпи: — Ако няма храна, когато ми се яде, ще направя така, че да има.

— И къде е булката ти тази сутрин?

— Все още спи — каза Ричард и веднага в главата му се появи онази съблазнителна картина на Джулия.

— Предполагам, е привикнала към късното ставане на лондонското общество? — попита Милтън презрително.

Той никога не бе харесвал Лондон. Висшите прослойки, които живееха там, или тези, които често посещаваха града, за да се радват на сезона, бяха предимно богати. Той не беше. Но въпросът му предоставяше възможност да подразбере как вероятно бяха прекарвали нощта.

— Никак даже — отговори Ричард. — Аз съм виновникът за нейното късно лягане. Може ли все пак да ти предложи да избягваш този обиден тон, когато говориш с нея? И без това тя вече е резервирана спрямо провеждането на сватбата тук след посрещането, което получихме от теб.

Милтън промърмори нещо под носа си. Ричард реши да го пропусне и се насочи към неутрална тема:

— Икономът спомена, че Чарлз трябва да се върне днес. Така ли е?

— Да. Брат ти е силно предсказуем и може да се разчита на него. Каза, че ще се върне днес и така и ще направи.

Ричард не пропусна намекнатата обида. И на него можеше да се разчита, въпреки че предпочиташе да не е толкова предсказуем. Но Милтън ценеше тези качества и Ричард се бе стремял да ги развие като дете, докато не стана ясно, че нищо не можеше да го сближи със собствения му баща. Младият мъж се отказа да продължава разговора

и се съсредоточи върху довършването на ястието. Милтън не понасяше тишината.

— Забрави да споменеш за армията, която си довел със себе си. Кантел ме информира за нея.

Ричард повдигна вежда:

— Значи там си бил снощи? Притеснява те, че лакеят ти не е изпълнил заповедите ти докрай и си отишъл да се разправяш с него?

— Съдията не ми е лакей — смотолеви Милтън. — А и вече ми докладва миналата седмица... — Той започна да обяснява, но наведе поглед вместо това, за да попита остро: — Защо се опита да скриеш такъв голям конвой от мен?

Ричард се изсмя:

— Удивителен си, знаеш ли? Дали въобще някога си доволен от нещо? Просто не искахме да те притесняваме излишно, като се появим с всички тези пазачи и затова ги оставихме някъде по пътя. И те не са мои, а на Джералд Милър. Да ги поканя ли в къщата? Може и да бъдат от полза и да помогнат при реконструкцията.

— Остави ги, където са — каза Милтън сопнато.

Ричард се засмя на себе си. Наистина ли баща му си мислеше, че ги е хванал в лъжа? Явно.

За всеки случай обаче Ричард добави:

— Или си мислиш, че бащата на Джулия би я пуснал да се приближи до това място без защита след това, което ми причини? Те са нейни придружители. Аз нямам нужда от охрана. Ти и аз сме наясно какви са отношенията ни. Ако не исках да се оженя за нея, можеш да си сигурен, че нямаше да съм тук.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Един поглед ѝ бе достатъчен да разбере, че се бе успала. Ричард я беше оставил сама в стаята му. Но защо, дяволите да го вземат, не я бе събудил, преди да излезе? Знаеше, че работниците пристигаха днес и щяха да се нуждаят от напътствията ѝ.

Втурна се към спалнята си, без да се бави да вика камериерката си, намери рокля, която можеше да облече без помощ, и после забърза надолу по коридора. Спря в горния край на стълбището и си пое дълбоко дъх, дори отдели минута да сплете косата си. Предверието долу бе празно. Работниците все още не бяха пристигнали. Беше глупаво да си измисля криза само, за да не мисли за снощи. Но тези мисли я връхлетяха с огромна сила.

Никога повече нямаше да си причини подобно мъчение, каквито и да бяха причините. Ричард бе удържал на думата си и не я бе докоснал след онази целувка! Единственият случай, в който би могла да си пожелае да не е почтен, той стори точно обратното. Разбира се, тя бе настояла да избягват всякакъв физически контакт в леглото, но нямаше представа колко трудно и неловко щеше да се окаже. Ако все пак той смяташе наистина, че споделянето на едно легло отново е абсолютно необходимо, тогава поне трябваше да го направят по правилния начин, без преструвки. Точно така, и тя щеше да заяви ясно, че е готова да направи тази саможертва в името на играта.

Въздъхна и продължи надолу по стълбите. Нямаше да казва нищо подобно на Ричард. Той би се обидил на подбора на думите ѝ, обозначавайки интимността с него като саможертва — но пък как всъщност да се изрази, когато със сигурност не можеше да каже, че иска да прави любов с него. А дали щеше да му хареса, че поема контрол върху представлението им, когато то бе негов план, а не неин?

Намери Ричард в стаята за закуска. За съжаление и графът бе там.

Ричард се изправи при нейната поява на вратата:

— Разминаваме се, любима, аз вече приключих.

Щеше да я остави сама с баща му? Усмихна му се:

— Бих предпочела да се поразходя, преди да закуся така или иначе. Утрото е толкова прекрасно.

— По-късно няма да се сервира закуска — каза Милтън.

Нима ѝ отправи критичен поглед? Значи нямаше подобрене в отношението му? Или може би не знаеше все още, че бяха прекарали нощта заедно? Опита се да си спомни как се бе чувствала, след като бяха правили любов. Напълно спокойна, блага, ласкава, щастлива.

Обърна се към графа с ведра усмивка:

— Така ли? Не съм обърнала внимание колко е часът. Обичам да се разхождам, преди да се нахраня. Обикновено яздя, но не доведох жребеца си или може би вие имате коне за езда в конюшната си?

— Освен жребеца на Чарлз и понито на Матю има само коне за каретите. Самият аз не яздя.

— Мислите ли, че Чарлз би имал нещо против, ако заема коня му?

— Да — отвърна Милтън.

— Не — добави Ричард и погледна баща си укорително.

Милтън не обърна внимание на сина си и ѝ каза:

— Нямаме дамски седла.

Мъжът бе твърдо решен да бъде нелюбезен. Започваше да става комично, но тя потисна смеха си и просто каза:

— Няма значение. Разходката ще ми е достатъчна.

Ричард я хвана за ръка и я изведе от стаята преди още нещо неприятно да се е случило. Тя усети напрежението му. Направо бе настръхнал.

— Трудно ли ти беше? — опита да предположи тя, докато я извеждаше навън.

Той тръгна по дългата алея далеч от къщата. Явно не бе планирал никакви демонстрации за баща си по време на тази разходка.

— Дори не може да е вежлив с теб! Никога не е бил толкова противен или неприятен преди. Разбира се, винаги се вбесяваше, когато някой от двамата ни нарушеше правилата му, но след изпълнението на наказанията отново забравяше за Чарлз и мен или се държеше нормално.

— Какво имаш предвид под „нормално“? Начинът, по който нормалният родител се отнася към децата си?

— Не, нищо такова. Ако го е било грижа за някого от нас, никога не го е показвал. Отношението му беше като към гост в дома му, приветливо, но без никакви емоции. Чудя се дали хазартните дългове, които му оставих, са бръкнали по-надълбоко в джобовете му и са го изпълнили с горчивина. Имението никога не е било в толкова лошо състояние, преди да го напусна. Никога не е бил разточителен. Не сме си позволявали най-доброто, всъщност той мърмореше за разходите ни от време на време, но и не сме живели бедно. Сигурно много го боли, че е трябвало да остави имението да западне толкова.

Ричард се насочи обратно към къщата. Младата жена не понасяше да го вижда толкова разстроен и изпита силно желание да го прегърне.

Вместо това бързо каза:

— Вероятно баща ти се държи толкова неприятно, защото просто не ни вярва.

— Или е предположил защо сме тук — измърмори Ричард.

Тази мисъл безпокоеше и нея:

— Наистина ли трябва да удължаваме престоя си, за да се видиш с Чарлз? Не може ли да го посетиш, след като сме постигнали целта си?

— Именно, вече се опитах да вляза в кабинета на баща си, докато го нямаше на долния етаж, преди да дойда в твоята стая. Беше заключен. Един от прислужниците изведнъж изникна, като че ли се беше спотайвал в сенките и ми каза, че баща ми не е вътре. Проклетникът можеше поне да ме уведоми, че въобще не си е вкъщи, но не го направи.

— Мислиш ли, че договорът е вътре?

— Това е най-вероятното място. Ако пред кабинета продължава да стои някой прислужник на стража, ще ми се наложи да вляза вътре през прозореца. Доколкото си спомням на една от дъските, на пода, под бюрото му имаше ключалка.

Тя се изсмя:

— Заключвал е пода?

Той също се усмихна:

— Всъщност, да. Имаше кутия, която се събираше под дъската, и ключалка върху самата дъска, така че да не може да бъде вдигната без ключ. Бе направо обсебен от това, да не оставя пари наоколо, за да не

ги откраднат слугите, така че това не е единственото място за тършуване. Едно от чекмеджетата на бюрото му също има ключалка. В добавка, и трите горни чекмеджета на бюрото в спалнята му имат ключалки, както и малкото ковчеже, в което пази часовниците си. Като се замисля, има и една заключена врата в дрешника му.

— Но тя не води към банята?

— Не, има отделна стая, в която се къпе, от другата страна на гардероба. С Чарлз винаги сме се чудили какво ли държи там, но така и не разбрахме. Веднъж ни наказа, защото бяхме влезли в неговата спалня, затова и никога не се върнахме там.

Тя простена:

— Как въобще ще успееш да се сдобиеш с толкова много ключове?

— Не съм и планирал да го правя. Донесох комплект инструменти, които могат да се използват вместо ключове.

Тя нямаше представа за какво ѝ говори:

— Нима?

— Джереми Малъри, синът на Джеймс, ми ги предложи, преди да напуснем Лондон. Принадлежали са на съпругата му Дани. Джереми каза, че баща му е предложил да ми ги заеме — Ричард изсумтя и поклати глава. — Има нещо много сбъркано в това Джеймс Малъри да ми помага.

— Защо? Той е приятен мъж.

— Той е жив дявол. Знаеш ли, че е бил пират?

— Чувала съм шеговити препратки към миналото му, но не им вярвах.

— Истина е.

— Откъде знаеш?

— Бащата на Габи спасил живота му отдавна и ми разказа цялата история.

— Какви ги говориш? — Тя се разсмя. — Все още не мога да го повярвам.

— Предполагам, че няма да повярваш, че и аз бях пират?

Тя се разсмя още по-силно, не можеше да се спре. Забавлението ѝ обаче явно не го развеселяваше, затова тя преглътна смеха си и се опита да изглежда сериозна. Но се провали.

Той я погледна с досада и добави:

— Би ли повярвала, че бях търсач на съкровища?

Това бе прекалено интригуващо, за да заслужи присмех. Хвърли му любопитен поглед:

— Наистина ли?

Изглежда вече не ѝ се дразнеше и кимна:

— Старият ми капитан е увлечен по търсенето на съкровища, винаги е бил, а най-накрая го направи и единственото си занимание.

— Откривал ли си някога съкровище?

— Достатъчно, за да продължа да считам търсенето за изключително интригуващо. Попитай Габи. Моят капитан е нейният баща. — Бяха достигнали къщата, но вместо да отвори вратата, я погледна и попита:

— Наистина ли обичаш да яздиш?

— Това е една от страстите ми.

— Една?

Тя се изчерви. Определено бе лош подбор на думи в негово присъствие. Звукът на приближаващата се карета, който го накара да се обърне рязко, я спаси от отговор.

— Чарлз? — предположи тя.

— Надявам се.

В този момент брат му изскочи от каретата, преди тя да бе спряла напълно и сграбчи Ричард в меча прегръдка.

— Какво правиш тук? — възкликна Чарлз. — Мислих си, че...

Ричард бързо го прекъсна:

— Ще ти обясня гостуването си по-късно.

— И Джулия? — Чарлз ѝ се усмихна. — Това означава ли...?

— Да — каза Ричард, което породило у Чарлз смях, изпълнен с удоволствие.

Джулия сдържа гримасата си. Ричард нямаше да сподели с брат си тяхната планирана измама? Тогава предположи обаче, че просто не иска да рискува да го чуят как обсъжда плана си на верандата. Доста трябваше да обяснява, ако това се случеше.

Вратата на каретата продължаваше да се люлее, но след малко една ръчичка я спря и отвътре се показа дете. Красиво момче, което много приличаше на баща си, но изглеждаше доста объркано и резервирано.

Чарлз се обърна към сина си:

— Ела да се запознаеш с чичо си, Матю.

Ричард коленичи и разтвори ръце към момчето. Но Матю се колебаеше срамежливо и гледаше баща си за насърчение.

Чарлз се усмихна:

— Той е мой брат, Матю. Единственият ми брат.

Момчето се усмихна разбиращо и се спусна напред. Беше толкова трогателен момент, Джулия почти се разплака, като видя нежното изражение на лицето на Ричард, когато прегърна племенника си за първи път.

Тогава Милтън отвори входната врата и с доволна усмивка протегна ръцете си към момчето. Матю се засмя и изтича към дядо си за прегръдка.

— Липсвах ли ти? — възкликна Матю.

— Знаеш, че си ми липсвал — каза Милтън и заведе момчето в къщата.

Ричард се изправи бавно:

— Боже! Ощипи ме, сигурно си въобразявам какво видях току-що.

Чарлз се засмя до него:

— Предупредих те, че се държи чудесно покрай сина ми. За Матю той е всичко, което трябва да бъде един дядо.

Ричард изгледа Чарлз остро:

— Искаш да кажеш бащата, когото никога не сме имали?

— Да.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Ричард бе подгизнал до кости, когато седна до брат си на кея. Въпреки че бе свалил ризата си, водата все още се стичаше от късите му панталони, както и надолу, от косата, по гърдите и гърба му. Денят бе много топъл и щеше бързо да изсъхне.

Докато растяха, често споделяха с брат си тази спокойна обстановка. Наоколо бяха разпръснати величествени стари дървета и дивите цветя растяха в изобилие по поддържаната ливада. Тогава им бе лесно да забравят къде се намират, ако не поглеждаха назад към къщата.

По време на обяда Ричард бе разбрал, че Матю не умее да плува и бе предложил заедно с Джулия да го научат. Момчето учтиво бе отказало урока, но изяви желание да ги придружи и да ги погледа как плуват, така че в крайна сметка отидоха заедно.

Чарлз също се присъедини. Докато Джулия и Матю вървяха пред тях, хванати за ръце, Чарлз обясни на Ричард:

— Страхува се от водата, затова не се изненадвай, ако не можеш да го примамаш вътре, дори където е плитко. Преди няколко години един от синовете на градинаря щеше да се удави там. Момчето умееше да плува доста добре, но получило схващане или нещо подобно, и Матю, който по това време си играел на задната морава, чул виковете на момчето и решил, че ще може да му помогне, нищо че самият той не можел да плува! Всъщност татко ги спасил. По това време търсил Матю, за да поговори с него, и бил единственият наблизко, който да им се притече на помощ. Оттогава Матю отказва на всичките ми опити да го науча да плува. Обвинявам се, че не го сторих по-рано.

Ричард бе твърдо решен да научи момчето след този разказ, но Чарлз бе прав. Въпреки че му показва колко забавно може да бъде във водата, а и Джулия се оказа голяма подкрепа в това начинание, не успя да примаме Матю дори да опита. Накрая обаче Джулия успя! Просто трябваше да му обещае, че ще го държи през цялото време, докато не схване как се прави.

Докато наблюдаваше колко търпелива и внимателна е Джулия с момчето, Чарлз отбеляза:

— Изглежда има подход към децата, нали?

И Ричард си мислеше същото. Матю веднага се бе сближил с нея, докато към Ричард все още бе резервиран и сякаш не знаеше как да приеме чичо, когото досега не бе виждал.

Господи, мислеше си Ричард, пропуснал съм толкова много за тези девет години отсъствие.

— Дай време на Матю — продължи Чарлз, когато забеляза замисления поглед на Ричард. — Разказвал съм му толкова много истории за теб, всичките хубави, и внимавах баща ни да не се изпусне и да каже лоша дума за теб пред него. Може би е заради косата ти — досега не е виждал мъж с толкова дълга коса. Но по-вероятно височината ти го кара да се чувства неловко. Много е чувствителен в момента заради това, че е по-нисък от връстниците си. Но с Джулия... не е виждал млади дами, освен прислужничките. Няма да съм никак изненадан, ако е запленил от нея!

Нямаше нужда Чарлз да оправдава момчето. Ричард знаеше, че присъствието бе от значение, за да спечелиш нечия любов и доверие, а той не бе тук от дълго време, нямаше и да остане за в бъдеще. И все пак с дълбоко чувство на тъга осъзна, че това бе семейството, за което винаги бе мечтал. Жена и деца да лудуват наоколо, братя, които да наблюдават отстрани, веселие, смях, усещане за сплотеност, а тази идилия вероятно нямаше да се случи отново. Той и Джулия щяха скоро да заминат.

Все още не бе имал възможност да обясни на Чарлз какво правеха тук. Милтън ги бе извикал в салона, когато влязоха в къщата, а веднага след това всички се бяха насочили към трапезарията за обяд. Милтън бе продължил да удивлява Ричард, защото нито веднъж в присъствието на детето не се бе държал язвително или неприятно.

Ричард и Чарлз бяха достатъчно далеч от веселбата във водата и можеха да говорят спокойно насаме, затова не се изненада, когато Чарлз попита:

— Рич, какво става между теб и Джулия и защо наистина сте в Уилоу Уудс? Поведението ти противоречи на всичко, което ми каза в странноприемницата.

Сега, когато темата бе започната, Ричард почти бе решил да разкаже на Чарлз същата история, която бе разказал на баща си. Не че не вярваше на брат си, но постановката трябваше да остане неразкрита, а Чарлз не бе много добър в пазенето на тайни. Но той му бе брат и можеше да им помогне да намерят договора по-бързо. Поне можеше да му разясни ежедневната програма на баща им, което щеше да помогне в търсенето.

Ричард поклати глава и даде сбита версия на истината на брат си, като завърши:

— Изглежда не е доволен от предстоящата сватба, а човек би помислил, че ще е във възторг, че най-накрая желанието му ще се сбъдне.

— Тогава той просто не ви вярва, което не ме изненадва. Второто му име спокойно може да е „скептик“, доколкото го познавам. Но пък той винаги е бил подозрителен за всичко извън очакваното, а това е като гръм от ясно небе. Не си ли спомняш?

— И аз стигнах до същия извод, което означава, че трябва да се „представим“ още по-убедително или просто да намерим договора. Знаеш ли къде го пази?

— Съжалявам, нямам никаква представа. През всичките тези години той не говореше за теб, а когато аз започвах темата, просто се вбесяваше. Дори повдигнах въпроса за договора, след като те видях и ми каза за намеренията на Джулия.

Ричард се замисли:

— Казал си му, че си ме видял?

— Не, разбира се, че не. Но планът ѝ никак не ми допадна. Прекалено съм суеверен, нали знаеш. Ако те обявеше за мъртъв, щеше да е като предизвикателство към съдбата и накрая наистина да умреш. Трябваше поне да се опитам да спра това, като го убедя да я освободи от договора. Разбира се, той отхвърли моите доводи.

И с подозрителната си природа Милтън бе предположил, че Ричард вероятно е наблизил, за да се зароди тази молба. Но Ричард нямаше намерение да споменава за пътуването до Австралия, което Милтън му бе устроил, в случай, че Чарлз косвено бе помогнал на Милтън да го открие.

Ричард продължаваше да се интересува от настоящите навици на баща си и сподели:

— Татко бе навън до късно снощи. Обичайно ли е за него да не е вкъщи през по-голямата част на вечерта?

— Прекарва времето си с вдовица някъде наблизо.

Ричард повдигна вежда:

— Любовница? Той?

Чарлз поклати глава:

— Не си мисли, че я издържа, не че би могъл. Тя живее удобно с малка издръжка и явно харесва компанията му.

Идеята, че която и да е жена би се наслаждавала на компанията на Милтън, бе налудничаваша:

— Тогава сигурно нещо не е наред с нея.

Чарлз се усмихна:

— Всъщност не. Тя е на неговата възраст или някъде там и не е от аристокрацията.

— Значи се е прицелила в титлата му?

— Вероятно или просто е самотна. Често го кани на вечеря, така че няколко пъти седмично двамата с Матю вечеряме сами. Понякога се прибира късно и въпреки че не може да се каже, че му е любовница, вероятно споделят леглото от време на време.

— Мислиш ли, че ще се ожени за нея?

— Не — каза Чарлз, а после добави откровено. — Ако бе богата, вероятно, но тя не е.

— Недостатъчно пари за него, колко жалко. Осъзнаваш ли, че винаги е бил обсебен от парите?

— Доста трудно бе да го пропусна. Но знаеш ли защо е такъв? Твоят дълг не е първият, който му се е налагало да погасява. Родителите на майка ни са били потънали в задължения и скоро след сватбата на родителите ни, всеки един от кредиторите им дошли да тропат на вратата на татко. Семейството на майка ни всъщност смятали, че баща ни е богат, затова и не са му позволили да се освободи от уредения брак, също както и той постъпва с нас. Всъщност това имение има достатъчно арендатори, така че мястото би процъфтявало, ако не се бяха натрупали толкова стари дългове. Майка ни също му е струвала скъпо. А и Кандис нямаше зестра. Баща ѝ считаше, че женитбата с дъщеря на херцог е достатъчна и наистина бе така. Създаването на тази връзка бе и причината за брака ми. От теб се очакваше да напълниш кесииите отново и да изплатиш старите дългове.

Ричард трепна:

— Вместо това аз добавих още към тях. Чувстваш ли се засегнат от лошото състояние на къщата, в която живееш... заради липсата на средства?

— Аз разполагам със средства — отвърна Чарлз изненадващо. — Издръжката, която Кандис продължи да получава след сватбата, бе удвоена след раждането на Матю и сега е прехвърлена върху мен, за да може той да получава всичко необходимо. Херцогът би разглезил Матю ужасно, ако му позволя, но не бих го направил.

— Значи си могъл да възобновиш доброто състояние на това място?

— Да. Лесно при това. Но тогава баща ни ще разбере, че имам пари и ще ги приеме за свои. Това няма да се случи.

Ричард се засмя:

— Браво на теб. Но Джулс ще пооправи имението, ако останем достатъчно дълго. — Предвид темата, той си спомни разговора си с Джулия по повод колебанието им, защо графът не бе използвал Чарлз за осъществяването на брачния договор. Ричард повдигна въпроса сега: — Баща ни някога молил ли те е да се ожениш за Джулия? След като овдовя?

Чарлз се усмихна:

— Всъщност, направи го преди около три години, малко преди Джулия да навърши осемнадесет и ти още не се бе появил да се ожениш за нея. Дори се опита да ме убеди като извади тежкия довод, че Матю, по това време на крехката възраст от пет години, се нуждае от майка.

— Не бе съгласен с позицията му?

— Матю имаше дъщеря, както и гувернантка, които лично наех, две много майчински настроени жени. Толкова се привързаха към него, че не искат да го оставят сега, когато е вече голям! Никога не му е липсвала женската грижовност. Но татко повдигна въпроса още няколко пъти и то внимателно. Спомни си, че сега ме гледа като писано яйце, затова и не е настоявал да се ожения за нея.

— Явно си отказал — докато го казваше, Ричард се вторачи в Джулия и в красивата ѝ усмивка към Матю, с когото разговаряше. Ричард не можеше да откъсне очи от нея, дори когато добавяше: — Да разбирам, че не си знаел в каква красавица се е превърнала?

— О, напротив.

Ричард насочи цялото си внимание към брат си:

— И въпреки това си му отказал?

Чарлз се усмихна широко:

— Вече рядко иска нещо от мен и никога не ми заповядва, така че почти не ми се отдава възможност да му отказвам сега, когато вече имам куража да го направя. Доста ми харесва — и добави с по-мрачен тон: — Освен това знаех защо ти не я искаше. Колко пъти роптаеше, че не би го възнаградил за ада, през който прекара двама ни като деца. Нямах намерението да му дам същото нещо, заради което напусна дома като противопоставяне спрямо него и желанията му.

— Благодаря — каза Ричард с лека усмивка. — Щеше да е голям шок да се прибера и да открия, че тя е част от семейството. Но стига сме говорили за това. Кажете ми, защо въобще все още живееш тук?

Чарлз се поусмихна:

— Ами, една от причините е, че имам любовница наблизо.

— Тръгни си заедно с нея.

— Не мога. Тя е омъжена за възрастен мъж, който се разболял скоро след сватбата им. Добра жена е и с нежно сърце. Няма да го изостави.

— Обичаш ли я?

Топлата усмивка на Чарлз отговори на въпроса му, но той добави:

— Свикнал съм с нея... да, силно съм привързан към нея. В началото беше само плътско удоволствие, но вече изминаха шест години откакто се срещаме. Не е от знатен произход, но това няма значение. Възнамерявам да се ожения за нея, когато съпругът ѝ почине. Обичам я достатъчно, за да изчакам.

Именно такава обич Ричард бе търсил винаги — издържлива, преодоляваща препятствия, взаимна. Откри, че се е втренчил в Джулия отново.

— Но ти видя другата причина да съм още тук, когато се върнахме — продължи Чарлз. — Матю обича своя дядо. Няма да му отнема възможността да разбере какво означава семейство.

— Никога няма да му кажеш какъв в действителност е Милтън, нали? — предположи Ричард.

— Вероятно не.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Джулия не възнамеряваше да облече нощницата си, докато не бе готова да се пъхне под завивките, но когато влезе в стаята си същата вечер, не вярваше, че ще намери сили за вечерните си ритуали, въпреки че вече имаше огледало, пристигнало от Манчестър същия следобед.

Не можеше да си спомни някога да е била толкова изморена, но двата натоварени дни в езерото и малкото сън миналата нощ определено ѝ се отразяваха. Вечерята, която сподели със семейство Алън без компанията на графа, бе толкова спокойна, че едва не заспа на масата!

Отсъствието на Милтън две вечери подред щеше да я притесни, ако Ричард не се бе навел към нея на масата и не бе прошепнал:

— Има си приятелка.

Това бяха единствените думи, които размениха помежду си от сутринта на завръщането на брат му. Работниците бяха пристигнали и тя ги бе завела в музикалната стая, за да им обясни какви подобрения искаше, а остатъка от деня прекара заедно с Ричард, Чарлз и Матю. След урока по плуване в езерото, няколко часа поиграха крокет на една от страничните ливади. Без да го дискутират, възрастните направиха така, че Матю да спечели всички игри. На Джулия това ѝ се стори доста забавно, особено недоволните възгласи на двамата мъже, докато нарочно пропускаха ударите си.

Не съжаляваше за деня, който Ричард прекара с единствените двама членове на семейството, които обичаше, но се надяваше, че той ще му стигне и ще се концентрира върху намирането на договора. Бе изключително мъчително да са в една къща с графа, който бе толкова непредсказуем. Сети се за поведението му с внука му днес. Бе се държал като човек, напълно различен, от този, който бе изпратил сина си на пътуване към ада. Без никакви колебания. Без угризения.

Тя изсумтя, когато чу почукването на вратата само няколко минути след като я бе затворила. Не се съмняваше, че е Ричард и сега

се зарадва, че все още не се бе преоблякла. Притесняваше се, че той ще предложи да се позабавляват и тази нощ в спалнята му, въпреки че графът не се бе прибрал още, и тази мисъл успя да я разсъни малко.

Когато отвори вратата обаче, Ричард я сграбчи за ръката, поведе я надолу по коридора и каза:

— Хайде, трябва ми съгледвач. Баща ми е навън и сега е нашият шанс!

Най-накрая! Веднага се разсъни! Но той спря по средата на стъпалата. Видяха лакея, застанал в началото на тесния коридор от лявата им страна, който продължаваше зад стълбището и водеше към кабинета на графа. Щеше да се наложи Ричард да излезе навън и да влезе през прозореца, ако искаше да претърси стаята тази вечер.

Реши да спомене някаква причина да излязат навън на достатъчно висок тон, че да ги чуе лакеят, но се спря, когато Ричард стисна по-силно ръката ѝ. Тя почти усети яростта, която се излъчваше изведнъж от него и която само неговият баща можеше да възпламени толкова лесно. Когато се наведе, за да види какво я бе причинило, видя, че Ричард не се взираше в Милтън.

Мъж с гигантски размери се движеше тромаво по страничния коридор от задната част на къщата. Бе на средна възраст, по-скоро грозен и почти уродливо мускулист. Докато подминаваше лакея, го удари игриво с юмрук в корема. Горкият човечец пребледня, което накара гигантът да се изсмее, когато продължи към стълбите и започна да се качва по тях. Като видя Ричард, му подхвърли с насмешка:

— По-добре си отрежи косата за сватбата, а?

Ричард пусна ръката ѝ, хвана се за парапета за опора и ритна с двата си крака едновременно мъжа. Сблъсъкът на гиганта с пода в коридора може и да бе потрошил някои от старите дъски. Замаян, мъжът не се изправи, но Джулия бе ужасена какво можеше да се случи, когато го направеше. Сигурно бе два пъти по-тежък от Ричард и както всичко в тялото му, ръцете му бяха неестествено големи.

Ричард определено не вземаше нищо от това под внимание или просто бе прекалено разгневен, за да го е грижа. Той бързо последва мъжа надолу по стълбите:

— Ставай, Олаф. Стани и ме зарадвай! Или не ти стиска без разрешението на баща ми?

Олаф не помръдна, продължи да лежи и да ръмжи с ръце пред корема си, очаквайки ритник от Ричард.

Но Ричард само се наведе към Олаф и се обърна към него с толкова зловещ тон, какъвто Джулия никога не бе чувала от него:

— Изчезвай от тази къща и никога не се връщай. Няма да има значение, че графът ти е заповядал да ме нападнеш в странноприемницата и да ме домъкнеш тук. Важно е единствено, че си осъществил насилие над лорд. Преди бесеха хора за това, ако не знаеш. Като се замисля, сигурно още го правят.

Другият лакей просто стоеше там, трепереше и си придаваше вид, че не забелязва суматохата около него. Джулия се съвзе и избърза надолу към Ричард. Имаше прекрасна възможност и се възползва от нея, като каза:

— Защо не се разходим навън... да охладиш страстите.

Ричард кимна и отново я хвана за ръка. Вече навън и след като затвориха предната врата, той се спря да поеме дълбоко дъх няколко пъти, тогава я погледна с извинително свиване на раменете:

— Съжалявам, че видя това.

— Беше... неочаквано.

— Но отдавна закъсняло.

Не бе нужно да го пита. Този гигант трябва да е бил от зверовете, които баща му бе използвал срещу него преди. Огромен мъж като този срещу беззащитно момче... тя бе изненадана, че Ричард бе толкова снизходителен и не го бе пребил до несвяст.

Заобиколиха до страничната част на къщата. Градината бе добре осветена. Няколко от стаите от тази страна на къщата бяха със запалени лампи в тях, дори и кабинетът. Джулия реши, че това е странно, докато Ричард не надникна през прозореца и веднага след това се наведе, като я издърпа встрани.

— Кучи син — прошепна той. — Оставил е един от слугите в кабинета. Човекът е заспал в един стол, но ако отворим прозореца, вероятно ще се събуди. Значи това трябва да е скришното място.

— Ако винаги е охранявано, няма да успеем да влезем, нали? — попита тя с разочарование.

— Ще успеем. През деня, когато слугите са прекалено заети с другите си отговорности, за да са пазачи.

— Знаеш, че е прекалено рисковано.

— Не и ако баща ми намали своята бдителност. Все още не го е направил. Прекалено подозрителен е. Съмнявам се, че камериерката му е споменала, че ни е видяла в леглото тази сутрин. Но още една нощ заедно, когато той в действителност може да ни чуе как сме се разлудували, би трябвало да го убеди. Тази вечер ще изчакаме подходящото време, веднага след като се прибере.

— В момента, в който главата ми докосне възглавница, ще заспя, толкова съм изморена.

— Тогава утре или вдругиден, когато сме сигурни, че си е в стаята.

Още два дни в Уилоу Уудс? Тя веднага промени мнението си:

— Добре, нека е тази вечер.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Джулия се прозя поне три пъти, докато изкачваше стълбите. Не знаеше как да се пребори със съня и с привличането си към Ричард — не бяха ли двете несъвместими? Въздъхна с чувство на безсилие и се опита да измисли друг начин, чрез който да убедят графа, че споделят леглото, без това в действителност да е така, но бе толкова уморена, че не можеше да разсъждава ясно, иначе не би вървяла по коридора отново към стаята на Ричард.

Пред стаята той спря и кимна с глава към вратата на спалнята на графа:

— Бих се обзаложил, че договорът е в кабинета, но би било голяма шега, ако баща ми е поставил пазачи само, за да ни накара да си мислим, че е там.

Тя бе на различно мнение:

— Въпреки че може наистина да му е хрумнала тази идея, силно се съмнявам, че би си направил труда да я изпълни.

— Ако мога да преборя пазача, да взема каквото искам и да изчезнем? Струва ми се, че Олаф се бе запътил насам, за да пази спалнята на баща ми. А ще ми бъде по-трудно да се справя с него, отколкото с някой друг от слугите. Това е идеалната възможност да претърсим стаята му, за да сме сигурни, че не е там. Чарлз каза, че той излиза само няколко пъти седмично и е малко вероятно да напусне къщата отново, докато ние сме тук.

Освен ако не останеха тук и другата седмица, помисли си Джулия с ужас:

— Провери я сега, на всяка цена.

— Заключена е — каза Ричард, след като го стори.

Преди да успее да изрази недоволството си, той ѝ се усмихна и започна да пипа по ключалката. Грабна лампата от масата в коридора и рязко отвори вратата. Джулия отиде право при прозореца на страничната стена и го отвори, за да се ослушва за каретата. Нямаше да позволи на Милтън да ги хване в стаята му, тъй като нямаше кой да

ги предупреди, че се е прибрал. Щяха да разберат чак, когато чуеха стъпките му по коридора.

Продължи да поглежда зад себе си, за да следи за напредъка на Ричард, докато той отваряше заключените чекмеджета на бюрото на Милтън. Инструментите, които използваше, се движеха почти толкова бързо, колкото и истинските ключове! Трябваше да се отблагодари на Джеймс Малъри, когато всичко това свършеше. Щом Ричард се премести с лампата в гардероба, тя знаеше, че почти е приключил, тъй като му оставаше да отвори само един скрит дрешник.

Започна да затваря прозореца, когато чу изненадания вик на Ричард:

— Кучи син!

Нима го откри?! Втурна се в стаята за преобличане, право към отворената врата и се закова на място.

— О, Господи! — бе всичко, което можеше да каже и дори го повтори: — О, Господи!

Дългата, тясна стая бе изпълнена с рафтове от пода до тавана. Всеки от тях бе претрупан с вази и урни във всякакви форми и размери — някои от тях бяха доста причудливи, но повечето бяха красиви.

— Това не са обикновени вази, с които да украсиш дома си — каза тя с възхищение. — Малките сякаш са направени от истински скъпоценни камъни. Погледни тази. — Тя вдигна ваза, с размери, колкото дланта ѝ. — Както си и мислех, тежи сякаш е истинско злато, а не позлатен метал.

— Не разбирам. Оставя дълговете да се трупат, докато държи цяло състояние, заключено тук?

И Джулия не разбираше:

— Вероятно са заключени, защото са ценни. Всяка една от тях може спокойно да се приеме за произведение на изкуството. Иначе щях да кажа, че са били семейни антики...

— Които никога не е споделил със семейството си?

— Разпознах тази — каза Джулия, докато разглеждаше внимателно златната ваза. — Почти я купих. Беше в един от най-скъпите магазини за вносни стоки на улица Бонд. Но не съм толкова лекомислена, да пръскам хиляди лири за ваза, само защото се предполага, че е единствена на света и заради това приемана за безценна. Подобна постъпка би направила майка ми. Така че, някои от

вазите може да са действително семейни антики, придобити от предшествениците ви, но останалите не са.

Ричард погледна във всяка от вазите, за да се убеди, че в тях няма нищо скрито. Като приключи, ѝ подаде лампата и я изведе от стаята, за да може да я заключи. Бързо и безопасно се върнаха в неговата спалня.

Като хвърли пакета с инструменти в сандъка си за пътуване, той размишляваше на глас:

— Без значение защо и как се е сдобил със състоянието там вътре, той продължава да е обсебен от твоето богатство? В това няма никакъв смисъл.

— Баща ти в никакъв случай не е обикновен човек. Нищо, което прави, не е логично. Да вземем предвид ужасното му отношение към собствените му синове? Както и поддържането на надеждата цели девет години, че ще се завърнеш в къщи и с радост ще изпълниш дълга си? А превъплъщението му в „дядо“, за каквото всеки би мечтал? Поне като напуснем това място, няма да се чувствам виновна, че работниците ще спрат, преди да са довършили работата си, не и с цялото богатство, което притежава в тази колекция от вази и урни. Харесвам племенника ти много и започвах да се чувствам зле, че ще го оставя в това старо, изгнило място.

Ричард ѝ се усмихна:

— Не е изгнило. Основите са здрави. Не може да се отрече, че има нужда от подобрения, но децата не обръщат внимание на подобни неща. И Чарлз има собствени пари, затова не се тревожи, че на Матю някога нещо ще му липсва.

— Това успокоява съвестта ми, благодаря ти.

Отиде до нея и я побутна към леглото. Сърцето ѝ пропусна един удар, преди той да каже:

— По-добре дремни, след като си толкова изморена. Ще те събудя, когато каретата на баща ми се приближи. О, и, Джулс, разположи се удобно. Ако по някаква странна причина не се прибере тази вечер, ще те оставя да се наспиш през нощта.

— Не мога да стигна копчетата — каза тя с прозявка.

— Това покана ли беше?

— Какво?

Той се засмя:

— Няма значение, вече заспиваш права, нали? Нека ти помогна.

Знаеше, че трябва да е наблюдателна. Той я разсъбличаше. Не искаше да пропусне нито това, нито какво можеше да последва. Но бе използвала и последната си капчица енергия за притесненията в спалнята на графа и не ѝ беше останала никаква друга. Дори започна да се унася — толкова нежен бе Ричард в свалянето на роклята, обувките и чорапите ѝ. Когато приключи с разсъбличането, придърпа одеяло върху оскъдното ѝ бельо.

Тогава усети целувката върху веждата си и чу шепота му:

— Сладки сънища, любима.

Откъде знаеше, че ще сънува него?

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Той се прибра. Имаш ли нужда от помощ със събуждането?

Джулия не си спомняше как е заспала, а само как главата ѝ докосна възглавницата. Очите ѝ се отвориха, когато усети топлия дъх на Ричард върху бузата и врата си. Устните му бяха дори по-топли. Той я събуждаше с целувки. Не смяташе да му отговаря, за да не му покаже, че планът му работи. Стомахът ѝ пърхаше от въодушевление. Не чувстваше никакво безпокойство. Промени посоката на мислите си щом осъзна, че той само се опитва да я събуди.

Веднага, след като усети, че е будна, ѝ каза:

— Трябва да подскачаме върху леглото. На пода няма килим и ще се вдигне голям шум.

Тя не можа да спре смеха си, докато си представяше картината:

— Това предполага доста голямо усилие. Знам със сигурност, че притежаваш повече финес.

— Нима? — каза той с дрезгав глас.

Осъзна, че с този комплимент сигурно сама е провокирала някои плътски мисли в него, защото устата му се премести върху нейната и сега я целуваше дълбоко. Бяха обаче прекалено тихи, издаваха само по някой приглушен стон или тежко вдишване от време на време. Джулия осъзна, че това не бе представление за баща му. Той наистина я желаше и тази мисъл събуди бързо и необуздано собствената ѝ страст.

Някак неусетно тя забрави защо правеха това. Обви ръце около него и се наслади на топлата му кожа под дланите си. Бе махнал ризата като подготовка за сутрешната демонстрация пред камериерката, но за нея нямаше значение защо. Обичаше усещането за тялото му, широките му гърди, играта на мускулите под пръстите ѝ. В миналото винаги бе мразела силата му, дори я бе приемала за негов недостатък, но сега, когато бе толкова възбудена от голямото му мускулесто и изваяно тяло, се присмя на тези детински приумици.

Той се наведе върху нея, езикът му изследваше устата ѝ за следващата дълбока целувка, докато приплъзваше ръката си под

разхлабената горна част на долната ѝ риза и я издърпа надолу, така че гърдите ѝ останаха открити. Покри едната с ръката си, а после и другата. Когато отдели устните си от нейните, за да завладее една от тях с изгаряща жар, тя се изви към него и отметна глава назад.

Ръцете му се плъзнаха зад гърба ѝ и я задържаха в това положение за няколко омагьосващи минути, преди устата му да се премести към шията ѝ, оттам към ухото ѝ, което накара кожата на раменете ѝ да настръхне. Започна леко да я хапе и предизвика вълнуващи усещания по тялото ѝ. Тръпките следваха една след друга и се сливаха в едно, докато устните му се движеха надолу по ръката ѝ, езикът му я докосваше на всяко местенце, където пулсът ѝ се усещаше и тогава пое един от пръстите ѝ в устата си и го засмука. Бе толкова странно чувствено, че дъхът ѝ спря.

С последна целувка по средата на дланта ѝ, той се наведе над нея, притисна гърдите си към нейните, целуна я дълбоко, докато пъхаше ръката си под долните ѝ гащи, за да я разпали още повече. Успя да го стори, и то с неимоверна сила!

Прекалено много дрехи им пречеха! Знаеше, че той може да промени положението бързо, затова се опита да овладее нетърпението си, но бе почти невъзможно. Господи, желаше го толкова силно, дълбоко в нея, да я понесе към онези магически предели на удоволствието отново.

Но той се опомни! Боже, не отново! Ричард допря челото си върху гърдите ѝ и изръмжа:

— Дано театърът проработи този път, защото не съществува никакъв начин отново да стигна до тук и да не правя любов с теб.

Започна да му казва, че и тя се чувства по същия начин, че не е нужно да се въздържа, когато вратата рязко се отвори. Бяха толкова вгълбени един в друг, че не бяха чули как графът бе преминал по коридора. Той влезе в спалнята на Ричард с още трима мъже зад него, двама от които държаха високо лампи, така че цялата стая бе осветена. Слисана, Джулия се бе изправила леко и замръзна от смущение, а цветът на лицето ѝ изчезна.

Ричард се изстреля от леглото, хвърли завивките върху полуголото ѝ тяло и се изправи ядосан, с поглед, който пронизваше баща му. Изглеждаше също толкова разярен, колкото когато се сблъска с огромния мъж, който спокойно можеше да го разкъса. Това бе

безразсъдната му, непредсказуема страна и тя бе по-скоро изплашена от това какво би сторил Ричард, а не толкова от онова, което бе замислил баща му.

Милтън не ги остави да се чудят дълго. И в стил, присъщ за него, добави:

— Не очаквах наистина действието да се развие по този начин, но доведох свещеника с мен, за всеки случай.

Като разбираше напълно, какво означава това, Джулия започна да се паникьосва, но Ричард не обърна внимание на опасността, в която се намираха:

— За какво? — настоя да разбере той.

Милтън се усмихна, сияещ от своя триумф:

— Ти си я компрометирал. Няма да се опиташ да го отречеш, нали? След като вече го призна и сега стоя тук и виждам доказателството, заедно с тези свидетели, които, разбира се, ще бъдат и свидетели на твоята сватба... тази вечер.

Ричард не отвърна, но стисна юмруци. Джулия възвърна гласа си и бързо отбеляза:

— Това не е незаконно, когато съобщенията за сватбата...

— ... Са без значение, когато имам специален документ, който не изисква публикуване на такива съобщения — прекъсна я Милтън. — Имам го от цели девет години.

Започваше да разбира, че няма измъкване от тази ситуация. Ето я тук, лежеше до мъжа, за когото бе сгодена от детство, и графът не бе единственият, който я хвана в това компрометиращо положение. Имаше и свещеник. Но тя знаеше, че Ричард ще откаже венчавката да бъде изпълнена и тогава какво следваше? Този път и двамата ли щяха да бъдат отпратени с кораб към Австралия?

— Защо правите всичко това, когато имаме намерението да се оженим с истинска брачна церемония? — попита тя трескаво.

— Нищо не ви пречи да проведете грандиозната си сватба, скъпа моя. Това е просто моята застраховка.

— Не, така се налагаш и придаваш евтино значение на събитието — отвърна Ричард яростно.

Милтън отрече:

— Нищо подобно. Ако я обичаш, както твърдиш, трябва да си възхитен, че ще се ожениш за нея по-скоро. — Тогава добави с хитро

подмятане: — Или въобще не си мислил да го направиш?

Ричард не отговори. Джулия бързо се намеси:

— След като имате разрешително за нашия брак и сте възнамерявал да ни насилите да го склучим, защо не ме извикахте да дойда, когато Ричард бе при вас, вместо да го качвате на затворнически кораб?

Милтън я изгледа ядосано, защото споменавахе темата пред свещеника и другите мъже, но бързо каза:

— Щеше ли да дойдеш за сватбата? Не, щеше да изпратиш някой да провери дали Ричард наистина се е върнал и е готов да се ожени, и научавайки за неговото нежелание, щеше да избягаш в противоположна посока, нали? Можеш ли да го отречеш, когато седмица по-късно сама дойде да ми кажеш, че нищо не се е променило помежду ви и затова няма да се жените? Не, той трябваше да е съгласен, преди да си застанала пред олтара, а тогава той не бе... все още.

Забеляза, че разискването на мотивите на Милтън ядосваше Ричард още повече, но продължи да настоява:

— Това не е вярно. Никога не съм казвала, че когато той вече е тук, няма да се омъжа за него. Без значение дали той бе съгласен или не, аз щях да изпълня задължението си спрямо този договор.

Милтън махна с ръка нетърпеливо, сякаш да прогони думите ѝ:

— Не ти вярвам. Но след като и двамата сте претърпели тази чудна промяна в чувствата си и твърдите, че вече се обичате, всичко това няма значение, нали? Стига приказки. Моля ви, изправете се и се подгответе да изречете брачните си клетви.

Изведнъж тишината стана оглушителна. Ричард дори не се опита да прикрие яростта си, тя се виждаше в позата му, във всяка черта на лицето му, изливаше се от очите му и напрежението в стаята нарасна. Нямаше да остави баща му да спечели тази дълга битка. Просто нямаше да отвърне и това бе неговият отговор. Джулия задържа дъха си, очаквайки реакцията на Милтън, неспособна да измисли какво друго да каже, за да попречи или отложи това, което се случваше.

Най-накрая Ричард изплю:

— Знаех, че е грешка да идваме тук — Джулия обви тялото си с ръце, подготвяйки се за насилието, което щеше да последва тази

забележка. Когато обаче той продължи, тя го погледна невярващо: — Побързайте, пасторе. Булката ми бе злепоставена достатъчно.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Бе омъжена за него! Щеше да се разплаче и не смееше да каже нищо все още, дори не смееше да погледне към ядосания мъж, който седеше срещу нея в каретата на път за Лондон.

Все още бе толкова засрамена, че не смяташе, че някога ще спре да се чувства така. Наложил се да стои увита в одеяло на собствената си сватба. Дори не й дадоха възможност да се преоблече преди церемонията. Свещеникът бе започнал венчавката веднага. Наложил се също да я сръчат, за да отговаря — бе в дълбок унизителен ступор. Направиха го отново, за да се подпише. Три пъти узакони тази пародия с подписа си — веднъж за църковния регистър, който бе подписан и от свидетелите, втори път върху документа, който Милтън искаше за себе си, както и на документа, който й връчиха — доказателство, че е омъжена. Нима след тази сцена имаше нужда от него?

Когато вратата се затвори зад всички свидетели, а смехът на Милтън се чуваше от другата ѝ страна, Ричард имаше вид сякаш искаше да убие някого, наистина.

Тя все още бе в потрес от току-що разигралата се ситуация, за да е ядосана, но осъзна, че сами бяха улеснили графа. Опита се да не звучи обвинително, но трябваше да попита Ричард:

— Беше ли взел предвид тази възможност, когато се реши на нашия театър?

— По дяволите, не. И сега не е добра идея да се говори с мен, Джулс. Отивай да опаковаш багажа си, тръгваме.

Не каза нищо повече. Тя не възропта, защото също толкова силно искаше да напусне Уилоу Уудс, колкото и той.

Отпътуването през нощта не улесни бързото им напускане. Повечето от слугите си бяха легнали и трябваше да ги събудят, за да помогнат с багажа и да подготвят двете карети. Едва ли щяха да препускат по тъмните пътища. Джулия бе убедена, че Ричард щеше да намери странноприемница, в която да отседнат, след като се отдалечат от Уилоу Уудс. Но не стана така. Той направи почивка, само колкото да

организира Охър и няколко от пазачите, които да сменят водачите на каретите, тъй като възнамеряваше да стигнат Лондон, преди да се е мръкнало на следващия ден.

Джулия спа през остатъка от нощта, въпреки емоционалната буря, която бе започнала да се влошава. Просто бе прекалено изморена и задрямваше седнала. В един момент Ричард се наведе и ѝ помогна да легне върху седалката, за да ѝ е по-удобно. Почти не го забеляза и веднага заспа отново.

Най-накрая се събуди отпочинала по средата на деня, но не и подготвена да се справи със съпруг, който бе бесен, че е женен.

Ричард не каза и дума, докато тя се изправяше и потъркваше сънените си очи. Просто ѝ подаде кошница с храна, за която вероятно бяха спирали. Изглежда той не я бе докосвал. Сякаш не бе и спал също.

Той се взираше потиснато през прозореца. Мускулчетата на челюстта му често потрепваха. Косата му бе разпусната, беше така от снощи, когато бе отвързала опашката му в леглото. Беше със сако и разхлабено шалче. Контрастът между дългата му коса и елегантно скроените му дрехи бе странен. Той бе наполовина аристократ, наполовина дързък авантюрист и много красив мъж, въпреки че издигаше студена, гневна стена между себе си и света. Това я накара да се замисли, какво наистина бе правил през всичките тези години. Какво го бе превърнало в толкова противоречива личност? Когато го бе питала преди, той даваше смешни, закачливи отговори, на които не можеше да повярва. Но сега, когато бяха вече в примката на брака, тя имаше правото да знае истината.

— Ти си пират, нали?

Съжали за въпроса, в момента, в който го изстреля. Сега не бе времето да обсъждат миналото му, когато още не бяха обсъждали какво ще правят с бъдещето си. Изглежда той изобщо не се беше успокоил.

Не я погледна, но каза:

— Не... вече не.

Не бе очаквала, че ще чуе потвърждението му:

— Значи си бил?

— Да.

— Защо не се опита да ме убедиш, че е истина?

— След като ти изглеждаше толкова смехотворно, че съм водил такъв живот?

— Но пират, Ричард? — продължи в своя защита: — Не мисля, че е нелепо, че си бил пират, просто не вярвах, че все още съществуват пирати. Нали знаеш кой век сме?

Той я погледна. Усмивка заигра на устните му. Дали бе успяла да пробие стената на яростта му?

— Струва ми се, че ги възприемаш за кръвожадни главорези. Права си, тези са живели в друго време. Нека ти разкажа за моя капитан, Нейтън Брукс. Той е бащата на Габи и е мил, добросърдечен мъж, който някога бе пират.

Като го слушаше как говори за приключенията си на борда на „Кръсти Джуъл“ и наблюдаваше как очите му светнаха, тя бързо се увлече. Разказа ѝ как се бе срещнал с Охър, а после и с Нейтън и другите от екипажа, как те се бяха превърнали в своеобразно семейство за него. Да, неточно се определяха като пирати, но реално бяха търсачи на съкровища.

— Това винаги е била истинската страст на Нейтън и прекарвахме поне половината от времето си в търсене на стари пиратски съкровища. Напоследък се занимаваме само с това. След като известно време Нейтън бе заложен, се отказа от пиратството. Лесно взе решение, защото Габи се омъжи в корабната фамилия Скайларк, а те гледат с лошо око на подобен род занимания.

— Значи наистина много харесваш Карибите?

— Да ги харесвам? Обожавам ги, но не с всеки е така. Красиво е, няма нищо общо с Англия. Напълно различен начин на живот от този, който познаваш, понякога труден, а горещината често е непоносима. Англичаните, които отиват там, скоро клюмват и се връщат в родината.

— Но не и ти.

— Бях принуден да се приспособя, защото няхах дом, в който да се завърна.

Обърна се към прозореца, стената отново бе на мястото си, непоклатима, след като си припомни, защо не е могъл да се върне. Тя погледна към скута си, а мъката я надви. Пръстенът на ръката ѝ привлече погледа ѝ — брачна халка. Милтън сигурно го бе купил набързо от някой от слугите, за да го използва за венчавката. Не ѝ бе по мярка и бе толкова грозен, колкото бе и самата церемония.

Усети болезнено присвиване в гърдите. Искаше ѝ се да не бе научавала за живота на Ричард далеч от Англия. Една емоционална

част от нея харесваше факта, че бе омъжена за него. Страхуваше се, че се бе привързала толкова много към него за последния месец и се бе влюбила. Но от всичко, което ѝ бе разказал, и от задоволството му от новия живот, който си бе устроил в Карибите, ставаше ясно, че за нея няма място там. Но дори и да успееше да се впише, не можеше да пренебрегне недоволството на Ричард от сегашното им състояние. Беше го показал много ясно. Затова тя трябваше да се погрижи за него и поне да му предложи начин да се измъкне. Въпреки това, в колебанието си да повдигне темата, се оказа, че е чакала прекалено дълго.

Каретата спря пред дома ѝ на Бъркли Скуеър и Ричард отвори вратата и ѝ подаде ръка да слезе на тротоара. Той дори не излезе от каретата. Толкова ли бе бесен, че не можеше да иде с нея да съобщят на баща ѝ, че вече са женени?

Нямаше как да промени ситуацията. Имаше чувството, че той ще затвори вратата без дори да се сбогува.

— Ще започна делото за развода веднага — обеща му тя. — Няма да е нужно...

Прекъсна я рязко:

— Искаш развод?

Без въздишка на облекчение? Без благодаря? Яростта още ли изригваше от него? Тя стисна зъби:

— Да, разбира се. Никой от нас не очакваше и не искаше това да се случва.

— Както искаш, Джулс — каза с горчивина, която тя не разбра съвсем. Сигурно се бе объркала, защото той добави безцеремонно: — Аз заминавам.

Започна да затваря вратата.

— Чакай! Трябва да присъстваш на развода. Няма да отнеме повече от няколко седмици. Къде мога да те открия?

Той се вгледа в нея за момент, преди да ѝ отговори:

— Предполагам, че ще трябва да се приготвиш за дълго пътуване. Ако искаш този развод, ще ти се наложи да дойдеш с мен. Няма да остана в тази страна и ден повече. Ако „Тритон“ не е готов да отплава, ще се кача на друг кораб. Прибирам се у дома, където мога да дишам и да забравя за този безскрупулен нещастник отново.

— Не мислиш логично. Ще отнеме малко време и тогава ще сме приключили с въпроса.

Той поклати глава непреклонно:

— Ако остана още един ден, ще се върна там и ще убия този кучи син. Трябва да отида възможно най-далеч от това изкушение. Незабавно. Решавай, Джулс. Разполагаш с остатъка от деня да го обмислиш.

— Просто така? Почакай! Къде отиваш? Как да те намеря, ако... се съглася?

— Може да изпратиш съобщение в къщата на Бойд Андерсън, тъй като Габриел и Дрю са отседнали там, а аз ще се срещна с тях.

Ричард затвори вратата и удари с юмрук по тавана, като знак за кочияша да потегля. Тя се загледа невярващо в отпътуващата карета. Боже Господи, какво се бе случило току-що? Нали му правеше услуга, като му предлагаше бърз изход от тази ситуация и въпреки това той не ѝ съдействаше?

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Джулия взе решението да напусне Англия с Ричард, много полесно, отколкото ѝ се струваше, че ще бъде. Направи го още преди да влезе в дома си.

Изчака камериерката си да слезе от втората карета и ѝ нареди:

— Нека да свалят още сандъци от тавана, и ги пригответи днес. Заминавам на дълго пътуване по море със съпруга си.

Щом влезе в къщата обаче, веднага отправи поглед нагоре, където бе стаята на баща ѝ. Знаеше, че най-трудното предстоеше. Не ѝ харесваше да признае какъвто и да било свой неуспех, а фарсът в Уилоу Уудс бе най-големият провал в живота ѝ.

Баща ѝ бе в спалнята си, но не и в леглото. Артър помагаше на Джералд да раздвижи краката си, като ходеха напред-назад из стаята — ръката на Джералд бе върху рамото на Артър за опора. Радваше се да види как работеха усърдно, за да възвърнат силата на мускулите му.

— Добре дошла в къщи! — Джералд ѝ се усмихна, когато я забеляза. — Не очаквах, че ще успеете толкова бързо. Ела, нека седнем на този възхитителен балкон, който си построила за мен и можеш да ми разкажеш всичко.

Вратите на терасата бяха широко отворени и позволяваха на топия, свеж въздух да влезе в стаята. Артър отведе Джералд навън. Джулия ги последва и седна до баща си. Колко често му бе чела тук през летните месеци? Бе сигурна, че той не възприема и дума, но това не я бе спряло да опитва в случай, че той все пак я чуваше.

Въздъхна щом срещна очакващите му очи:

— Не проработи, татко. Графът прекрати играта ни.

— Как я прекрати?

— Със специално пълномощно да се венчаем незабавно и свещеник по петите му. Ние сме женени.

Джералд се намръщи и внимателно зададе въпроса си:

— Това не е щастливо оповестяване, така ли?

— Не, наистина не е.

Той въздъхна:

— Съжалявам, дори не трябваше да те питам. Но ти и Ричард изглежда се разбиха толкова добре, когато бяхте тук двамата и затова ми хрумна идеята, че може би вече се харесвате, след толкова много години и че нещо все пак може да се получи между вас.

Гърлото ѝ се стегна и тя погледна встрани, преди да отговори:

— Харесваме се, но никак не си подходяме. Той води живот, изпълнен с приключения, от другата страна на океана, а повече от времето е по море. Самата аз по-скоро бих изчислявала печалбите в счетоводните книги... тук.

— Тогава ако и двамата не сте искали да се оженим в този момент, защо го направихте? Казах ти, че ще понесе всякакъв скандал. Защо просто не отказате?

Искаше ѝ се да не я бе питал. Усети как червенина залива бузите ѝ. Въпреки че не бе правила любов с Ричард тази вечер, имаше свидетели, които можеха да кажат друго.

— Бях по бельо... в спалнята на Ричард.

Джералд прочисти гърлото си:

— Разбирам.

Тя се стегна:

— Всъщност не е така, както изглежда. Всичко бе част от театъра ни. Исихме графът да си помисли, че спим заедно, така че да повярва, че наистина желаем да се оженим и да намали бдителността си. Той бе крайно скептичен. Смятахме, че това може да го убеди. Не ни хрумна, че ще го използва като средство да ни венчае веднага. Нахлу в стаята на Ричард със свещеник и няколко свидетели. Точно, както Милтън, вероятно се бе надявал, ни завари в компрометиращо положение. Така собственият ни театър се обърна срещу нас. Освен това Ричард дори няма да остане в Лондон достатъчно дълго, за да получим развод.

— Искаш да кажеш, че няма да се съгласи на такъв?

— О, той ще се съгласи, просто не тук. Напуска страната утре. Така че, ако искам развод, трябва да отида чак до неговия дом на Карибите, за да го получа. Много е ядосан, че се стигна до тук и не иска да се вслуша в разумните ми доводи.

— Аз ще разговарям с него.

— Няма смисъл, той просто отказва да го обсъжда. Ако имаше повече време да се успокои и да помисли логично, можеше и да се

вразуми, но няма. Разбирам напълно защо е толкова бесен. През всичките тези години е бил далеч от тук, но не за да избегне мен, а за да не позволи на баща си да наложи волята си. Въпреки това графът спечели битката с този брак.

Джералд изрече с отвращение:

— Милтън Алън няма да получи нищо друго, освен зестрата, за която сме се договорили.

— Радвам се, че казваш това. Иска ми се дори нея да не получи след всичко, което направи, но разбирам, че зестрата е част от уговорката. Въпреки това можеше да получи повече. Няма никакъв смисъл в това, че отказва на твоите предложения, нали? А той все още смята, че може да получи много повече, което... не искам да го казвам, татко, но ме кара да се страхувам за живота ти. Ричард следва неговия сценарий като отново си тръгва. Ако ти умреш, Милтън ще може да контролира всичко чрез този брак.

Той ѝ се усмихна:

— Обуздай развихреното си въображение, скъпа моя. Причината да не прекратя тази връзка е, защото майка ти винаги ме умоляваше да изчакам. След това, заради последствията от катастрофата, бях неспособен да го направя и Милтън продължи да смята, че бракът ще ни направи едно голямо щастливо семейство. А семействата се грижат за своите, дори за черните си овце.

Тя разбираше за какво говори. Дори братовчед ѝ Реймънд, който можеше да се приеме за тяхната черна овца, защото презираше всяка отговорност и водеше безгрижен начин на живот, все още бе издържан от Джералд и щеше да продължи да е така. Той бе от семейството. Сега и Милтън бе техен роднина, нежелан, но, дявол да го вземе, все пак част от семейството.

— Това означава, че ще помогнеш на графа, когато почука на вратата ни — отбеляза тя. — Не се и съмнявам, че той ще го направи и то неведнъж.

— Не, не означава нищо подобно. Това обяснява, защо той все още мисли, че ще му помогна. Трябваше да ме оставиш да говоря с Милтън. Щях да му покажа, че не прощавам и не забравям. А той спечели моята враждебност за това, което причини на собствения си син, и за сълзите, които те накара да пролееш.

Тя прехапа устната си силно обезпокоена:

— Но той не знае това все още. А ако не може да бъде вразумен заради манията му спрямо твоето богатство и...

Джералд нежно сложи пръста си на устните ѝ:

— Замълчи. Ако би ти донесло някакво спокойствие, ще подготвя документ, който ще му попречи да наследи, каквото и да било от мен, и ще му го изпратя много бързо веднага.

— Идеята ми харесва. Бих искала също така да прехвърлим всичко обратно на твое име, преди да замина, за да направим всичко едновременно.

Джералд кимна, но после въздъхна:

— Значи наистина заминаваш за Карибите?

— Няма да е задълго. Няколко седмици и...

— Отнема три или четири седмици само да стигнеш до там.

Джулия въздъхна:

— Е, ще погледна от хубавата страна на нещата... някак си. Никога досега не съм пътувала, освен в Англия и няколко пъти до Франция, така че предполагам ще е интересно пътуване. Лесно е да се разбереш с Ричард, когато е спокоен.

— Нима?

— Да, наистина. Няма нищо общо с мъжа... всъщност, момчето, което познавах и мразех. Животът в чужбина, далеч от баща му, толкова много години, са го променили коренно... до момента, в който не се приближи отново до него.

Джералд я изглежда любопитно:

— Сигурна ли си, че искаш развод?

Онова странно усещане отново започна да се надига в нея. Успя единствено да каже:

— Убедена съм, че той иска.

— Това не отговаря на въпроса ми.

Не, наистина не отговаряше, затова сподели тъжно:

— Не мога да отрека, че имаше моменти, когато започнах да си мисля, че той би бил идеален за мен. Но начинът ни на живот не е съвместим вече, татко. Той никога няма да се върне в Англия, не и докато баща му живее тук. Можеш ли да си ме представиш в тропиците, където винаги е толкова горещо? Не след дълго ще започна да копнея за снежинки. Аз не мога да си го представя, а... а и той не ме обича.

— Разбирам — Джералд въздъхна. — Не ми се искаше да се измъкнеш от кашата, която аз забърках точно така.

— Знам, но поне проклетият договор е изпълнен и никога вече няма да ме преследва.

— Но разводът е сериозна работа. Аристократите, с които си в дружески отношения, ще го отчетат като скандално решение. Ще има последствия, които няма да са приятни, най-малкото в социален аспект. Може да спрат да те канят на техните приеми, дори да станат пренебрежителни към теб.

— Да не би да предлагаш...?

— Не, мила моя, ако считаеш, че така трябва да постъпиш, тогава имаш моята подкрепа. А и просто споменавам най-лошото, което може да се случи, но може и да не е толкова зле, всъщност. Положението ти е уникално, с годеник, който бе далеч толкова много години, а на теб ти се наложи да го чакаш цели три. Това може да ти спечели съчувствие или поне разбиране за причините да не можеш да му простиш.

Разбиране от обществото? Ако решаха, че нещо „просто не е направено“, обясненията нямаше да имат значение. Тя лесно можеше да изгуби всичките си приятели заради това.

Баща ѝ сякаш прочете мислите ѝ и предложи:

— Защо не се видиш с Карол, преди да заминеш и да разбереш какво мисли тя за всичко това? Артър ми каза, че тя вече не живее отсреща, откакто се е омъжила, но дали е достатъчно близо, за да можеш да отскочиш да я навестиш набързо? Не се сетих да я попитам миналия ден, когато се отби да изрази радостта си от възстановяването ми.

— Тя и Хари живеят в имението му в провинцията, но имат и къща в Лондон, а с приближаващия сезон на приеми тя вероятно е още в града. Това е чудесна идея, татко. Ще се срещна с нея, преди да отпътувам за кратката си ваканция на Карибите.

Той се засмя на подбора на думите:

— Ако, както казваш, компанията на Ричард, не те вбесява както преди, тогава може и да се насладиш на пътуването. Островите в този район са известни със своята красота, въпреки че вероятно там е леко топло по това време на годината.

— Леко? По описанието на Ричард е много горещо. Но не възнамерявам да оставам повече от необходимото. Колко хубаво би било, ако и ти можеше да дойдеш с мен.

— Не е възможно. Дори ако бях физически подготвен, един от нас трябва да остане, за да поддържа фронта тук. Но ако искаш, вземи Реймънд?

— Боже мили, не. Тогава пътуването със сигурност ще бъде изнервящо.

Като излизаше от спалнята на баща си, Джулия се чудеше дали ще има достатъчно време да свърши всичко, което трябваше през този следобед. Първо изпрати съобщение до Карол, надявайки се приятелката ѝ да дойде, за да поговорят, докато тя опаковаше. Не искаше да излезе и да изпусне адвоката. И тъй като не се беше виждала с Карол от бала на Малъри, сега имаха да си кажат доста неща.

Едва бе отпратила лакея с бележката си, когато Карол влетя в стаята, докато тя изваждаше дрехи на леглото, които камериерката да опакова веднага след като сандъците бъдат донесени от тавана.

Явно Карол вече е била на път към къщата, за да я посети, и първият ѝ въпрос бе:

— Как се оказа женена?

Смаяна, че Карол вече знае, Джулия попита:

— Как научи?

— Шегуваш ли се? Слугите долу говорят само за това, откакто камериерката ти е разпространила новината. Икономът го спомена веднага след като ме пусна вътре.

Джулия въздъхна. Щеше да смърти камериерката си. Момичето трябваше да престане с клюкарстването.

Но Карол я изненада още повече, когато добави:

— Но аз вече знаех какви ги вършиш в Уилоу Уудс.

— Как? Всъщност няма значение. Татко каза, че си го посетила, докато ме е нямало. Да приема, че е споменал за това? — предположи Джулия.

— Да, дойдох да го видя, но ти отново не бе вкъщи... почти смехотворно е колко пъти двете се разминавахме онази седмица. Затова посетих баща ти вместо това, а и не го бях виждала от неговото възстановяване. Но той само спомена къде си и по каква причина, само защото предполагаше, че вече знам. Помни, че двете си казваме

всичко. Бях толкова разочарована, че не го чувам от теб. Баща ти не описа положението в подробности, когато разбра, че дори не подозирах, че годеникът ти се е върнал в града.

— Казах ти за него вечерта на бала...

— Не си!

— Напротив. Казах ти... или поне косвено — отвърна Джулия.
— Всъщност, тогава и аз не знаех, че е Ричард. Французинът? Спомняш ли си вече?

— Той? О, Боже. Но нали каза, че той е влюбен в някой друг? Омъжена жена?

— Джорджина Малъри.

Карол си пое рязко въздух:

— Искате да умре ли?

— Не, а и съм убедена, че това е било сляпо увлечение. Нито веднъж не показва тъга, когато споменавах името ѝ. Не се съмнявам, че дръзката му природа го е накарала да се влюби в риска от преследването ѝ.

Карол въздъхна:

— Но това означава, че не сте наистина женени, нали? Само си накарала камериерката ти да мисли така поради някаква причина?

— Вероятно ще е по-добре да седнеш — каза Джулия и разказа на Карол всичко.

След като я изслуша, дори и по-интимните подробности, които Джулия никога нямаше да каже на друг, Карол проговори с изумление:

— Това е доста... затруднено положение. Не, не плачи!

Джулия не можеше да се спре:

— Иронията е, че той е съвършеният съпруг за мен, но аз не съм съпругата за него.

— Мили Боже, ти го обичаш? След всички тези години на омраза към него, сега в действителност го обичаш?

— Не съм казала това.

— Не беше и нужно.

— Но не искам да живея толкова далеч от всичко, което познавам, на място, което е толкова чуждо.

Карол каза с досада:

— Няма как да знаеш дали ще ти хареса или не преди да отидеш там. Какви са другите ти опасения?

Джулия промълви:

— Той не ме обича.

— Сигурна ли си?

— Ами, не, но...

— Възможно е той да има същите опасения, както и ти?

Джулия прехапа устната си:

— Не съм сигурна.

— Тогава ще трябва да разбереш и ще се справите със ситуацията. Имате да прекосявате цял океан, преди да се срещнете с официално лице, което да прекрати брака, с който може би никой от вас не иска да приключва. Разкрий чувствата си пред Ричард.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

Габриел и Дрю чакаха Ричард да се върне в Лондон, преди да отплават обратно към Карибите, затова Дрю го увери, че приготовленията за заминаване още на следващата сутрин не бяха неудобство. Ричард бе облекчен, че Габриел не бе в къщата на Бойд, когато пристигна там, защото знаеше, че тя ще настоява за пълен отчет на случилото се в Уилоу Уудс. Емоциите му бяха все още взривоопасни и не бе готов да обсъжда темата. Просто каза на Дрю, че не бе минало добре.

Какво съдържано изказване бе това. Когато стоеше в спалнята си в Уилоу Уудс, наблюдавайки самодоволната усмивка на баща си, той бе осъзнал, че омразният му родител всъщност го насилваше да направи нещо, което той самият искаше! Жената, с която бе свързан през по-голямата част от живота си. Въпреки това, сбъдването на собственото му желание означаваше, че баща му побеждаваше. Това бе недопустимо в представите му.

Задържа се в къщата на Бойд, колкото да остави чантата си в стаята, която му показаха и която щеше да сподели с Охър за тази нощ. Трябваше да намери адвокат, който да го приеме днес. Ако нещо се случеше с него или с Джулия, преди да е получила развода, той искаше да е сигурен, че баща му няма да се опита да придобие каквато и да е част от богатството на Милър. Искане да изготви завещание, което изрично изключваше Милтън Алън от наследяване на нещо негово... или на съпругата му.

Съпругата му. Мили Боже, звучеше толкова приятно. Но Джулия не мислеше така и вероятно бе права. Какво имаше да ѝ предложи в крайна сметка? Не бе без пукната пара. На Карибите нямаше за какво да се харчат, така че имаше заделени няколко хиляди паунда, но те бяха като джобни пари в сравнение с богатството на Джулия. Не притежаваше никаква собственост, дори къща. А и бе втори син, така че единствената титла, която получаваше, бе лорд, като на островите не я използваше. Да отдели Джулия от света на висшето общество, с

което бе привикнала? От финансовата империя, която управляваше сама през последните пет години? Кой здравомислещ мъж би постъпил така?

Трябваше да се откаже от нея, а това означаваше да не се бори срещу решението ѝ. Не виждаше начин да промени нещата. Но не можеше да го направи, все още не. Бе се поддал на импулс, настоявайки тя да дойде с него, но сега бе доволен, че го направи. Така щеше да има още няколко седмици с нея, преди да се разделят завинаги.

Ала тя можеше да не дойде.

След като се върна в къщата на Бойд късно същия следобед, имаше постоянното усещане, че е притаил дъх, докато не пристигна съобщението ѝ, че ще се види с него на доковете сутринта.

Охър се появи в очертанията на отворената врата. Ричард не я бе затворил, след като му донесоха съобщението от Джулия. Бе се замислил толкова дълбоко, че почти не осъзна, че Охър му говори.

— Какво?

— Попитах какво се случи в Уилоу Уудс — повтори Охър.

— Разкриха театъра ни. Вече сме женени.

Охър се усмихна:

— Не очаквах да чуя това. Тогава защо пак си се отнесъл?

— Не съм.

— Беше. След скорошните събития бях сигурен, че ще спреш да го правиш.

Ричард не искаше все още да обсъжда Джулия, затова просто отговори:

— Ситуацията е сложна.

— На мен ми изглежда ясна. Или никога не ти хрумна, че ще си очарован от опасността да я обичаш само заради самоличността на съпруга ѝ.

Ричард сподави смеха си от грешката на Охър, опита се да го прекъсне, но Охър повдигна ръката си, решен да се изкаже:

— Малъри ни заплаши в самия ден, в който срещна съпругата му, когато оставихме Габи в дома им. Той бе изключително заплашителен, какъвто обикновено е, и това можеше да ти повлияе още тогава. Изправи те пред уникално предизвикателство. Така или

иначе, вкуси ревността му, затова се налага да попитам — наистина ли мислиш, че все още я обичаш?

Ричард се усмихваше, докато поклащаше глава. Нямахте защо да обяснява допуснатата грешка. Охър не бе човек, който си пъха носа навсякъде. Затова просто му каза:

— Не, каквото и да беше, вече го няма.

— Значи си се замечтал по собствената си жена? — Охър взе да любопитства въпреки всичко: — Колко... странно.

Устата на Ричард се стегна. Нямахте нищо интересно в темата:

— Ще се оправя.

— Ако вместо това искаш да споделиш, имаме време преди приема.

— Какъв прием?

— Прощалното тържество за Габи и Дрю тази вечер. И ние сме поканени.

— Поканени, когато вече сме тук? Да не би да имаше някакви съмнения, че ще сме добре дошли?

— О, приемът не е тук — отвърна Охър с усмивка. — Ще е в дома на Джеймс Малъри.

Ричард никога не си бе представял, че някога ще бъде поканен в къщата на Джеймс. Предположи, че Малъри вероятно не знае. И въпреки това, когато той и Охър се появиха в салона, където се бяха събрали семействата Андерсън и Малъри, Джеймс го забеляза и дори не се изненада от присъствието му.

Габриел се спусна към него в момента, в който се появи. Охър бе предупредил Ричард, че е споменал на Дрю за брака му, а след това той се бе присъединил към съпругата си в дома на Малъри.

— Толкова се радвам! — обърна се Габриел към Ричард.

— Недей. Баща ми спечели, Габи.

— Е, да, но и ти също спечели, нали? Видях как гледаше Джулия на „Мейдън Джордж“. Едва сваляше очи от нея. И дори си се оженил за нея!

Тя толкова се радваше за него, че сърце не му даде да й каже за предстоящия развод, поне не на приема в нейна чест.

Затова просто отговори:

— Тя ще пътува с нас.

— Разбира се, че ще пътува с нас, как иначе? О, почакай, тя сигурно има толкова много да опакова, мести се в друга страна. Има ли нужда от помощ? Ако трябва, да отложим отплаването с ден-два?

— Никакви забавяния, Габи, моля те. Бях готов да търся друг кораб, ако „Тритон“ не можеше да потегли сутринта. Не мога да прекарам още един ден на същия континент с баща си.

Тя се вгледа в него внимателно:

— Какво друго се случи?

— Хайде да не го обсъждаме тази вечер. А Джулия ще се оправи, сигурно има повече прислужници, отколкото предполагахме. Наслаждавай се на приема си.

Той я побутна към съпруга ѝ и бързо прекоси салона, за да избегне други въпроси. Забеляза сина на Джеймс, Джереми, и тръгна към него.

Никога преди това не бе виждал съпругата на Джереми. Вероятно е била на бала на Джорджина, но не я бе забелязал в сяпото си увлечение към Джорджина. Жената се обърна към него и сега нямаше как да не я забележи. Дъхът му спря. Дани Малъри притежаваше неземна красота, която хипнотизираше и я превръщаше в ангел с чисто бялата ѝ коса, която бе толкова необичайна за млада жена, като нея. Въпреки че бе изключително къса и крайно неподходяща за дама, изглеждаше зашеметяващо.

Джереми го сръчка в ребрата, за да го принуди да откъсне поглед от съпругата му. Ричард се усмихна, като осъзна, че се бе вторачил.

— Извинете — обърна се към двойката със сконфузена усмивка. — Предполагам, че се случва често?

Джереми кимна с глава:

— Тя е късметлийка. Не съм ревнивец.

— Само първата част на изявлението е вярно — каза Дани и дари съпруга си с любяща усмивка.

Ричард завиждаше... на щастието им. Всъщност, всички двойки в салона изглежда бяха благословени с щастливи бракове.

Джереми забеляза как Ричард огледа стаята и попита:

— Не познаваш всички тук, нали?

— Боя се, че не. Баща ти никога не ме допускаше в дома си преди.

— Така ли? Това е интересно. Преди да разбере, че си лорд ли?

— Не, просто не му бях приятен — отвърна Ричард уклончиво.

— О! Е, явно всичко е забравено, след като си тук днес — предположи Джереми. — Нека те представя на семейството си. Не всички са тук днес, разбира се, само тези, които са в града и можаха да се отзоват на поканата веднага. Предполагам, че вече познаваш семейството на Дрю.

Ричард никога не бе срещал по-големия брат на Дрю — Уорън, но тъй като и той се бе оженил за Малъри, Джереми му представи съпругата на Уорън, Ейми.

— Дяволита немирница — така Джереми описа братовчедка си и предупреди Ричард никога да не се обзалага с нея. Явно тя никога не губеше.

Още една братовчедка на Джереми, която бе домакиня на бала за Джорджина — Реджина Идън, бе дошла заедно със съпруга си Никълъс.

— Ако чуеш баща ми да се заяжда с Ник, не го приемай на сериозно — каза Джереми с усмивка. — Баща ми и братята му са отгледали Реджина след смъртта на родителите си и затова я покровителстват повече от необходимото, като го показват ясно на Ник, или поне баща ми и чичо Тони.

На приема бе и чичото на Джереми — Тони, изключително красив мъж, на когото Джереми приличаше повече, отколкото на собствения си баща! Джереми се разсмя, когато Ричард го изтъкна.

— Направо побърква баща ми, затова не го споменавай, ако той може да те чуе. Заради черната коса е. Малко хора от семейство Малъри имат такава. Всички останали клонят към русото.

Един от по-възрастните чичовци на Джереми също бе тук — Едуард Малъри, със съпругата си Шарлот, които живееха на Гросвенър Скуеър. Присъстваше и още един от братята на Дрю — Томас. Най-големият от братята Андерсън също бил в града, но отплавал.

За Едуард, Джереми каза:

— Жалко, че чичо Еди няма да има възможност да се срещне със съпругата ти преди бързо да я отведеш оттук. Той е финансовият гений на семейството. Изглежда, че и Джулия се справя добре с финансите, така че вероятно щяха да имат какво да обсъждат.

При споменаването на Джулия, настроението на Ричард започна да се помрачава. Спомни си за шперцове в джоба си и ги подаде на

Джереми:

— Благодаря, че ми послужи с тези.

Джереми подаде инструментите на жена си, която се усмихна, и каза:

— Няма за какво. Напоследък не ги използвам. Просто ги пазя като спомен за приятелите от младостта.

— Свършиха чудесна работа — увери я Ричард.

— Радвам се да го чуя.

— Достатъчно го пази само за себе си, младежо — обърна се Джеймс към сина си, като ги приближи, а после каза на Ричард: — Ела, имам да уреждам сметки с теб.

Ричард изръмжа, но последва Джеймс към незапалената камина, която бе леко отдалечена от останалите гости.

С ръка, подпряна на полицата на камината, Джеймс не погледна към Ричард. Очите му бяха върху съпругата му, докато казваше:

— Какво е това, което чувам, че в крайна сметка си се опомнил и си постъпил както трябва? Опитваш се да ме слисаш, преди да си напуснал града?

— Много смешно — отговори Ричард без нотка смях в гласа.

— Само не си помисляй да се преместиш на моята улица, друже. Никога.

— Имаш думата ми — това никога няма да се случи.

Най-накрая Джеймс погледна Ричард с повдигната вежда:

— Дори няма да идваш на гости? Предполагам, че мога да направя изключение за посещения.

Ричард вече не можеше да спре смеха си:

— Толкова си добросърдечен, Малъри.

— Това е дарба — отвърна Джеймс безстрастно.

Явно Джеймс бе в добро настроение, вероятно защото Ричард напускаше страната отново, и младият мъж го попита внимателно:

— Ще имаш ли нещо против да се извиня на Джорджина, докато съм тук, за всяко безпокойство, което може да съм й причинил с моето увлечение?

— Да, възразявам.

— Ще отнеме само минута.

Изведнъж Джеймс прозвуча зловещо:

— Казах, че възразявам.

Ричард въздъхна:

— Тогава би ли й предал извинението ми? Кажи й, че е една от най-прекрасните жени, които съм срещал...

— Късметът ти изтънява.

— ... но напълно осъзнавам разликата между мимолетно увлечение и любов. — Довърши Ричард бързо.

Джеймс го изглежда твърдо, преди да каже:

— Ако си мислиш, че ще кажа на съпругата си, че е отпаднала на второ място, не си с всичкия си. Ще предам извинението и нито дума повече.

— Съгласен съм — ухили се Ричард.

— Подсетиха ме, че вероятно Джулия ще липсва на Джордж. Те двете бяха доста близки, тъй като живееха в съседство.

— Джулия ще се върне — каза просто Ричард.

— Тя? А ти не? — При колебливото кимване на Ричард, Джеймс добави: — Чудесно! Не можех и да искам по-добро поддръждане на нещата. Не бих оставил Джордж далеч от погледа си толкова дълго, но стига Джулия да пътува с корабите на Скайларк, можеш поне да си спокоен за сигурността й.

Ричард трябваше да остави нещата дотук. Не дължеше никакви обяснения на Малъри. Вместо това, той се усети, че продължава да говори:

— Не ме разбра. Тя идва на Карибите само, за да получи развод.

Джеймс го изглежда за момент, кратък миг, преди стоманено твърдият му юмрук да се заби в корема на Ричард:

— Грешен отговор. Опитай отново.

Ричард се опита да напълни дробовете си с въздух и да спре потреперването на лицето си. Когато най-накрая успя да диша и да стои изправен едновременно, притворените му очи се насочиха към Джеймс:

— Не е моя идея. Аз я обичам. Но тя няма да бъде щастлива далеч от всичко, което познава и обича. Не мога да й го причиня.

— Тогава ти се премести тук. Или намери друг начин. Но не оставяй истинското щастие да ти се изплъзне от ръцете, без да бориш за него.

— Така постъпи той — каза Антъни Малъри, като се присъедини към тях и дочу края на съвета на Джеймс. — Джеймс трябваше да се

справи с факта, че братята на съпругата му искаха да го убият и да я заведат обратно в къщи с тях. Дяволски трудно е да поддържаш брак от двете страни на океана. Но той ги накара да се вслушат в него. Това го умее.

— Затваряй си устата, Тони — каза Джеймс.

Антъни се усмихна широко:

— Просто се опитвах да помогна.

— Направо си противен — не се съгласи Джеймс.

Ричард се отдалечи, докато двамата братя Малъри се заяждаха, което можеше и да е с приятелския тон, но бе трудно да се каже. С мисли, отдалечени от веселбата около него, Ричард си тръгна рано от приема. Но преди да извика каретата да го закара в дома на Бойд, се загледа надолу по улицата по посока къщата на Джулия и бавно се запъти натам. Не се поколеба да почука на вратата. Обаче, когато икономът отвори, той не потърси Джулия. Искаше да разговаря с Джералд Милър, преди да отплава на сутринта.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА

— О, Боже, вали! — каза Реймънд, като слезе от каретата и подаде ръка на Джулия да слезе. — Ще подгизнеш още преди да се качиш на кораба.

— Глупости — отвърна тя и любопитно огледа доковете. — Едва ръми.

Дори в този ранен час наоколо кипеше оживление. „Тритон“ не бе единственият кораб, който щеше да отплава с прилива. Пресни продукти продължаваха да се качват на борда на кораба на Дрю, като още няколко каруци чакаха да бъдат разтоварени. Скоро се появи редица от моряци, за да качат сандъците ѝ на борда.

Тя погледна към братовчед си, който се мръщеше на сивото небе. Жалко, че хубавото време от последните дни не се бе задържало за отпътуването ѝ. Облаците все още не бяха тъмни и силният вятър можеше скоро да изчисти небето.

— Не забравяй да навестяваш баща ми... често — каза на Реймънд, когато последният ѝ сандък бе отнесен нагоре по рампата. Тя трябваше да го последва или щеше да се намокри.

— Да, да, но в разумен час! — отговори Реймънд и я прегърна. Чу го да си мърмори, докато се качваше обратно в каретата: — Не мога да повярвам, че отново ме измъкна от леглото преди съмване!

Толкова ѝ бе познато недоволството му, че едва го забеляза. Продължаваше обаче да е озадачена от тазсутрешното добро настроение на баща ѝ, преди да напусне къщата. Имаше доста положително отношение към пътуването ѝ в сравнение с предишния ден. Дали не се преструваше само, за да може тя да се почувства по-добре?

Джулия се качи на кораба. Добре, че валеше. Така или иначе не искаше да гледа как „Тритон“ отплава от Англия. Можеше да се разплаче. Отново. В каютата седна на леглото, загледа се в багажа си, който заемаше цялото свободно място, и се опита да не мисли защо е

тук. Четири сандъка. Явно бе взела прекалено много дрехи. Но пък и никога до сега не бе пътувала толкова далеч от дома.

В малката каюта, обзаведена с легло, имаше място още само колкото за масичка, на която да се храни, най-миниатюрната кръгла вана, която бе виждала, умивалник и стандартен гардероб. Щеше да ѝ се наложи да разопакова сандъците, за да освободи място в стаята. Поколеба се дали да не дремне преди това. Може да си бе наваксала със съня онази нощ в каретата по време на дългия път към Лондон, но не бе успяла да си почине предишната нощ с мисълта за предстоящото пътуване... и какво щеше да се случи, когато то приключеше.

След като вчера изпрати съобщение на Ричард, той ѝ бе върнал бележка с упътване как да стигне до дока, където „Тритон“ бе закотвен, и да бъде там преди зазоряване. Можеше да пише, че ще я вземе, но не го бе направил. Това щеше да ѝ даде възможност още веднъж да опита да промени решението му да напусне Англия толкова бързо, преди да бе станало прекалено късно. Не успя да го намери и на кораба преди котвата да бъде вдигната, въпреки че я увериха, че е някъде наоколо.

Бе довольна, че поне Габриел и Дрю се бяха съгласили да отплават толкова скоро, но се чудеше дали Ричард изобщо им бе казал за брака им. Бяха ѝ дали собствена каюта, така че вероятно не го бе споделил..., но не, той трябваше да обясни присъствието ѝ тук.

Карол бе казала „Имате да прекосявате цял океан, преди да се срещнете с официално лице, което да прекрати брака, с който може би никой от вас не иска да приключва. Разкрий чувствата си пред Ричард.“ Звучеше толкова лесно, казано от нея. Джулия обаче не вярваше, че на приятелката ѝ някога се бе налагало да се справя с човек като Ричард. Той имаше демони в себе си, които го изяждаха. Те го бяха превърнали в чудовище, когато бяха деца. Бяха го контролирали през по-голямата част от живота му. Можеха да се появят по всяко време и да започнат да бълват гняв и горчивина. Но когато тези демони мълчаха, когато не мислеше за баща си, той бе напълно различен човек — този, в когото се бе влюбила.

Като се взираше в сандъците пред себе си, тя се отказа от идеята да поспи с толкова много мисли в главата си и започна да разопакова. Не ѝ отне много време, за да осъзнае, че в гардероба няма да има място за половината от опакованото, затова извади само любимите си рокли. Другите дрехи трябваше да останат в сандъците.

Спря, когато чу почукване на вратата, и задържа дъха си. Надяваше се да е Ричард, ако вече бе готов да говори с нея, но таеше и желанието да не е той, ако все още бе обладан от тези демони... страхуваше се, че ще се ядоса, ако трябва отново да се справя с тях.

Бе Габриел, която надникна вътре, усмихна ѝ се сияйно и влезе с въпроса:

— Къде е камериерката ти?

— Съпругът ѝ не искаше да напуска Англия. Млада е и са женени от скоро. А и нямах време да намеря друга.

Габриел погледна с досада:

— Знам какво имаш предвид. Така или иначе трябваше да се прибираме, но Ричард настоя да тръгнем днес, в противен случай щял да си намери друг кораб. Постъпи толкова грубо и дори не пожела да го обсъди. Но не се притеснявай за камериерката. Моята е тук и може да помага и на теб.

— Благодаря. Не се нуждая от много помощ, предимно за косата ми. Никак не се справям с повдигането ѝ.

Габриел се засмя:

— Може спокойно да забравиш за елегантни прически на кораба, освен ако не възнамеряваш да прекараш цялото пътуване, без да излизаш от каютата си. „Тритон“ развива добра скорост, което означава, че обикновено е много ветровито на палубата. На мен самата ми е доста по-лесно да се оправям с косата си, ако просто я сплета.

Джулия почти не чу нищо от това — толкова бе изненадана, че Ричард не е говорил дори с най-близките си приятели. Най-накрая отрони в негова защита:

— Ричард е ядосан.

— Очевидно бе, че нещо не е наред, но няма извинение, че се държа толкова рязко с приятелите си — нацупи се Габриел.

— Каза същото и на мен — или да съм готова да потегля днес, или сбогом.

— Но ти си му съпруга!

— Значи все пак ви е казал?

— Сподели само това — каза Габриел и погледна Джулия с очакване.

Джулия не искаше отново да разказва за катастрофата в Уилоу Уудс. Очите ѝ се пълнеха със сълзи всеки път, когато я споменаваше, а

вече бе плакала достатъчно.

Габриел обаче не възприе добре мълчанието ѝ и добави:

— Нали разбираш, когато казах, че може да си неговото спасение, не си мислих за...

— Всичко е наред. Нищо не се получи така или иначе.

— Така ли? — отвърна Габриел безизразно. — Но той се е оженил за теб!

Джулия въздъхна. Явно трябваше да обясни. Седна на леглото и потупа мястото до себе си, за да прикани Габриел да седне до нея. Възможно най-сбито разказа на новата си приятелка същата история, която сподели с баща си, просто пропусна да спомене за забавните моменти, които бе преживяла в Уилоу Уудс в отсъствието на графа. Започваше да си мисли, че е сънувала приятното време, прекарано с Ричард и с Чарлз и Матю.

Като гледаше пода замислено, Габриел каза:

— Няма ли да обмислиш дали да не останеш омъжена за него?

Да го задържи в брак, който им бе наложен? Карол явно смяташе, че ако каже на Ричард, че го обича, положението ще се промени. Нямаше. Как да стане, когато той не таеше същите чувства към нея?

Пропусна да каже всички причини, защо бракът нямаше да потръгне и просто отвърна:

— Моето място е в Англия.

— Но ние често ще ходим на гости в Англия, тъй като голяма част от семейството на Дрю е там. Добре дошла си да се присъединиш към нас, когато поискаш. А и Ричард ще бъде чудесен съпруг!

Джулия бе слисана от убедеността на Габриел:

— Дали? Знам, че може да бъде очарователен, забавен, грижовен... да го беше видяла с племенника му. Бе толкова затрогващо, дори предполагам, че би бил добър баща. Показа ми колко мил може да бъде, но ние двамата живеем в два напълно различни свята. След вълнуващите приключения, които е преживял, откакто е напуснал дома, той вече не би бил щастлив да живее в Англия, както и аз няма да съм щастлива да съм далеч от света, в който съм отраснала. Освен това, ако останем заедно, баща му печели.

Габриел завъртя очи с досада:

— Баща му вече е спечелил, но това е незначителна победа. Ти и Ричард не сте изгубили в действителност... все още. Затова не

позволявайте повече този тиранин да застава помежду ви или той наистина ще спечели.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Джулия се качи на палубата веднага, след като бяха изгубили от поглед Британските острови и побърза да потърси Ричард, но не успя да го намери никъде. Габриел ѝ бе дала още повече храна за размисъл. Не позволявайте повече този тиранин да е проблем помежду ви. Но той не бе такъв, поне не за нея. Ала дали Ричард някога щеше да погледне на положението им по този начин?

Не ѝ хрумна да погледне нагоре, за да го търси. Но тогава чу смеха над себе си и извърна глава, за да види Ричард и Охър. Висяха на мачтата? И се смееха? Това бе доста неочаквано. Гневът му се бе разнесъл толкова бързо, просто защото се отдалечаваше от родината си? Или пък може би Охър се бе засмял.

Ричард помагаше на приятеля си да издигнат повече платна, за да се възползват от силния вятър. Габи удачно я бе посъветвала да поддържа косата си в лесна прическа по време на пътуването. Дори вързана, дългата коса на Ричард хвърчеше насам-натам около раменете му, а прическата, с която тя бе сутринта, когато се качваше на кораба, се разпадна за няколко минути, откакто стоеше на този вятър.

Не можеше да свали поглед от Ричард. Бе бос, вероятно, за да може по-лесно да се задържи на мачтата, но това беше особено опасно на тази височина, тъй като едно подхлъзване можеше да го запрати обратно на палубата и да му причини сериозни наранявания. Въпреки това, той изглеждаше безстрашен там горе, сякаш това бе нещо, което е вършил толкова много пъти, че можеше да го направи и със завързани очи!

Вратът ѝ започваше да се схваща, докато го наблюдаваше. Косата ѝ се разпиля безобразно и ѝ пречеше да вижда. Дали въобще щеше да я забележи? Тогава я видя. Погледите им се срещнаха. Имаше толкова сила в неговия, а в нейния се отразяваха всичките ѝ чувства, но вятърът отново отвя косите в лицето ѝ! Когато ги отметна, видя как Ричард се спускаше към палубата.

Свали поглед надолу и зачака с пълното съзнание, че той можеше да се е насочил в друга посока, все още, без да има желание да говори с нея. Но тогава краката му се показаха пред очите ѝ и той извади нещо от джоба си. Ръцете му се озоваха на раменете ѝ. Тя ахна. Но той само я завъртя, събра косата ѝ и бързо я завърза.

— Благодаря — каза тя.

Бе изненадана, напълно наясно, че той трябваше да я възприема като много близка, за да направи това. Обърна се към него в очакване, но изражението му бе напълно неразгадаемо и не ѝ даваше никаква идея как да продължи.

Започна внимателно:

— Стори ми се, че те чух да се смееш с приятеля си. Сега по-добре ли се чувстваш, когато успя да избягаш толкова бързо?

— Не... все още.

Гърлото ѝ се стегна при този отговор. Нямаше какво да се направи. Не можеше да понася да го вижда такъв, с демоните, които го раздираха отвътре. А тя можеше да ги прогони.

Започна отново:

— Трябва да знаеш нещо, Ричард. Баща ти не спечели в действителност. Никога няма да получи повече от зестрата ми.

— И въпреки това той спечели — отвърна Ричард с горчивина. — Проклетият му договор бе изпълнен. А и той очевидно вярва, че това ще доведе до още по-добри резултати.

— Но той греши. Милтън не познава баща ми. Той никога не забравя злини.

— Вече знам това — отговори Ричард с лека усмивка. — Джералд ме увери в това снощи, когато се видях с него.

Опита се да скрие изненадата си:

— Идвал си вкъщи снощи? — И не я бе потърсил? А защо баща ѝ не ѝ бе казал за тази среща?

— Да, не можех да си тръгна, без да му обещаая, че не бива да се тревожи за теб, докато те няма.

— Много мило от твоя страна — каза тя, а емоциите в нея започнаха да бушуват все по-силно. — Подействало е. Той бе в много по-добро настроение тази сутрин.

— Е, не е нещо, за което да плачеш! — подразни я той.

Тя избърса очите си:

— Прекалено мил си. Защо не бе такъв, когато бяхме деца?

— Знаеш защо, но си права. В определен момент, още тогава, трябваше да ти кажа, защо съм против този брак. Нямаше защо да се превръщаме във врагове, просто защото бях бесен, че съм средство за запълване ковчежето на баща ми... и не ми бе оставен никакъв избор по въпроса. — Тогава ръката му докосна бузата ѝ. — Не е нужно да го обсъждаме отново, Джулс. Никога няма да се почувствам по-добре, когато си припомням всичко това, затова нека го загърбим. Искам да се насладиш на това пътуване възможно най-много.

Не можеше да повярва, че казва това и то по този нежен начин. Изведнъж той погледна зад нея, към Англия и рязко я хвана за ръка.

— Нека ти помогна да се прибереш безопасно в каютата си, преди да ни е настигнала бурята — каза той и я издърпа след себе си.

— Каква буря?

— Тази, която ни следва още от Ламанша. Дрю се надяваше, че ще ѝ избяга, заради това опънахме и повече платна, но тя почти ни настига.

Влезе в каютата с нея и се огледа:

— Обемистите мебели са заковани за пода, но изгаси лампата. Не е безопасно. И за да избегнеш нараняване при падане ти предлагам просто да останеш в леглото, докато не чуеш сигнал, че бурята е отминала.

Мислеше, че той прекалено драматизира с предупреждението си, докато корабът не се разлюля под краката ѝ. Но не пропусна да забележи, че бе проверил дали тя е в безопасност, преди да избърза към горната палуба, за да помогне при обезопасяването на кораба. Неговата загриженост за нея, съчетана с изумителния разговор, който бяха водили преди малко и при който той вече не бе ядосан — дали това означаваше, че държи на нея? Усмихна се на себе си и спря да забелязва люшкането на кораба.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТА

Тази вечер щеше да има празнична вечеря, тъй като корабът не бе претърпял толкова щети, колкото се бяха опасявали, че ще понесе. Когато Габриел дойде, за да придружи Джулия до капитанската каюта, спомена, че една от по-малките мачти се бе напукала, но до сутринта нямаше как да знаят дали щеше да им се наложи да се върнат в Англия за поправки или корабният дърводелец щеше да се справи с повредата. Разказа ѝ и за други бури, които бе преживяла, никоя от които не била толкова силна като тази, въпреки че всички били опасни в някаква степен.

Всъщност Джулия се надяваше, че няма да им се наложи да се връщат в Англия. Страхуваше се, че това ще събуди демоните на Ричард, а тя предпочиташе доброто му настроение и искаше повече време, за да разбере напълно какво означаваше то. Нямаше да размишлява повече, но смяташе да каже на Ричард как се чувства, преди да пристигнат. Трябваше да направи поне това. Дължеше на себе си и на него един опит да разбере дали съществува някакъв начин да разрешат различията в начина си на живот и да останат женени.

Настроението ѝ се подобри, дори се смееше с новата си приятелка, когато влезе в каютата на Дрю. Ричард бе там... и ѝ се усмихваше! Не можа да устои и му отвърна. Никога не бе способна да устои на усмивките му. Все още не можеше да преодолее тази промяна в него. Тогава осъзна, че и тя самата не бе в особено добро разположение на духа, откакто се бяха оженили, заради всичките ѝ съмнения. Дали той не бе реагирал на това през цялото време? А току-що я бе видял да се смее...

Той се изправи, за да ѝ помогне да се настани. Тя не се поколеба да се присъедини до него, въпреки че имаше и други свободни столове около масата.

След като и двамата седнаха, той се наведе леко към нея и попита:

— Устоя ли на бурята?

— Да.

— Някакви синини?

— Никакви.

— Може би трябва да направя щателен преглед, за да се уверя.

Каза го с такава дяволита усмивка! Мили Боже, нима се закачаше с нея? Харесваше ѝ, когато бе такъв — със смях в очите. Вечерта продължи, а събеседниците ѝ започнаха да я омайват с описания на Карибите. Леки бризове през цялата година, топли, кристалночисти води, в които да плуваш, великолепни залежи, екзотични плодове, които вероятно никога не бе вкушвала преди. Техните разкази звучаха толкова прекрасно и тя осъзна, че вероятно ще ѝ хареса да живее там..., ако нямаше тази дълбока връзка с Англия.

Всички сякаш се опитваха да я убедят да даде шанс на техните острови да ѝ се харесат, а Ричард не се намесваше. Той отново бе себе си — онзи весел, закачлив млад мъж, около който бе толкова забавно да бъдеш. Стига да не споменаваха какво щеше да се случи в края на пътуването, дали настроението му щеше да се задържи такова дотогава? Това означаваше ли, че ще забрави за плановете им за развод засега? Или бе просто доволен, че ще сложат край на брака си миролюбиво?

Но тя не можеше да пренебрегне факта, че в предишните им разговори той ѝ бе създал доста по-различно впечатление за новия му дом. Като го погледна с любопитство, го попита:

— Защо не ми каза всичко това, вместо да се опитваш да ме накараш да мисля, че ще увехна в такава непоносима жегата?

— Защото не мислех, че ще останеш достатъчно дълго, за да се приспособиш към тропическия климат. Кажи ѝ, Габи.

— В началото може да ти се стори доста горещо — призна Габриел. — Но като привикнеш, тропическите бризове ще са достатъчни да те разхладят, а и всяка къща може лесно да бъде проектирана така, че да се възползва от тях. Трябва да вземеш предвид и че никога няма да ти се наложи да се навличаш, за да се спасиш от студа, повече никакви горещи тухли за краката в леглото, няма ги и мрачните тъмни краски на зимата, когато пейзажа увяхва. Само си представи да виждаш дървета, чиито листа никога не падат, цветя, които цъфтят през цялата година. Има само няколко дни през годината, когато мога да се оплача, че пасатите спират да духат и става

прекалено задушно, но това е малка цена за красивата и богата растителност, без значение кой месец е.

Дрю, който бе търгувал в Карибите години наред, спомена за икономическите аспекти на региона, продукти, които бяха уникални за тропиците — плодове, ром, захарна тръстика, тютюн, и тогава очите на Джулия наистина засияха от вълнение. Сега, когато баща ѝ се бе възстановил и управляваше семейния бизнес в Англия, виждаше необятни възможности за тях в Карибите. Можеше да разшири начинанията на Милър.

Осъзна, че мисли на глас едва когато Ричард отбеляза:

— Ще превърнеш семейство Милър и във фермери?

Той се шегуваше, но тя отговори:

— Винаги сме били фермери. Цялата ни търговия разчита на земята. Развъждаме овце, крави, отглеждаме пшеница, обработваме суровите материали в собствените си фабрики и мелници, наемаме майстори, за да превърнат всичко това в готови продукти, които се транспортират до собствените ни магазини, или се продават в големи количества на други пазари. Почти всичко, което правим, произвеждаме и продаваме идва от земята.

— Никога не съм осъзнавал, че семейството ти се занимава с толкова много неща — каза той с изненада.

— О, да. Ако изглежда доходоносно, защо не? А звучи сякаш има толкова много потенциал в тези острови, неща, за които дори не сме се замисляли, тъй като Англия няма подходящия климат за тяхното производство.

— Вече има много доставчици на тези стоки — Дрю счете за необходимо да го спомене.

— И какво? — засмя се Джулия. — Винаги има място за конкуренция или неразработени пазари. Освен това Милър правят нещата с голям размах.

Въодушевлението ѝ стана заразно, поне за Дрю, който вече виждаше новите клиенти за семейната му флотилия от търговски кораби. Продължиха да дискутират темата по време на десерта. Ричард бе престанал да се включва в разговора и когато тя му хвърли поглед да разбере защо, го видя как я гледа с почуда. Дали не звучеше прекалено делово за аристократичния му вкус?

Червенина започна да обагрят скулите ѝ, но спря, когато той импулсивно изрече:

— Омъжи се за мен.

Тя премигна:

— Ние вече сме женени.

— Омъжи се за мен отново. Този път наистина.

— Искаш да се ожениш за мен?

— Да не би да изглеждаше така, сякаш ще те пусна да си отидеш?

Тя ахна:

— Затова ли не искаше да се разведем в Англия?

Тя не осъзнаваше, че имаха жадна публика, която слуша всяка тяхна дума. Бе прекалено обзета от емоцията да приеме желанието му да се ожени за нея, за да си спомни въобще, че не бяха сами. Но той се сети, хвана я за ръката и я изведе навън, като остави приятелите си да се оплакват от загубата на това увлекателно забавление.

Веднага след като затвори вратата на каютата ѝ, той постави ръцете си на кръста ѝ и колебливо попита:

— Ядосана ли си?

— Би трябвало да съм.

Той бавно се усмихна:

— Не си.

— Разбира се, че не съм. Мислех си, че е доста очевидно, че и аз не искам развод.

— Нищо подобно. Ти бе безкрайно нещастна, че напускаш Англия.

— Не, не бях. Бях безкрайно нещастна... всъщност, съкрушена е точната дума, защото ти не ме искаше.

— Боже мили, Джулс, не бих могъл да искам никой повече, отколкото искам теб. Обичам те! Предполагам, че започна, когато се появи с тежката артилерия да ме спасиш. Нямаше никакво съмнение, когато те държах в обятията си на борда на „Мейдън Джордж“ и никога преди това не се бях чувствал толкова завършен. Разбрах, че желанието ми да те имам до себе си през целия си живот е неизменно, когато те гледах как позволяваш на племенника ми да те дави, за да се почувства в безопасност в езерото.

Целуна я нежно, без страст, просто чист копнеж любовта му да бъде споделена. Но и двамата жадуваха един за друг прекалено много, за да не бъдат пометени от страстта. Джулия бе омаяна по-бързо. Току-що бе чула това, което искаше да чуе от първия ден на познанството им. Толкова много години тези чувства бяха там и бяха отричани, но вече не бе така.

Съблякоха се един друг. Тя не изчака той да свали обувките ѝ и се засмя, когато паднаха върху леглото. Имаше чувството, че смехът ще изпълни остатъка на живота ѝ с този мъж. Каква чудесна мисъл и какво неочаквано допълнение на любовта ѝ към него.

Но точно сега, с ръце върху нея, тя повече въздишаше, отколкото се смееше. Той успяваше да я запали толкова лесно. Винаги бе имал тази способност — под една или друга форма, да увеличи страстта ѝ извън нейния контрол. Но този изблик на емоция бе добре дошъл! Страстта бе вълнуваща и знанието за удоволствието, което я следваше, я правеше още по-възбуждаща.

Той не оставяше нито местенце по нея недокоснато. Следвайки го, тя го обсипа със същото разточително внимание. Дори го побутна назад и се покатери върху него.

Да бъде в тази поза бе ново вълнуващо преживяване за нея. С възбудата си, притисната към нея, но не вътре в нея, той я дразнеше, изкушаваше я и сега той целият бе на нейно разположение! Тя премести ръцете си над широките му гърди, обхвана силния му врат и прокара пръстите си през меката му коса. Наведе се напред и го целуна дълбоко, но само за момент — и тя можеше да го възбужда.

Имаше повече контрол, отколкото бе предполагала! Той ѝ позволяваше да си играе с него, да изследва здравето му силно тяло. Но всичко, което правеше, бе в съзвучие с любовта ѝ към него. Бе убедена, че изпитваше повече удоволствие от докосването, отколкото Ричард... или може би не. Звучите, които той издаваше, бяха доста красноречиви.

Възбудата му, която се притискаше към нейната гореща същност, все още я дразнеше. Когато най-накрая се изправи и погледна надолу, тя бе прикована в пълно изумление от гледката на още по-увеличеното му мъжко достойнство. Сложи ръката си отгоре му и го чу как стене. Не бе сигурна дали го наранява или му доставя удоволствие, но бе прекалено заинтригувана, за да спре! Когато погледна към него и видя

толкова много напрежение в зелените му очи, такъв огън, изпъкналите му мускули на врата, на раменете, разбра, че въобще не го наранява.

Тя нямаше представа, че той се бори да не смени позициите им веднага. Но предположи и с чувствена усмивка, повдигна бедрата си колкото да го насочи, където ѝ се искаше. Какво удоволствие бе той да я изпълва! Главата ѝ се отпусна назад, косата ѝ се разпиля над бедрата му като копринена ласка. Но тя вече го бе извела извън границите на контрола. Той сграбчи ханша ѝ, тласна се в нея толкова силно, че тя трябваше да се хване за него, и веднага експлодира. Стонът му на задоволство изпълни стаята.

— По дяволите — каза той, когато успя да си поеме въздух. — Възбуждаш ме толкова много, че се чувствам като младеж отново, неспособен да се контролира. Съжалявам.

— За... какво? — попита задъхано тя, като потръпна, а после пак, докато се движеше върху него, за да удължи оргазъма си.

Той се засмя, като осъзна, че няма за какво да се извинява, но все пак обясни:

— Помислих, че съм те оставил незадоволена.

Тя му се усмихна:

— Не се тревожи. Никога няма да позволя това да се случи.

Той се засмя:

— Сякаш си била глава на семейната империя прекалено дълго. Ще се разпореждаш и в леглото, нали?

— Може и да го направя, но ще се убедя, че и ти се наслаждаваш на всяка минута.

Той се намести удобно на леглото, за да може да я държи близо до себе си. Дори не им мина през ума да стават, но бе вече късно вечерта и не им се и налагаше. Джулия се чудеше как щеше да оцелее да бъде толкова щастлива. Идваше ѝ да се смее, да вика от радост, да скача от шеметна наслада. Накарала го бе да се почувства като младеж? Явно чувството бе взаимно.

Изправи се рязко, когато осъзна нещо важно:

— Не те оставих да се колебаеш, нали? За това колко много те обичам?

— Направи го — усмихна се той. — Но пък беше приятно чудене.

Тя леко се изчерви:

— Не се изненадвай, когато ти кажа, че винаги съм те искала за съпруг. Когато за първи път те видях, не можеш да си представиш колко бях развълнувана. Родителите ми наистина бяха открили съвършеният съпруг за мен. Мисля, че те мразех, защото ти не изпитваше същото към мен.

Той седна и я прегърна:

— Съжалявам, че оставих чувствата ми към баща ми да ме накарат да те отблъсна.

— Ш-ш-шт. Без повече извинения. Направи ме по-щастлива, отколкото мога да опиша.

— Което все още ми изглежда забележително. Ако съм бил грубиян, откакто се оженихме, то е защото бях убеден, че няма да ти хареса да живееш с мен на Карибите... докато не видях реакцията ти на разговора тази вечер.

— Няма никакво съмнение тогава, че ще ми хареса.

— Но не бе само това.

— Какво друго?

— Нямам нищо друго, освен любовта си, което да ти предложа. Дори нямам дом, в който да те заведе. Живея на кораба или в къщата на капитана си, или в къщата на Габи. Никога не съм имал нужда от собствена къща.

Тя се облегна назад и се засмя:

— Мислиш, че не мога да купя къща?

— Не съм казал, че не мога да си го позволя. Аз ще купя къщата, Джулс.

Този тон на абсолютния мъжкар със специални привилегии я накара да попита предпазливо:

— Нали няма да се държиш глупаво заради това, че съм богата? Знам, че Антъни Малъри постъпва по този начин. Отказва да позволи на жена си да похарчи и пени от собствените си пари.

Очите на Ричард заблестяха от смях:

— Така ли? Е, аз не съм толкова деспотичен. Ще имаш свободен избор как да харчиш парите си за каквото пожелаеш. Но въпреки това аз ще купя първата ни къща.

И тя самата започна да се смее:

— И наричаш това избор?

— Наричам го „аз знам повече за живота на острова от теб“... засега. Но не съм казал, че и ти не може да купиш къща. Ще имаме две... или повече. Дявол да го вземе, колкото искаш, но поне една в Англия и една на островите.

Тя не бе на себе си от вълнение:

— Наистина ли го мислиш? Можем да живеем и на двете места?

— Каквото поиска сърцето ти, Джулс.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА

Бяха застанали пред дома на Джулия на Бъркли Скуеър. Ричард взе ръката ѝ в своята, повдигна я към устните си и я целуна. Бяха се върнали толкова скоро! Нямаше да останат за дълго обаче, само за няколко дни, колкото да постегнат „Тритон“. Тези няколко дни бяха достатъчни, за да споделят щастливите си новини... и да уредят една стара сметка. Ричард все още не знаеше обаче за печата „изплатено“, който тя искаше да сложи на тази част от живота им.

— Баща ми ще е толкова щастлив — каза тя, докато се качваха по стълбите, и добави внимателно: — Има ли някакъв шанс някога да се помириш с твоя?

— Шегуваш ли се?

Изражението му потвърждаваше, че това никога нямаше да се случи:

— Трябваше да попитам — каза тя, — защото искам да приключим с него. Искане ми се той да знае без капка съмнение, че никога няма да бъде част от живота ни.

— Няма да бъде.

— Ние знаем това, но искам и той да знае, за да не се опитва никога да прави нови интриги или планове що се отнася до нас. Може ли да сложим край на това веднъж и завинаги, така че никой от нас да няма причина да се занимава с него отново?

— Ти всъщност искаш отново да отидем до Уилоу Уудс?

— Да, за последен път.

— Нека да помисля, Джулс. Наистина не планирах да го виждам повече.

Тя кимна и го въведе в къщата. Нямаше да спори по въпроса. Трябваше сам да реши. Никога повече нямаше да бъде лишен от избор, ако зависеше от нея.

Откриха баща ѝ долу в кабинета му.

— Можеш да ходиш! — възкликна Джулия.

Почти в същото време Джералд каза:

— Какво правите тук толкова скоро?

Те се усмихнаха един на друг. Джералд започна да обяснява първи:

— Артър намери носилка, с която да ме сваля на долния етаж лесно. Този стол ми липсваше. А и имах усещането, че не е редно да се грижа за бизнеса от леглото си.

— Значи вече работиш?

— Само колкото Артър ми позволи — измърмори Джералд.

Артър се обади от мястото си до вратата:

— По-голямата част от деня все още трябва да бъде отдадена на упражнения. Така предложи докторът. Но вече ги правим тук долу. Определено му е дошло до гуша от тази спалня.

— Никак не го обвинявам — усмихна се Джулия. — Колкото до нашето пристигане, едва бяхме отплавали в морето, когато ни връхлетя буря. Върнахме се само за поправки, но имаме добри новини.

Тя цялата сияеше, затова Джералд предположи:

— С постоянен характер?

Тя се засмя:

— Знам какво ти е казал Ричард в нощта, преди да отплаваме. Призна ми. Но защо ти не ми каза нищо, татко?

— Че те обича? Почти го направих. Но той бе толкова убеден, че се нуждае от това пътуване, за да те убеди. А и ти бе работила толкова усилено през последните години, Джулия. Не съм предполагал, че ще ти се наложи да носиш цялата отговорност на раменете си на такава ранна възраст. Реших, че пътуването ще ти се отрази добре, ще ти даде време да починеш и да се забавляваш, както следва да правиш на твоята възраст. А и... е, надявах се, че накрая това наистина ще се окаже твоето сватбено пътешествие.

Тя повдигна ръката си, за да му покаже красивия сребърен сватбен пръстен, който Ричард ѝ бе купил в деня, преди да отплават от Лондон. Тази сутрин, преди да пуснат котва, той бе свалил грозния пръстен, който Милтън бе набавил за сватбата им, и го бе изхвърлил в река Темза, преди да сложи новия на пръста ѝ с думите:

— Ще трябва да го свалиш само веднъж — в деня, в който имаме сватба, която заслужава да бъде запомнена. Или на красив плаж на островите, или в стара катедрала тук в Англия — ти решаваши.

— Когато се върнем следващия път — бе му отвърнала и го бе притиснала към сърцето си. — Искам баща ми да е достатъчно силен да ме заведе до олтара.

Джералд повдигна вежди към Ричард:

— Не отне дълго време, нали?

— Не, сър.

Джералд се разсмя:

— Никога не съм мислил, че ще кажа това — добре дошъл в семейството, синко.

Прекараха остатъка от деня с баща ѝ. Тя го зарази с ентусиазма си за разширяването на бизнеса на Милър, с включването на сурови материали и продукти от тропиците.

— В скоро време ще ви се наложи да отворите собствени банки, за да има къде да прибирате богатствата си — пошегува се Ричард.

— Това не е никак лоша идея! — съгласи се Джулия. — И добър проект за теб всъщност.

— Ричард завъртя очи:

— От пират до банкер? Това не ми звучи добре никак си.

Пътуването през провинцията на следващия ден бе сериозно. Ричард се бе съгласил да отиде до Уилоу Уудс, защото искаше да съобщи на брат си за промяната в тяхното положение. През нощта в странноприемницата по пътя им, докато Ричард я държеше нежно в леглото, Джулия повдигна последния въпрос, който се надяваше да види разрешен. Тя продължаваше да е убедена, че Милтън Алън не бе истинският баща на Ричард. Начинът, по който графът се бе отнасял с него, напомняше за мъж, който тормози натрапеното му копеле. Ричард се бе надсмял на тази идея преди, но ако тя бе права, потвърждението на подобна новина би трябвало да го ощастливи, нали?

Ричард само я прегърна силно, когато тя спомена темата и каза:

— Знам, че си мислиш, че това ще разреши моите проблеми, но честно, Джулс, за мен няма значение нито едното, нито другото. Що се отнася до мен, той не е свързан с мен и не е бил през по-голямата част от живота ми. Но ако това ще те направи щастлива, ще го попитам.

Сега вече изпитваше съмнения. Ако Ричард наистина не се интересуваше, може би не трябваше да се занимава с проблема. Но не успя да изрече това. Той имаше други идеи как да прекарат остатъка от нощта. Определено бяха приятни разсейващи идеи.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА

В Уилоу Уудс бяха посрещнати на вратата от жизнерадостния Матю, който в тяхно отсъствие бе решил, че в крайна сметка му харесва да има чичо. Ричард се зарадва, че момчето вече не бе срамежливо в негово присъствие. Джулия вече обмисляше да покани Чарлз да ги посетят на Карибите. Бе сигурна, че на Матю ще му хареса.

Като разроши косата на момчето, Ричард попита къде да намерят графа, а после го отпрати да каже на баща си, че са пристигнали. Милтън бе в малката библиотека и четеше. Не се изправи, когато влязоха. Не изглеждаше и изненадан, че ги вижда. Всъщност им се стори, че сякаш още злорадства, точно както го бяха видели последния път. Кое то не беше много логично.

Къщата изглеждаше по същия начин. Работниците на Джулия, които бяха инструктирани да си тръгнат, веднага щом тя напусне къщата, поне бяха почистили, но всъщност нищо не бе ремонтирано. Разбира се, не бяха тук едва от една седмица, но зестрата бе доставена заедно с обещание от Джералд, че няма да има никакви други пари. Човек би помислил, че графът ще е бесен заради това.

— Толкова бързо си тръгнахте — каза Милтън, като остави книгата си встрани. — Забравихте ли нещо?

Очевидно Ричард не го бе грижа за самодоволната усмивка на Милтън и мина направо на въпроса:

— Бащата на Джулия не ти ли каза, че няма да получиш нищо повече от семейство Милър?

Милтън му се надсмя:

— Джералд ще промени мнението си, след като го дарите с няколко внучета.

Каква удивителна заблуда. Тонът на Ричард бе невярващ, когато изтъкна:

— Може и да се разведем. Това не ти ли хрумна?

— Няма да го направите — отвърна уверено графът. — Разводът води до възможно най-лошия скандал в нашите...

— Наистина ли не си обмислил развода като възможност?

— Разбира се, че не.

— Дори когато въобще не ми пука за скандала?

— Този скандал щеше да засегне брат ти и племенника ти. За тях ти пука, нали?

Изведнъж Ричард се засмя:

— Те са защитени.

Милтън не хареса хумора на Ричард, дори попита подозрително:

— Изглеждаш ми променен.

— Влюбен съм — отвърна Ричард.

— Каза така и преди.

Ричард кимна:

— Преди не бях осъзнал дълбочината на чувствата си към Джулия. Сега вече не е така. Преди разигравахме театър за теб...

— Знаех си!

— Сега вече не го правим — завърши Ричард. — Така че, не, няма да има развод.

— Мислех си, че ще осъзнаеш, че може да... — Милтън започна да злорадства отново.

Този път Ричард го прекъсна:

— Но за теб няма да има полза от това. Аз също се подсигурих законово, както направи и Джералд. Нищо мое никога няма да достигне до теб, докато съм жив, дори и след това. В действителност съм се отказал от теб, което реално те отстранява от новото ми семейство.

Очите на Милтън заблестяха:

— Не можеш да направиш това.

— Вече е направено.

Милтън се изправи рязко от стола си вбесен:

— Как смееш да проваляш план граден с години?

— Какъв план? — попита Ричард с любопитство. Джулия бе сложила ръката си в неговата за подкрепа, но осъзна, че той е доста спокоен пред лицето на бащината ярост: — Аз съм възрастен. Всичко нейно е мое, не твое.

— Трябваше да сме едно семейство, а семействата се грижат един за друг. Очаквах, че нищо няма да ми липсва никога повече.

— Семейство Милър ти предлагаша цяло състояние, за да освободиш Джулия от този брачен договор — напомни му Ричард. — Защо не го взе, когато имаше тази възможност?

— Не беше достатъчно.

— Щеше да е повече от достатъчно, ако бе продал тази колекция, която имаш горе в дрешника си.

Милтън почти изпищя:

— Ти луд ли си? Колекционирам тези вази, откакто съм млад. Това е единствената ми истинска страст!

Джулия изведнъж предположи:

— Боже Господи, ти вече си похарчил зестрата за още вази, нали?

— Разбира се, че го направих. Знаете ли колко дълго трябваше да чакам, за да купя тези, които исках? Малкото, което бе останало от семейното богатство, се похарчи много преди жена ми да почине, благодарение на родителите й. Преди това всичко бе наред, можех да си купувам отделни вази, които желях. Но цените започнаха да стават прекалено високи и това ме разгневи. Нямаме представа какво е да обичаш нещо толкова много и да си неспособен да го получиш. Важно е да имаш в живота си красиви неща, които можеш да цениш и обичаш. Но аз не можех вече да си ги позволя! Година след година доставчиците ми се появяваха с ваза, която знаеха, че ще пожелаея, а аз трябваше да ги отпращам, отново и отново.

— Осъзнаваш ли колко жалко звучи това? — каза Ричард. — И какъв глупак си, за да правиш значими бездушните, студени предмети, а не хората в живота си?

— Не смей да ме съдиш, момче — изръмжа Милтън. — Вината бе на майка ти! Нейните дългове, дълговете на родителите й. И на всичкото отгоре, тя ме накара да те нося на гърба си! Но ти щеше да наклониш везните и да поправиш тази несправедливост. Ти щеше да направиш семейството процъфтяващо отново. А погледни какво направи, неблагоприятен хлапак такъв.

— Ти въобще моят истински баща ли си?

— Аз те отгледах, нали? — отвърна Милтън отбранително.

— Това не отговаря на въпроса ми. И наричаш живота с теб да бъдеш отгледан? Ако не съм твой син, по-добре щеше да бъде да ме дадеш на някой, дори и на най-бедния фермер. Всеки друг живот щеше да е за предпочитане пред този, който имах тук с теб.

— Така и трябваше да направя! Разбира се, че не си мой. Тя нямаше търпение да хвърли в лицето ми този факт веднага след като се върна от Лондон или пък да ми каже каква блудница е била, за да го подсигури. Смееше се, когато ми призна, че е била с толкова много мъже, че не знае кой е бащата. Не можеш да си представиш колко много я мразех.

— И мен — каза Ричард.

— Да! И теб.

— Страхувам се, че има още — каза Чарлз от вратата зад тях.

— Чарлз, излез от тук — нареди Милтън. — Това не те засяга.

— Всъщност ме засяга — отвърна Чарлз, като влезе в стаята. — И е крайно време да говоря. Майка ми каза всичко. Бях единственият ѝ довереник. Трябваше да бъде наша тайна. Едва бях пораснал достатъчно, за да разбирам какво става, а и нейната ярост често ме плашеше. Тя те мразеше толкова много. И аз се опитах да те мразя, но не можех. Ричард е само мой полубрат, но аз съм копелето, което е родила от изневеря. Ричард е твоят истински син.

Милтън падна назад върху стола си, целият пребледнял:

— Лъжеш.

— Не, казвам истината най-накрая. Тя жадуваше за отмъщение и то бе двойно. Искаше да обичаш копелето и да мразиш сина си. Баща ми е бил мъжът, който тя е обичала, за него е искала да се омъжи. Познавала го е през целия си живот. Семейството му обаче не е било достатъчно заможно, за да се хареса на нейните родители, и затова те я дали на теб.

— Лъжеш! — повтори Милтън.

Чарлз поклати глава тъжно:

— Тя обичаше баща ми до края на дните си. Срещали се тайно, всеки ден в близката гора, преди да го извикат по спешност вкъщи. Тогава той умрял... подозрително. Тя обвиняваше теб. Наистина мислеше, че си разбрал за тях и си уредил смъртта му. Затова планирала идеалното отмъщение. Искала да те накара да мислиш, че истинският ти син е нейното копеле. Вече е била бременна с Ричард,

когато е заминала за Лондон. Знаела обаче, че носи детето на любимия си скоро след сватбата. Никога ли не си се замислял защо е дошла в леглото ти, молейки за дете, въпреки че те е мразела?

Милтън бе прекалено ужасен, за да отговори, и се вторачи в Ричард с нов поглед. Джулия също бе онемяла. Това не бе истинско семейство — изпълнено с омраза, лъжи и отмъщение. Това, че съпругът ѝ бе надраснал наследството си и се бе превърнал в нежен и внимателен мъж, бе цяло чудо. Иронично, Ричард изглежда не бе засегнат наученото току-що.

— Е, това със сигурност бе много кратко облекчение — отбеляза той сухо.

— Съжалявам, Ричард — каза Чарлз засрамено. — Трябваше да му кажа в подходящо време, както и на теб. Имаше толкова много такива моменти, но... никога няхах смелостта да го направя.

— Всичко е наред — каза Ричард и дори се усмихна на брат си. — Както казах на съпругата си, дали той ми е баща или не, не променя нищо. Щеше да ми хареса да си мисля, че не е. Не мога да отрека това. Но през всички тези години никога не съм се съмнявал, че той е причината за това гнило чувство в мен, причината да не можех да го обичам. Изглежда чувството вече го няма и трябва да благодаря на теб за това. Облекчение е да знам, че той е имал своите причини, колкото и егоистични и погрешни да са били, да се отнася с мен по този начин.

Милтън възвърна гласа си:

— Ричард...?

— Недей — каза Ричард и прекъсна баща си, който звучеше помирително. — Знаеш, че е прекалено късно. Оставил си се омразата да управлява живота ти и заради това и моят живот бе управляван от нея. Това е единственият завет, който си ми оставил. Но сам се отделям от извора на това завещание за добро.

— Но това променя всичко.

— Боже мой, колко си заблуден. Всички мостове са прекъснати. Не можеш да промениш това, което си сътворил, старче. Няма връщане назад. Що се отнася до мен, ти вече дори не съществуващ.

Тишина завладя стаята. Никой друг, освен Милтън, не можеше да каже, че изявлението на Ричард бе сурово. Милтън бе разрушил собственото си семейство целенасочено, натрапчиво. Нямахме място за състрадание към някой като него.

— Да се махаме оттук — предложи Чарлз. — Матю и аз също си тръгваме. Бях подведен да мисля, че той има нужда да познава и двамата си дядовци, когато в действителност има само един.

— Не ми го отнемай. Моля те.

Умолителният тон от Милтън бе толкова неуместен, че не звучеше реално, но спря Чарлз, колкото да добави:

— Днес от раменете ми се смъкна товар, който няма да ти позволя да сложиш там отново. Матю няма роднинска връзка с теб. Аз не съм свързан с теб.

— Това не променя факта, че обичам Матю.

Не можеха да повярват, и тъй като братята не се решаваха да зададат очевидния въпрос, Джулия, която не бе толкова сдържана проговори:

— Защо не можеше да обичаш собствените си синове?

Милтън я изгледа свирепо заради безочливостта ѝ:

— Защото те бяха нейни синове, а аз я ненавиждах. Но тя умря преди толкова много години и нищо в Матю не ми напомня за нея.

— Почти изпитвам съжаление към вас, но не съвсем — каза Джулия. — Вие, сър, сте болен и достатъчно дълго сте заразявали и хората в тази стая с болестта си, в това число и мен. За вас са важни предметите, а не хората. Наранявали сте невинни деца, защото не сте харесвали майка им. Имали сте семейство и не сте го оценили, дори не сте се опитали. Не заслужавате друго. Съпругът ми вече изплати тази сметка. Разписката стои пред вас. Сега ще живеете с това, което сте си спечелил — не съществува никой, който да го е грижа за вас.

— Матю ме обича!

— Матю не ви познава! Няма значение каква страна от себе си му показвате. Заразата е все още там и, слава Богу, той ще бъде спасен от нея.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА

Джулия бе само леко засрамена, когато напуснаха Уилоу Уудс... за последен път. При тази среща с графа не бе искала да показва бизнес инстинктите си, които изискваха разкриването на истината. Не бе имала и намерение да показва и отвращението си. Но не успя да се възпре. Сега бе леко загрижена за реакцията на Ричарду не само спрямо онова, което бе научил днес, но и за нейното неблагоприлично поведение.

Не получи шанс да го обсъди с него преди нощта, в която най-сетне останаха бяха сами в странноприемницата, в която отседнаха по време на пътуването до Лондон. Случи се така, че Чарлз и Матю споделиха с тях каретата.

Чарлз не бе пожелал да прекара и минута повече в къщата, както и те самите, дори колкото да опакова нещата си. Щеше да изпрати някой за вещите им по-късно. Точно сега му се искаше да прекара възможно най-много време с брат си преди „Тритон“ отново да отплава. После възнамеряваше да отседнат при истинския дядо на Матю за кратко, докато успее да намери къща за тях в Манчестър.

Джулия се притесни, че това е прекалено близо до Уилоу Уудс и го спомена пред Ричард на влизане в странноприемницата, когато Чарлз и Матю ги изпревариха. Зарадва се като разбра за приятелката на Чарлз и че той не иска да се премести далеч от нея. Накара Чарлз обаче да обещае, че ще ги посетят на островите, когато се установят там. Матю вече бе въодушевен от идеята, затова тя реши, че няма да чакат дълго.

Четиримата споделиха спокойна вечеря, по време на която напрежението вече бе изчезнало, както и бремето. Матю все още не знаеше, че той и баща му повече няма да живеят в Уилоу Уудс. Чарлз бе казал на Джулия като я дръпна насаме, че в крайна сметка ще разкаже на сина си историята за двама братя и техния не толкова добър баща и ще го остави сам да реши дали иска такъв човек в живота си. Отново изборът бе много, много важен за тези двама мъже, на които

никога не им бе позволено да взимат самостоятелни решения, докато бяха деца.

Тя се оттегли първа и остави братята насаме. Но Ричард не се забави много и се присъедини към нея в стаята им. Тя седеше с кръстосани крака по средата на леглото и решише косата си. Ала веднага се изправи да го посрещне в средата на стаята и го прегърна.

— Радвам се, че този ден е зад гърба ни — каза Джулия.

— И аз. Но изгарям от нетърпение да те попитам нещо, още откакто излязохме от там — нали не го съжаляваш?

— Аз? — отвърна тя с лека изненада. — Аз щях да ти задам същия въпрос.

Той се засмя:

— Е, моят отговор е ясен — не. Ами ти?

— И аз.

— Радвам се да го чуя. Защото той наистина уби каквато и обич да изпитвах към него като дете. Това, че явно съм неговият единствен син, е просто смешна ирония. Както казах и преди, не би могло да ме засяга по-малко.

Тя се усмихна широко:

— Нали знаеш, че вероятно титлата му ще ти бъде дадена.

Ричард изсумтя:

— Не я искам. Не искам нищо негово. Предпочитам да отиде у Чарлз, както и винаги съм предполагал, че ще стане, а после и у Матю след него. Сигурно и Милтън ще помисли за това и няма да каже на никого. Освен това, ти си единственото нещо, което искам, Джулс. Но...

Тя се изви назад и леко го удари по гърдите:

— Не може да слагаш „но“ след подобно изявление!

— Обаче? — подразни я той.

— Същото се отнася и за „обаче“.

— Тогава може би трябва просто да ме оставиш да довърша. Не мога да отрека, че зароди надеждата в мен, че съм незаконно роден и сега съм леко разочарован, че все пак съм кръвен роднина на Милтън Алън. Но ще го преживея. — Тогава се усмихна дяволито: — Ще ми помогнеш ли да го преодолея?

Това бе същият въпрос, който и бе задал, когато отново се появи в живота ѝ в нощта на бала на Малъри. Тя се засмя, наведе се към него

и каза:

— Това е... доста вероятно.

Той се засмя с нея:

— Господи, обичам те. И това също е иронично, нали?

— Моля? Стъпваш по тънък лед вече.

Той я придърпа, въпреки надменното ѝ предупреждение:

— Мислех, че натрапеният ми брак ще бъде същия като този на баща ми. — Усмихна ѝ се с любов, преди да я целуне, а после отново: — Иронията е колко много съм грешал.

Тя го докосваше прекалено дълго. Всеки разговор можеше да бъде отложен за по-късно. Обви ръка около кръста му, придърпа главата му към устните си, зарови пръсти в косата му... и най-накрая осъзна какво липсваше! С въздишка, тя го обърна, за да се увери, че дългата му опашка я нямаше.

— Мили Боже, какво си направил? — извика тя поразена. — Харесвах косата ти!

— Реших, че е крайно време да я отрежа, тъй като вече няма срещу какво да се бунтувам, затова Чарлз, Матю и аз намерихме бръснар след вечеря. Но ще я пусна дълга отново за теб.

— Не, не за мен. Изборът е твой.

Той се засмя заради усилието, което полагаше, за да не звучи разочарована:

— Ти си моят избор, Джулс, и това, което те прави щастлива, прави щастлив и мен.

Тя се зачуди дали той осъзнава как току-що е отстъпил всички свои бъдещи решения на нея. Но всъщност не бе така, защото идеалните допълнения — а той бе именно това за нея — имаха множество добри страни. Щастливи компромиси като начало. Тя го обичаше толкова много, че каквото правеше него щастлив, правеше щастлива и нея. Не можеше да бъде по друг начин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.